

mgyoe.com

မဂ္ဂယိုး

ရှားလော့ဟုမ်း ပြန်လာပြီ

THE RETURN OF
SHERLOCK
HOLMES

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

mgyoe.com

လော့ဟိုမ်း

ရှားလော့ဟိုမ်း ပြန်လာပြီ

THE RETURN OF SHERLOCK HOLMES

SIR ARTHUR CONAN DOYLE

လူမနေသော အိမ်ကြီး
 ဉာဏ်များသော ဝိသုကာ
 ကနေသော အရုပ်ကလေးများ
 အဖော်ပဲ ဝက်ဘီးသမား
 ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောင်းသား
 မိုက်ခဲ ပိတာ
 မင်းကတော်လေးနှင့် ငွေညှစ်သမား
 နပိုလီယန် ခြောက်ဦး
 မေးခွန်း ပျောက်မှု
 ငွေပျက်မှုန်
 ဉာဏောင်ပံ ဘောသမား ပျောက်မှု
 ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ ဆန်းကြယ်
 ဒုတိယ သွေးကွက်

စတုတ္ထ အကြိမ်၊ ၂၀၂၄၊ ဇွန်
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၃၊ စက်တင်ဘာ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၁၀၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]
 [တတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၂၁၊ ဇူလိုင်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာပုံ: ပန်းချီ တင်ထွက်:
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၁၈၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မြသန်းတင့်
ရှားလော့ဟုမ်း
ပြန်လာပြီ

The Return of
Sherlock Holmes

Sir Arthur Conan Doyle

မာတိကာ

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ	၁
၁။ လူမနေသော အိမ်ကြီး	၁၇
၂။ ဉာဏ်များသော ဗိသုကာ	၅၇
၃။ ကနေသော အရုပ်ကလေးများ	၉၉
၄။ အဖော်မဲ့ စက်ဘီးသမား	၁၄၃
၅။ ပျောက်ဆုံးသွားသော ကျောင်းသား	၁၇၉
၆။ မိုက်ခဲ ပိတာ	၂၃၁
၇။ မင်းကတော်လေးနှင့် ငွေညှစ်သမား	၂၆၇
၈။ နပိုလီယန် ခြောက်ဦး	၂၉၇
၉။ မေးခွန်း ပျောက်မှု	၃၃၁
၁၀။ ရွှေမျက်မှန်	၃၆၁
၁၁။ ညာတောင်ပံ ဘောသမား ပျောက်မှု	၃၉၉
၁၂။ ချစ်တဲ့ စိတ်ဟာ ဆန်းကြယ်	၄၃၇
၁၃။ ဒုတိယ သွေးကွက်	၄၇၉

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဗရွတ်ကင်းလမ်း တိုက်ခန်း၊ ရေနံ ဝသဖြင့် မည်းညိုနေသော နှစ်ထပ် အိမ်ဟောင်းကြီး၊ သမိုင်း ကြို့ကုန်း စသည့် မြို့ဆင်ခြေပုံးမှ ရေအိုင်တို့ ထွန်းနေသည့် မြေနီလမ်း ပျော့ပျော့ ဆေးစိမ်း ခြယ်ထားသည့် ရထားလုံး၊ အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမ၊ ဘောင်ဒရီလမ်းမှ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ လွှမ်းနေသော ခြံကြီး၊ ကိုသိန်းမောင်၊ မှန်ဘီလူးနှင့် ဆေးတံကောက်၊ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သော မျက်နှာဖြင့် ဗရွတ်ကင်းလမ်း တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာသော လှပ ပျိုရွယ်သည့် မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်။

ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများကို ငယ်ငယ်က စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖတ်ခဲ့သည်။ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ဦးစံရှား စုံထောက်ပုံတွေကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့သော်လည်း ထိုရုပ်ပုံကားချပ်များသည် ကျွန်တော့် ရင်တွင် စွဲကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဦးစံရှားသည် သက်ရှိ ထင်ရှား ရှိသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ‘ကိုသိန်းမောင်တို့ ဒီတစ်ချို့ တွေးလိုက်ပုံကလေးကတော့ သပ်ရပ်ပါပေတယ်ဗျာ’ ဟူသော ဦးစံရှား၏ လေသံကို ကြားယောင်နေတတ်၏။

ကျွန်တော်သည် ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှားကို ငယ်စဉ်ကလည်း ဖတ်ခဲ့သည်။ ကြီးမှလည်း ထပ်၍ ဖတ်ပါသည်။ ဖတ်တိုင်း ဖတ်တိုင်း မရိုးနိုင်ပါ။ လေးလေးပင်ပင် စာကို ဖတ်လိုသည့် အခါတွင်လည်း စုံထောက် ဦးစံရှားကို ဖတ်သည်။ ပေါ့ပေါ့လွင်လွင် စာကို ဖတ်ချင်သည့် အခါတွင်လည်း စုံထောက် ဦးစံရှားကို ဖတ်သည်။ အုပ်တွဲလေးတွေဖြင့် ထုတ်သော စုံထောက် ဦးစံရှားကိုလည်း ဖတ်သည်။ ပေါင်းချုပ် ထုတ်သော စုံထောက် ဦးစံရှားကိုလည်း ဖတ်သည်။

စုံထောက် ဦးစံရှားသည် ကျွန်တော်၏ အိပ်ရာဘေးတွင် အမြဲ ချထားသည့် ‘အိပ်ရာဝင်’ စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂလိပ်လို ဖတ်နိုင်လာသည့် အခါတွင် ကျွန်တော်သည် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်၏ မူရင်း ဝတ္ထု ဖြစ်သော ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြန်ပါ

သည်။ ထိုအခါတွင်လည်း အရသာ တစ်မျိုး ထူးပါသည်။ ကြေးနန်းတိုင်
 တွေကို ကြည့်ကာ လော်ကယ် ရထား၏ မြန်နှုန်းကို ပြန်းစားကြီး ကောက်
 ပြောလိုက်သော ရှားလော့ဟုမ်း၊ ဖိနပ် အသစ်တွင် မီးကျွမ်းရာကို ကြည့်
 ၍ ခြေထောက်ကို မီးကင်လာခြင်း ဖြစ်ရမည်။ ဤရာသီတွင် ခြေထောက်
 ကို မီးကင်လာခဲ့လျှင် မကြာမီကမှ အအေးမိပြီး နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရ
 မည်ဟု ကောက်ချက် ဆွဲထုတ်ပြတတ်သော ရှားလော့ဟုမ်း၊ ငွေကြေး
 နှင့် ကျော်ကြားမှုကို ပဓာန မထားဘဲ (ပဓာန မထားရုံမျှမက ရှားလော့
 ဟုမ်းသည် ငွေကြေးနှင့် ကျော်ကြားမှုကို ခုံမင် နှစ်ခြိုက်ခြင်း မရှိဟုပင်
 ပြောနိုင်သည်။) အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်ရေး၊ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး အတွက်
 အလုပ် လုပ်သော ရှားလော့ဟုမ်း၊ စူးစမ်း ထောက်လှမ်းခြင်း အတတ်
 ပညာကို အနုပညာ တစ်ရပ်လို နှစ်ခြိုက် ပျော်မွေ့သော ရှားလော့ဟုမ်း၊
 မရှောင်မလွှဲသာ ပြစ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့မိသော တရားခံကို ပြစ်ဒဏ်မှ လွတ်
 အောင် ရက်ရော သဘောထား ကြီးစွာဖြင့် ရှောင်ပေးခဲ့သော ရှားလော့
 ဟုမ်း၊ အားနည်းသူကို သက်ညှာကာ အားကြီးသူကို ခုခံ တိုက်ခိုက်သော
 ရှားလော့ဟုမ်း စသည့် လူစွမ်းကောင်းတို့၏ အရည်အချင်း အမျိုးမျိုး
 ရှိသော ရှားလော့ဟုမ်းကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါသည်။

ငယ်စဉ်က ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖတ်ခြင်းမှာ လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်
 သော အမှု အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်စား၍ ဖတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ခက်ခဲ နက်နဲသော ကိစ္စတွင် ရှားလော့ဟုမ်း ဖြေရှင်း ပေးလိုက်သည့်
 အတွက် အားရ ကျေနပ်သော ခံစားချက်ဖြင့် ဖတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြီးလာသော အခါတွင်မူ ထိုသို့ မဟုတ်တော့။ သူ့ ဇာတ်လမ်း
 များသည် ဖန်တစ်ရာတေအောင် ဖတ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည့် အတွက် ရိုး
 အိနေလေပြီ။

နောက်ဆုံးပေါ် စုံထောက် ဝတ္ထုများတွင် ထိုထက် ဆန်းသော၊
 ထိုထက် ရမ်းသော၊ ထိုထက် အံ့ဘနန်း ဖြစ်သော၊ ထိုထက် သည်းထိတ်
 ရင်ဖိုဖွယ် ကောင်းသော ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်များ ပါပါသည်။ ထိုထက်
 ခေတ်ဆန်၍ ထိုထက် သစ်လွင်သော စုံစမ်း ထောက်လှမ်းနည်းများ ပါပါ
 သည်။ မှန်ဘီလူးထက် ဆန်းသစ်သော စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာ
 တွေ ပါပါသည်။ ဟန်တီနီ တုတ်ကောက်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးထက် ဆန်း
 သစ်သော လက်နက်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြပါသည်။

သို့ရာတွင် ရက်ရော သဘောထားကြီးခြင်း၊ လေ့လာ စူးစမ်းမှု
 အားကောင်းခြင်း၊ အမှန်တရားဘက်မှ ရပ်တည်ခြင်း၊ စဉ်းစားဉာဏ် ရင့်
 သန်ခြင်း၊ အသေးစိတ် အချက်အလက်ကလေးများကို လေ့လာပြီးနောက်
 ကောက်ချက် ဆွဲထုတ်ခြင်း စသည့် အရာများတွင်မူ ရှားလော့ဟုမ်းကို
 မမီနိုင်ပါ။

စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ထိုအရည်အချင်းများဖြင့် အသက် သွင်းပေးလိုက်သည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် 'လူစွမ်းကောင်း' တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် စာဖတ်သူများအားလည်း ထို အရည်အချင်းကောင်းများ ပေါ်ပေါက် လာစေရန် လှုံ့ဆော်သည်ဟု ယူဆချင်ပါသည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဆာ အာသာ ကိုနင်ဒွိုင်းလ်သည် ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်းကိုမျှမက ဇာတ်ကောင် စရိုက်ကိုလည်း ပေါ်လွင်စေခဲ့ပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများသည် ဒေါက်ကြီး သုံးချောင်းပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ

- (၁) ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်
- (၂) ရှားလော့ဟုမ်း၏ လေ့လာ စူးစမ်းမှု နည်းပညာနှင့် တွေးခေါ်မှု နည်းပညာ
- (၃) ရှားလော့ဟုမ်းတွင် ရှိသည့် 'လူစွမ်းကောင်း' အရည်အချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ကာလ ကြာသည့် အခါတွင် သို့မဟုတ် မကြာခဏ ဖတ်သည့် အခါတွင် ဇာတ်လမ်းသည် ရိုးသွားကောင်း ရိုးသွားနိုင်ပါသည် (တကယ်လည်း ရိုးပါသည်။)။ သို့ရာတွင် မည်မျှ ရိုးစေ ထိုအဖြစ်မျိုး၊ ထိုဇာတ်လမ်းမျိုး၊ ထိုရာဇဝတ်မှုမျိုးသည် အခြေခံ အကျဆုံး၊ ဖြစ်လေ ဖြစ်ထ အရှိဆုံး ဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်များ ဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင်လည်း ရှိနိုင်ပါသည်။ နောင်ခေတ်များတွင်လည်း ရှိနေဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်း၏ လေ့လာ စူးစမ်းမှု နည်းပညာနှင့် တွေးခေါ်မှု နည်းပညာတို့သည်လည်း ရိုးနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် (က) လူတို့သည် သေကြ၏၊ (ခ) မောင်ဘသည် လူဖြစ်၏၊ (ဂ) ထို့ကြောင့် မောင်ဘသည် သေရမည်သာ ဖြစ်၏ ဆိုသော ယုတ္တိဗေဒ၏ အခြေခံ တွေးခေါ်မှုသည် မည်သည့် အခါမျှ တိမ်ကော မသွားနိုင်ပါ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ် ၂၀၀၀ လောက်က ရှိခဲ့သည့် အရစ္စတိုတယ်၏ ယုတ္တိဗေဒ တွေးခေါ်မှုသည် လူ၏ စဉ်းစားဉာဏ်နှင့် အတူ ရှိနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်းတွင် ရှိသည့် 'လူစွမ်းကောင်း' အရည်အချင်းများသည်လည်း (ကိုကင်း ပွတ်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း စသည့် အားနည်းချက်များမှ လွဲလျှင်) လူတိုင်း ရှိချင်ကြသော၊ လူတိုင်း မျှော်မှန်းကြသော အရည်အချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤ အချက်များကြောင့်ပင် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ဝတ္ထုများသည် ယနေ့တိုင် မတိမ်ကောနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ပါသည်။

ပထမဆုံးသော ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုမှာ အေ စတာဒီး အင် စကားလက်^၁ ဖြစ်ပြီး ၁၈၈၇ ခုနှစ်ထုတ် ဝီတွန် ခရစ်စမတ် နှစ်လည် အထူးထုတ် စာစောင်^၂ တွင် ပါပါသည်။ ထိုစဉ်က အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် အသက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်သာ ရှိပါသေးသည်။

အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်ကို ၁၈၅၉ ခုနှစ် အိဒင်ဘာရာမြို့တွင် မွေးပါသည်။ မွေးချင်း ခုနစ်ယောက် ရှိပါသည်။ အသက် ခုနစ်နှစ်ရွယ်တွင် အိဒင်ဘာရာမှ ကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် နေခဲ့သည်။ အိမ်တွင် စာပြ ဆရာမက ဆာ ဝေါလတာ စကော့^၃ ၏ အိုင်ဗင်ဟို^၄ စသည့် ရာဇဝင် ဝတ္ထုကြီးများကို ဖတ်ပြသည့် အခါ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ဇာတ် လိုက် အိုင်ဗင်ဟို၏ စွန့်စားခန်းများကို သဘောကျနေသည်။

၁၈၆၉ ခုနှစ်တွင် အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ် အသက် ၁၀ နှစ် ပြည့်လေပြီ။ သူ့မိဘများက သူ့ကို သာသနာပြု ကျမ်းစာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းသို့ ပို့လိုက်သည်။ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းက အကွပ်အညှပ် အားကြီးသည်။ ဒဏ်ပေးကြမ်းသည်။ ကျောင်းတွင် အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ် သည် စာလည်း တော်သည်။ ဓားခုတ် လှံထိုး၊ လက်ဝှေ့၊ ဘီလီယက်၊ ကရစ်ကက် စသည်တို့တွင်လည်း ထူးချွန်သည်ဟု ဆိုသည်။

၁၈၇၅ ခုနှစ်တွင် မက်ထရစ် စာမေးပွဲကို ဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင် သည်။ ဤတွင် ဘဝလမ်းကို ရွေးစရာ လိုလာပြီ။ ကျမ်းစာသင်ကျောင်းမှ သူ့ဆရာများက သူ့ကို ကျမ်းစာသင် ဆရာ ဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဩစထရီးယားပြည်သို့ ပို့၍ ပညာ သင်စေသည်။ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ဩစထရီးယားတွင် တစ်နှစ်ခန့် နေခဲ့သည့် အတွင်း ဂျာမန် ဘာသာကို သင်ခဲ့သည်။ ထိုမှ ပြန်လာသည့် အခါတွင် သူ့ အဖေက ကမ္ဘာတွင် အကောင်းဆုံး ဆေးကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်သည့် အိဒင် ဘာရာ ဆေးကျောင်းသို့ ပို့သည်။ ၁၈၇၆ ခုနှစ်၌ အိဒင်ဘာရာ ဆေး တက္ကသိုလ်တွင် သူ့ဆရာ ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက် ဗဲ^၅ နှင့် တွေ့သည်။ သတိရချက်များနှင့် စွန့်စားခန်းများ^၆ ဆိုသည့် စာအုပ်တွင်

၁။ A Study in Scarlet
၂။ Beeton's Christmas Annual for 1887
၃။ Sir Walter Scott
၄။ Ivanhoe
၅။ Dr. Joseph Bell
၆။ Memories and Adventures

ဆာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်က ဂျိုးဇက် ဝဲ အကြောင်းကို အောက်ပါ အတိုင်း ရေးခဲ့သည်။

‘ဂျိုးဇက် ဝဲသည် ကိုယ်ခန္ဓာရော၊ စိတ်ဓာတ်ပါ ထူးခြားသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသား ညိုညို၊ ရှည်လျား ထက် မြက်သော မျက်နှာပေါ်တွင် နှာတံကလည်း အလွန် ပေါ်သည်။ မျက် လုံးများက ပြာလဲ့ တောက်ပပြီး စူးရှသည်။ ပခုံးက လေးထောင့် ကျပြီး လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း ခပ်ဆတ်ဆတ် လျှောက်တတ်သည်။ အသံက စူးပြီး အောသည်။ ဂျိုးဇက် ဝဲသည် ကျွမ်းကျင်သည့် ခွဲစိတ် ဆရာဝန် တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း အတော်ဆုံးမှာ ရောဂါ စစ်တမ်း ပေးသည့် နေရာ တွင် ဖြစ်သည်။ ဂျိုးဇက် ဝဲသည် လူနာ တစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်လျှင် ရောဂါ စစ်တမ်းကိုသာမက ထိုလူနာ၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် စိတ်နေသဘော ထားတို့ကိုပါ ပြောပြတတ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် မသိ၊ သူသည် ကျွန် တော်ကို ကျောင်းသား တစ်သိုက်ကြီးထဲမှ ရွေးထုတ်ပြီး သူ၏ အပြင် လူနာ မှတ်တမ်းတင် စာရေး အလုပ် ခိုင်းပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အလုပ် မှာ အပြင် လူနာများကို နေရာ ချပေးရခြင်း၊ သူတို့ ရောဂါ ရာဇဝင်ကို အကျဉ်းချုပ် ရေးရခြင်း၊ ဒေါက်တာ ဝဲ ထိုင်နေသည့် အခန်းကြီးထဲသို့ လူနာများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သွင်းပေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင်မူ ဒေါက်တာ ဝဲသည် ကျောင်းသားများ၊ ဆေးရုံ အလုပ်သမားများနှင့် ထိုင်နေပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော်သည် ဒေါက် တာ ဝဲ၏ နည်းနာများကို လေ့လာခွင့် ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာ ဝဲသည် လူနာကို မျက်လုံး တစ်ချက် ဝေ့၍ ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် လူနာ အကြောင်းကို တော်တော်လေး သိပါသည်။ ကျွန်တော်က မေးခွန်းတွေ အများကြီး မေးမှ သိရသည့် အချက်တို့ကို သူက တစ်ချက် နှစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် သိပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ထင်မြင်ချက် များ မှားတတ်သော်လည်း အများအားဖြင့်မူ မှန်တတ်ပါသည်။ တစ်ခါ တွင် သူသည် လူနာ တစ်ယောက်ကို မေးနေသံကို ကြားရပါသည်။

- ‘ဘယ်နှယ်လဲ ဆရာကြီး၊ စစ်ထဲ ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်နော်’
- ‘ဝင်ဖူးတယ်ဗျ’
- ‘တပ်က ထွက်လာတာ မကြာသေးဘူးပေါ့’
- ‘မကြာသေးဘူးဗျ’
- ‘တောင်ပေါ်သား တပ်ရင်းကနော်’
- ‘ဟုတ်တယ်ဗျ’
- ‘အရာခံမိုလ် ထင်တယ် ဟုတ်စ’
- ‘ဟုတ်တယ်ဗျ’

‘တပ်ရင်းက ဘာပေးဒီး’ မှာ စခန်း ချထားတယ်နော်’
‘ဟုတ်တယ်ဗျ’

ဒေါက်တာ ဗဲသည် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ကဲ တပည့်တို့ မြင်ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီလူကို ကြည့်ရတာ မွန်မွန် ရည်ရည် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးထဲကပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူတွေ့လို့ နှုတ်ဆက်တဲ့ အခါ ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘူးကွ၊ တပ်ထဲမှာ ဦးထုပ် ချွတ်ပြီး နှုတ်ဆက်တဲ့ အလေ့မှ မရှိဘဲကိုး၊ တပ်က ထွက်လာတာ ကြာပြီ ဆိုလို့ ရှိရင် တပ်ထဲက အကျင့်တွေ ပျောက်လောက်ရောပေါ့၊ ခုတော့ မပျောက်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ သူ့လေသံက ခပ်တင်းတင်း ခပ်ပြတ်ပြတ်ရယ်၊ ဒါကို ထောက်ရင် စကော့ တောင်ပေါ်သား ဖြစ်ပြီး အရာခံဗိုလ် အဆင့်လောက် ရှိတယ်လို့ ခန့်မှန်း နိုင်တယ်၊ ဘာပေးဒီးမှာ တပ်စခန်း ချနေတာ ထင်တယ်လို့ ပြောရတာ ကတော့ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ ရောဂါက ဆင်ခြေထောက် ရောဂါမို့ ပြောရတာ၊ ဆင်ခြေထောက် ရောဂါဟာ အင်္ဂလန်မှာ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါ မဟုတ်ဘူး၊ အနောက် အိန္ဒိယ ကျွန်းစုမှာသာ ဖြစ်တဲ့ ရောဂါ’

နားထောင်နေသူများမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြပါသည်။ ရှင်းပြ လိုက်သည့် အခါတွင် လွယ်လွယ်ကလေး ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော် သည် ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက် ဗဲ၏ စရိုက်ကို လေ့လာပြီးနောက် သူ့နည်း များကို အကျယ်ချဲ့၍ အသုံးပြုကာ သိပ္ပံနည်းကျသော စုံထောက် တစ် ယောက်ကို ဖန်တီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။’ ဟု ဆာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ် က ရေးခဲ့ပါသည်။

အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ၁၈၈၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ယူပြီးနောက် အာဖရိကတိုက်သို့ သွားသည့် သင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင် ဆရာဝန် အဖြစ် လိုက်သွားသည်။ ထိုနောက် ပို့စမောက်^၁ ထွင် သွား၍ ဆေးခန်း ဖွင့်သည်။ ဆေးခန်း ဖွင့်သည့် အခါ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်တွင် ပိုက်ဆံ မရှိ။ သင်္ဘော လိုက်တုန်းက စုလာသည့် ငွေကလေး ပေါင် ငါး ဆယ်လောက် ရှိသည်။ အခန်း ငှား၊ ပရိဘောဂ ဝယ်၊ ဆိုင်းဘုတ် တင် ပြီးသည့် အခါ၌ သူ့ လက်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်သာ ကျန်တော့သည်။

ဆရာဝန် လုပ်ရင်း ဝတ္ထုတိုကလေးတွေ ရေးပြီး ကွန်း ဟီးလ်^၂ မဂ္ဂဇင်းသို့ ပို့သည်။

အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် သူ့ ငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့ဖူးသည့်

၁။ Barbados
၂။ Portsmouth
၃။ Corn Hill

အဂ္ဂါ အလန် ပိုး^၁ ၏ စုံထောက် ဝတ္ထုတိုကလေးများမှ ဒုပင်^၂ နှင့် ဂါဗီ ဒီရိုး^၃ ၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများမှ စုံထောက် လီကော့^၄ ကို အမှတ်ရသည်။ ‘ကျွန်တော့် အမြင်၌ စုံထောက် ဒုပင်သည် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာကြည့်နိုင်သော ပဋိဘာန် ဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသည့်တိုင် ခပ်ညံ့ညံ့ဟု ထင်ပါသည်။ ပိုးသည် စိတ်ကူး ရှိသလောက် ဒုပင်ကို ပြောင်မြောက်အောင် ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိဟု ကျွန်တော် ဆိုချင်ပါသည်။ လီကော့မှာလည်း ခွန်တိုက်အားတိုက် လုပ်နိုင်သော အရည်အချင်းမှ လွဲလျှင် အခြား ထူးထူးခြားခြား အရည်အချင်း မရှိလှပါ။’ ဟု အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်က ရေးခဲ့သည်။ ဤတွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ခေတ်သစ် ဝတ္ထု လောကတွင် ဒုပင်နှင့် လီကော့တို့ထက် သာသော စုံထောက် ဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက်ကို ဖန်တီးရန် စိတ်ကူး ရလာသည်။ စိတ်ကူး ရသည်နှင့် သူ့ ဆရာ ဒေါက်တာ ဂျိုးဇက် ဗဲကို မျက်စိထဲတွင် မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ စုံထောက် ဇာတ်လိုက်ကို နာမည် ပေးမည် ပြုသည့် အခါတွင် နာမည်များကို လိုက်စဉ်းစားကြည့်သည်။ ဤတွင် သူ လေးစားသည့် အင်္ဂလန်ပြည် ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင် အော်လီဗာ ဝင်ဒယ် ဟုမ်း^၅ ကို သွား၍ အမှတ်ရ၏။ ထိုနောက် အိုင်းရစ် ဆန်ဆန် နာမည် တစ်ခု ဖြစ်သည့် ရှယ်ရင်ဖို့^၆ ဆိုသည့် အမည်ကို သဘော ကျကာ သူ့ စုံထောက် ဇာတ်လိုက်၏ နာမည်ကို ရှယ်ရင်ဖို့ ဟုမ်းဟု အမည် ပေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ မကြိုက်။ နောက်ထပ် စဉ်းစားသည့် အခါတွင် အိုင်းရစ် ဆန်ဆန် နာမည် တစ်ခု ဖြစ်သော ရှားလော့^၇ ဆိုသည့် အမည်ကို သွားတွေ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ ဇာတ်ဆောင် အမည်ကို ရှားလော့ ဟုမ်းဟု အမည် ပြောင်းလိုက်သည်။ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် အတူ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်^၈ ဆိုသည့် ဇာတ်ရံ တစ်ယောက်ကိုလည်း မွေးထုတ်လိုက်သည်။ မူလက ပေးထားသော နာမည်မှာ ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် မဟုတ်။ အိုမန် ဆက်ကား^၉ ဆိုသည့်

- ၁။ *Edgar Allan Poe*
- ၂။ *Auguste Dupin*
- ၃။ *Gaboriau*
- ၄။ *Leqoc*
- ၅။ *Oliver Wendell Holmes*
- ၆။ *Sherringford*
- ၇။ *Sherlock*
- ၈။ *Dr. John Watson*
- ၉။ *Ormond Secker*

အမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအမည်ကို သူ မကြိုက်။ ဆန်းလွန်းနေသည်ဟု သူ ထင်သည်။ ဤတွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ပို့စမောက်မြို့ ဆောက်ဆီး^၁ ရပ်ကွက်တွင် နေစဉ် သူနှင့် အတူ ဆေးခန်း ဖွင့်ခဲ့ဖူးသည့် ဒေါက်တာ ဂျိမ်း ဝပ်ဆင်၏ အမည်ကို ယူလိုက်သည်။ ရှားလော့ဟုမ်း နှင့် တွဲသည့် ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်က မေးရိုး လေးထောင့်၊ ကုပ်ပိုး အစ်အစ်၊ ပခုံး တောင့်တောင့်၊ မုတ်ဆိတ် နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်^၂ သူ့ ရုပ်မှာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်နှင့် အတူ အလုပ် လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် ဗိုလ်မှူး ဝုဒ်^၂ ၏ ရုပ်ကို ယူထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် ဒေါက်တာ ဂျိမ်း ဝပ်ဆင်၏ အမည်နှင့် ဗိုလ်မှူး ဝုဒ်တို့၏ ရုပ်ကို ပေါင်းလိုက်သော အခါတွင် ဒေါက်တာ ဂျန် ဝပ်ဆင် ဆိုသည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အဖော် ဇာတ်ဆောင် တစ်ယောက် မွေးဖွား လာခဲ့လေသည်။

ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဇာတ်ဆောင်ထားကာ အေ စတာဒီး အင် စကားလက် ဆိုသည့် ဝတ္ထုလတ်ကလေးကို မဂ္ဂဇင်း တိုက်များ၊ ပုံနှိပ်တိုက်များသို့ ပို့သည်။ မည်သူကမျှ လက်မခံကြ။ တစ် တိုက်ပြီး တစ်တိုက် ပယ်ချကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ၁၈၈၇ ခုနှစ်ထုတ် ဝီတန်၏ ခရစ်စမတ် နှစ်လည် အထူးထုတ် စာစောင်တွင် ပါလာခဲ့သည်။

ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် အေ စတာဒီး အင် စကားလက်ကို ပို့ပြီး နောက် ပုံမနှိပ်ခင် ရာဇဝင် ဝတ္ထုများကို ကုန်း၍ ရေးနေသည်။ ယင်း ဝတ္ထုများမှာ မီကာ ကလပ်^၃ နှင့် သည် ဝိုက် ကွန်ပင်နီ^၄ ဆိုသည့် ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ ထိုဝတ္ထုများကို ရေးနေစဉ် အေ စတာဒီး အင် စကားလက်မှာ လူကြိုက် များသဖြင့် လစ်ပင်ကော့ မဂ္ဂဇင်း^၅ က ရှား လော့ဟုမ်း ဝတ္ထုကို တောင်းရာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် သည် ဆိုင်း အော့ဖ် ဖိုး^၆ ဆိုသည့် ဝတ္ထုကို ရေးပေးလိုက်သည်။

၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် စထရင်း မဂ္ဂဇင်း^၇ တွင် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတို ခြောက်ပုဒ် ထပ်ရေးပြန်သည်။ ဂျန် မေ့စဖီး^၈

- ၁။ Southsea
- ၂။ Major Wood
- ၃။ Micah Clarke
- ၄။ The White Company
- ၅။ Lippincott Magazine
- ၆။ The Sign of Four
- ၇။ Strand Magazine
- ၈။ John Masefield

ဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က 'ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို တစ်လပြီး တစ်လ စောင့်ဖတ်ရသည်မှာ ကြီးစွာသော ဝေဒနာ ဇောကြီး ဆိုက်သည်နှင့် တူပေ၏' ဟု ရေးခဲ့သည်။

ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု ခြောက်ပုဒ်လောက်သာ ရေးပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ထို့ထက် 'လေးနက်သော' စာများကို ရေးမည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စထရင်း မဂ္ဂဇင်းက နားပူနားဆာ လုပ်နေလေပြီ။ ဤတွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်က တစ်ပုဒ်ကို ပေါင် ငါးဆယ်ပေးမှ ရေးမည်ဟု ထိုခေတ်က မရနိုင်သော ဈေးကို တောင်းကာ နောက်ပြောင် ပြောလိုက်၏။ စထရင်း မဂ္ဂဇင်းက သူ တောင်းသည့် နှုန်းကို လက်ခံလိုက်သည့် အခါတွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ် အံ့အားသင့်နေသည်။ သို့ဖြင့် နောက်ထပ် ခြောက်ပုဒ် ရေးပေးပြန်သည်။ ပြီးခါနီးသည့် အခါ၌ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်က 'ဟုမ်းကို သတ်ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ် အမေ၊ ဟုမ်းဟာ ကျွန်တော့် အချိန်တွေကို သိပ်ယူလွန်းနေတယ်၊ တခြား အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေကို မလုပ်နိုင်တော့ဘူး' ဟု သူ့ အမေထံ စာရေးသည်။

အမေက သူ့ကို ဆူသည်။ ဤတွင် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် သည် ဖိုင်နယ် ပရီဗလင်' ဟူသော ဝတ္ထုကို ရေးသည်။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် သူ့ ရန်သူ လူဆိုးဂိုဏ်း ခေါင်းဆောင် ပါမောက္ခ မော်ရီယာတီ' နှင့် သတ်ပတ်ရင်း ဆွစ်ဇာလန်ပြည် ရိုင်ခင်ဘက်' ရေတံခွန်ကြီးထဲ လိမ့်ကျသေဆုံးသွားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ပရီသတ်က တောင်းဆိုသည့် အတွက် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ပြန်၍ ရေးပြန်သည်။ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဖြစ်နေကာ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်ပင် ဖြစ်သည်ဟု စာဖတ် ပရီသတ်က ယူဆကြသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း နေထိုင်ရာ ၂၂၁ ဘီ ဘောကာလမ်း' သို့ လာ၍ ကြည့်ကြသည်။ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်ဘိုးဝါး' စစ်ပွဲသို့ စစ်ဗိုလ်ကလေး အဖြစ် လိုက်သွားရသည့် အခါတွင် 'ရှားလော့ဟုမ်း စစ်မြေပြင်သို့ ထွက်ပြီ' ဟု သတင်းစာများက ခေါင်းတပ်ကြသည်။

- ၁။ *The Final Problem*
- ၂။ *Professor Moriarty*
- ၃။ *Richenbach*
- ၄။ *221 B Baker Street*
- ၅။ *Boer War*

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် အာသာ ကိုနင် ဒွိုင်းလ်ကို သတ္တမမြောက် ဧဒွက် ဘုရင်^၁ က ဆာ ဘွဲ့ကို ချီးမြှင့်လိုက်သည်။ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုကြောင့် ဆာ ဘွဲ့ ပေးသည်ဟု ထင်ကြသော်လည်း မဟုတ်။ အင်္ဂလန်ပြည်၏ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အတွက် ပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် အာသာ ကိုနင် ဒွိုင်းလ်သည် ဆာဘွဲ့ကို လက်ခံရန် ငြင်းဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ ‘ကျွန်တော်ဟာ ဒီ ဆုလာဘ်တွေကို မျှော်ကိုးလို့ တိုင်းပြည် အကျိုးကို လုပ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဆုလာဘ်ကို လက်ခံလိုက်ရင် တိုင်းပြည် အတွက် ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာကလေးတွေ အစွန်းအထင်း ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’ ဟု ဆိုကာ လက်ခံဖို့ ငြင်းသည်။ အမေက အတန်တန် တိုက်တွန်းသော်လည်း မရ။ ထိုသို့ ငြင်းပယ်ခြင်းသည် မိမိတို့ အထွတ်အမြတ် ထားသော ဧဒွက် ဘုရင်ကို စော်ကားသည့်နှယ် ရှိလိမ့်မည် ဆိုသည့် အခါတွင်မှ ဆာ ဘွဲ့ကို လက်ခံလေသည်။

ထိုနှစ်မှာပင် ရှားလော့ဟုမ်းကိုလည်း ဆာ ဘွဲ့ ချီးမြှင့်သည်။ သို့ရာတွင် ထို ဆာ ဘွဲ့ကိုမူ အောင်မြင်စွာ ငြင်းပယ်လိုက်နိုင်၏။

ဆာ အာသာ ကိုနင် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ဇာတ်ဆောင်ထားသော ဝတ္ထုတို ငါးတွဲ ထုတ်ခဲ့ရာ ယင်းတို့မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

- (၁) သည် အက်ဒဗင်းချား အော့ဖ် ရှားလော့ဟုမ်း^၂
  - (၂) သည် မီဒွိုင်းယားစ် အော့ဖ် ရှားလော့ဟုမ်း^၃
  - (၃) သည် ရိုတန်း အော့ဖ် ရှားလော့ဟုမ်း^၄
  - (၄) ဟစ် လတ်စ် ဗောင်း^၅
  - (၅) သည် ကျော်စွတ် အော့ဖ် ရှားလော့ဟုမ်း^၆ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။
- ထိုငါးတွဲတွင် ဝတ္ထုပေါင်း ၅၆ ပုဒ် ပါလေသည်။ ထို့ပြင် ကိုနင် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုလတ် သုံးပုဒ်ကိုလည်း ရေးသားခဲ့သေး၏။ ယင်းတို့မှာ

- ၁။ King Edward VII
- ၂။ The Adventures of Sherlock Holmes
- ၃။ The Memoirs of Sherlock Holmes
- ၄။ The Return of Sherlock Holmes
- ၅။ His Last Bow
- ၆။ The Casebook of Sherlock Holmes

(၁) သည် ဟောင်း အော့ဖ် သည် ဗတ်စကာဗီးလ် ။

(၂) သည် ဆိုင်း အော့ဖ် ဖိုး

(၃) သည် ဗဲလေး အော့ဖ် ဖီးယား^၂ စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

ဆာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်၏ သား အန်ဒရီယန် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်^၃ နှင့် သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိရေးဆရာ ရွန် ဒစ်ကဆင် ကား^၄ တို့ကလည်း နှစ်ယောက် ပေါင်း၍ သည် အိတ်စပလျိုက် အော့ဖ် ရှားလော့ဟုမ်း^၅ ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၁၂ ပုဒ် ရေးသေးသည်။

၁၈၈၇ ခုနှစ် ပထမဆုံးသော ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု ပေါ်ထွက်လာချိန်မှ စ၍ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ကမ္ဘာ့ ဘာသာတိုင်း လိုလိုသို့ ပြန်ဆိုပြီးကြလေပြီ။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဘာသာ တစ်မျိုးမျိုးဖြင့် ပုံမနှိပ်သော နှစ် ဟူ၍ မရှိ။ နှစ်တိုင်း ပုံနှိပ်နေသည်ဟု သိရသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို ပြဇာတ်ပေါင်း များစွာ ကခဲ့ပြီးပြီ။ ရုပ်ရှင်ကားပေါင်း တစ်ရာ ဆယ်ကား ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ရေဒီယို ပြဇာတ် အဖြစ် အကြိမ် တစ်ထောင်မက ပါခဲ့ပြီးပြီ။ ရုပ်မြင်သံကြားတွင် အကြိမ် များစွာ ထပ်၍ ပြနေလေပြီ။

ရှားလော့ဟုမ်း ကျင့်သုံးသည့် စူးစမ်း ထောက်လှမ်းမှု နည်းများကို အင်္ဂလိပ် စုံထောက် အဖွဲ့ ဖြစ်သည့် စကော့တလန် ယာ့ဒ်^၆၊ ပြင်သစ် စုံထောက် အဖွဲ့ ဖြစ်သည့် စူရာတေး^၇ နှင့် တကွ အနိုင်နိုင်ငံ ရဲအဖွဲ့များက လက်ခံ ကျင့်သုံးကာ သူ့ နည်းနာများကို ရဲကျောင်းများတွင် သင်ကြား ပို့ချလျက် ရှိကြသည်။

စာရေးဆရာကြီး ဆမ္မားဆက် မွန်^၈ က သူ၏ ဗက်ဂရင့် မုဒ်^၉ ဆိုသော စာအုပ်တွင် 'မည်သည့် စုံထောက် ဝတ္ထုမှ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်၏ စုံထောက် ဝတ္ထုကဲ့သို့ ပေါ်ပြူလာ မဖြစ်နိုင်။ ထိုဝတ္ထုများ ပေါ်ပြူလာ

- ၁။ *The Hound of The Baskervilles*
- ၂။ *The Valley of Fear*
- ၃။ *Andrian Conan Doyle*
- ၄။ *John Dickson Carr*
- ၅။ *The Exploits of Sherlock Holmes*
- ၆။ *Scotland Yard*
- ၇။ *Surete*
- ၈။ *Somerset Maugham*
- ၉။ *Vagrand Mood*

ဖြစ်ခြင်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်းကို ဖန်တီးနိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။’ ဟု ရေးခဲ့သည်။

ကမ္ဘာကျော် ရာဇဝတ်မှု ဗေဒ ပါရဂူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဒေါက်တာ အက်ဒမန် လိုးကတ် ။ က ‘ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် သိပ္ပံနည်းကျ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ရဲ့ ကျွမ်းကျင် သူများနှင့် အမှု စစ်ဆေးသည့် တရားသူကြီးများသည် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်၏ ဝတ္တုများကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် အချိန်ကို အလဟဿ ဖြန်းတီးပစ်ရာ ရောက် မည် မဟုတ်ပါ။’ ဟု ရေးခဲ့သည်။

စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အရာရှိ တစ်ဦးက ‘ရာဇဝတ်မှု များကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရာတွင် သိပ္ပံနည်းများကို အသုံးပြုရန် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ လုပ်ခဲ့သူမှာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။’ ဟု ပြောခဲ့သည်။

ထင်ရှားသည့် အမေရိကန် ရာဇဝတ်မှု ဗေဒ ပါရဂူ တစ်ဦးက လည်း ‘စုံထောက်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အတွက် အရည်အချင်း သုံးချက် လိုတယ်။ အဲဒါတွေကတော့ စိတ်ကူးဉာဏ် ကောင်းဖို့၊ ရုတ် တရက် စဉ်းစားပြီး ကြံဖန်တတ်တဲ့ ဖြတ်ထိုးဉာဏ် ကောင်းဖို့၊ လူ့သဘာဝ ကို ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်တဲ့ ဉာဏ်ရှိဖို့ ဆိုတဲ့ အချက်တွေပဲ။ ဆာ အာ သာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်မှာ ဒီသုံးချက် အပြည့် ရှိတယ်’ ဟု ပြောဖူးသည်။

ကမ္ဘာတွင် ပထမဆုံးသော စုံထောက် လက်စွဲကျမ်း ဖြစ်သည့် ဟန်းစ် ဂရော့စ် ၊ ၏ ရာဇဝတ်မှု စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးကျမ်း ၊ မှာ ၁၈၉၁ ခုနှစ်တွင်မှ ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်၌ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်၏ ရှား လော့ဟုမ်း ဝတ္တုမှာ နှစ်အုပ်ပင် ထွက်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှားလော့ ဟုမ်း ဝတ္တုများသည် မှုခင်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေး ပညာတွင် ပထမ ဆုံးသော ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ စာအုပ်များဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

ယခု ကျွန်တော် မြန်မာပြန်သော ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္တုတိုများ အကြောင်း ကို ပြောလိုပါသည်။

စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ကို ဇာတ်ဆောင်ပြုသော ဝတ္တုရှည် လေးပုဒ်နှင့် ဝတ္တုတိုပေါင်း ၅၆ ပုဒ် ရေးခဲ့လေသည်။ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ် ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်တွင် သား

- ၁။ Dr. Edmond Locard
- ၂။ Hans Gross
- ၃။ Criminal Investigation

ဖြစ်သူ အန်ဒရီယန် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်နှင့် ဂျန် ဒစ်ကဆင် ကားတို့က ရှားလော့ဟုမ်းကို ဇာတ်ဆောင် ပြုသည့် ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၁၂ ပုဒ်ကို ထပ်မံ ရေးခဲ့ကြပြန်သဖြင့် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၆၈ ပုဒ် ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

မြန်မာ စာဖတ် ပရိသတ်တို့ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတို မူရင်းများကို တိုက်ရိုက် အရသာ ခံနိုင်ရန် ထို ၆၈ ပုဒ် စလုံးကို မြန်မာလို ပြန်ဆိုကာ အုပ်တွဲ ခြောက်တွဲ ထုတ်ရန် ရည်ရွယ်ထားပါသည်။ ပထမအုပ်တွဲ ('ရှားလော့ဟုမ်း၏ မှတ်တမ်းများ' ဆိုသည့် အတွဲ) ကို အောင်သိဒ္ဓိ စာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ကျန် ငါးတွဲကို ဘဝ တက္ကသိုလ် စာပေမှ ထုတ်ဝေမည် ဖြစ်ပါသည်။ ယခု ထုတ်ဝေလိုက်သော 'ရှားလော့ဟုမ်း ပြန်လာပြီ' ဆိုသည့် အတွဲမှာ ဒုတိယတွဲ ဖြစ်သည်ဟု ပြောနိုင်ပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်း၏ ဝတ္ထုတိုများကို စာရေးဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက စုံထောက် မောင်ရွှေစား ဟူသော အမည်ဖြင့် ကောဇာသစ် မဂ္ဂဇင်းတွင် ၁၉၁၂ ခုလောက်က ရေးခဲ့ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းက စုံထောက် မောင်စံရှား အမည်ဖြင့် အများဆုံး ရေးခဲ့ပါသည်။ အချို့ကိုလည်း စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်ရွှေမျှားက စုံထောက် ဦးထင်ကျော် အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှားသည် လူသိ အများဆုံး ဖြစ်ပြီး ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထု အများဆုံး ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဤ အမှာစာကို ရေးမည် ပြုသည့် အခါတွင် ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများကို လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေ ဖတ်ရှုရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ပုဂံ စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထု ပေါင်းချုပ်၊ မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုတို အတွဲများနှင့် နှလုံးလှ စာပေတိုက်မှ ထုတ်ဝေသော စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထု အတွဲများ ဖြစ်ပါသည်။ ပုဂံမှ ထုတ်ဝေသော 'ပေါင်းချုပ်' တွင် စုစုပေါင်း စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထု ၅၃ ပုဒ် ပါရှိရာ ဝတ္ထုရှည် သုံးပုဒ်ကို နုတ်လိုက်လျှင် စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုတိုပေါင်း ၅၀ + ၁ စုစုပေါင်း ၅၁ ပုဒ် တွေ့ရပါသည် (နောက် တစ်ပုဒ်မှာ သည်ကရွတ်ကက် မင်း' ဖြစ်ပြီး ရွှေဥဒေါင်းက 'စစ်ဗိုလ် လင်မယား' အမည်ဖြင့် ပြန်ထား မြန်မာမှု ပြုထားပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအပုဒ်မှာ ပုဂံထုတ် ပေါင်းချုပ်တွင် မပါပါ။ မြန်မာပြည် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်သည့် အတွဲတွင် သွားတွေ့ရပါသည်။)။

လက်လှမ်းမီသမျှ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသည့် စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထု

၁။ The Crooked Man

၅၁ ပုဒ်ထဲတွင် ၃၅ ပုဒ်မှာ စာရေးဆရာ ဆာ အာသာ ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်နှင့် သူ့သား ဖြစ်သူ အန်ဒရီယန် ကိုနှင့် ဒွိုင်းလ်တို့ ရေးခဲ့သော ရှားလော့ ဟုမ်း ဝတ္ထုတိုများကို မိုးထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျန် ဦးစံရှား ဝတ္ထုတိုများမှာ အခြားသော စုံထောက် ဝတ္ထုများမှ မိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါ သည် (ဥပမာအားဖြင့် ပုဂံ ပေါင်းချုပ်တွင် ပါဝင်သည့် ‘ဘုရင်ခံ ကတော် စာပျောက်မှု’ မှာ အမေရိကန် စာရေးဆရာကြီး အဂ္ဂါ အလန် ပိုး၏ စုံ ထောက် ဒူပင် ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ဖြစ်ပြီး ‘အာသောကမင်း၊ သီရိဓမ္မာ သောက မင်းကြီး တံဆိပ်တော်’ ဝတ္ထုမှာ အင်္ဂလိပ် စာရေး ဆရာ အော်စတင် ဖရီးမင်း^၁ ရေး၍ စုံထောက် ဒေါက်တာ သွန်းဒိုက်^၂ ပါဝင်သည့် ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရသည်။)။ ထို့ကြောင့် ရွှေဥဒေါင်း မြန်မာမှုပြု ဦးစံရှား ဝတ္ထုတို (ရှာဖွေ တွေ့သမျှ) ၅၁ ပုဒ် ထဲတွင် ၃၅ ပုဒ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပြီး ကျန် ၁၆ ပုဒ်သည် အခြား စုံထောက် ဝတ္ထုတိုများကို ဦးစံရှား အဖြစ် မှီငြမ်းပြု ထားသည့် ဝတ္ထုတိုများဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတို စုစု ပေါင်း ၆၈ ပုဒ် ရှိရာ ယင်းတို့အနက် ၃၅ ပုဒ်ကိုသာ ရွှေဥဒေါင်းက ဦး စံရှား အဖြစ် မြန်မာမှု ပြုခဲ့ပြီး မြန်မာမှု မပြုရသေးသော ပုဒ်ရေ ၃၃ ပုဒ် ကျန်သေးသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ရွှေဥဒေါင်းသည် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတိုများကို ဦးစံရှား အဖြစ် မြန်မာမှု ပြုရာတွင် အချို့ကို နှစ်ခါ သုံးခါ ထပ်ရေးသည်ကို တွေ့ရပါ သည် (ဥပမာ သည် ရက် ဟက်ဒက် လိဂ်^၃ ကို ‘ခါးကုန်း အသင်း’၊ ‘မျက်စိ တစ်ဖက်လပ် အသင်း’၊ ‘ကာဏာရိဋ္ဌ အသင်း၌ စုံထောက်ပုံ’ စသည့် အမည်များဖြင့် သုံးခါပြန် ရေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဗောဓိ ကွန်ဗီ ဗဲလီး မစ်စတြီ^၄ ဟူသော ဝတ္ထုတိုကို ‘သရက်တပင်လှရွာ လူ သတ်မှု၌ စုံထောက်ပုံ’ ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ‘တီတီတူး ခါးခါး’ ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ‘တဂူကူးကူး’ ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း သုံးကြိမ် ရေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။)။ အချို့ ဝတ္ထုများမှာလည်း ခေါင်းစဉ် ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ ပါသည် (ဥပမာ သည် ဗလက် ဗေရွန်းနက်^၅ ကို ‘အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်

၁။ Austin Freeman
 ၂။ Dr. Thorndyke
 ၃။ The Red-headed League
 ၄။ Boscombe Valley Mystery
 ၅။ The Black Baronet

လင်မယား’ ဟု အမည် ပေးထားပြီး သည် ကရွတ်ကက် မင်းကို ‘စစ်ဗိုလ် လင်မယား’ ဟု အမည် ပေးထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။)။

ကျွန်တော်၏ မြန်မာပြန် ဝတ္ထုများ အောက်ခြေတွင် တွေ့သမျှ သော စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများနှင့် ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုများကို တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်း၍ ဖော်ပြထားပါသည်။ ပြည့်စုံ မှန်ကန်ပြီဟု မဆိုပါ။ အမှား တွေ့ပါက ထောက်ပြနိုင်ကြပါသည်။

ရှားလော့ဟုမ်း ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်ဆို ထုတ်ဝေရာတွင် တတ် နိုင်သည့် ဘက်မှ အကူအညီ ပေးကြသော စာရေးဆရာ တိုက်စိုး၊ ကျော် အောင်၊ မင်းကျော်၊ နတ်နွယ်၊ မောင်သွေးသစ်၊ အောင်သင်း၊ ကဗျာဆရာ တင်ဆွေမိုး၊ ဦးလှမိုး စသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကို လည်းကောင်း၊ ပန်းချီဆရာ များ ဖြစ်သော စံတိုးနှင့် တင်မောင်မျင့်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ရှားလော့ ဟုမ်း ဝတ္ထုများ စတင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့စဉ်က ရေးဆွဲခဲ့သော အင်္ဂလိပ် ပန်းချီကျော် ဆစ်ဒနီ ပေးဂျက်’ ၏ ပုံများကို ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေကာ ယခု စာအုပ်တွင် ရုပ်ပုံများ ထည့်သွင်းပေးသော ‘ဘဝ တက္ကသိုလ်’ စာပေတိုက်ကို လည်းကောင်း၊ အမှားအယွင်း နည်းနိုင်သမျှ နည်းအောင် ကြိုးစား ရိုက်နှိပ် ပေးသည့် စာလုပ်ငန်း ပုံနှိပ်တိုက်ကို လည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မြသန်းတင့်

၁၃၄၅ နယုန်လဆုတ် ၁၁ ရက်။
၁၉၈၃ ဇူလိုင်လ ၆ ရက်။

၁။ Sydney Paget

လူမနေသော အိမ်ကြီး

၁၈၉၄ ခုနှစ် နွေ ဦး ပေါက် ၌ အော်နာရောဘီ ရီနယ် အဒေယား ရှပ်ထွေး ဆန်းကြယ်စွာ အသတ်ခံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ လန်ဒန်မြို့ တစ်မြို့လုံးသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိပြီး အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်း မှာလည်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။ ပုလိပ်ဘက် ဆိုင်ရာ အစီရင်ခံစာများထဲတွင် ပါရှိပြီး

ဖြစ်သည့် အတွက် ထိုအမှု အကြောင်းကိုလည်း အများ ပြည်သူများ သိရှိပြီး ဖြစ်ကြပေ၏။ သို့ရာတွင် စွဲချက်မှာ ထင်ရှား ခိုင်လုံလွန်းလှသည့် အတွက် အချက်အလက်များ အားလုံးကို တင်ပြရန် မလိုသည့် အလျောက် ထိုစဉ်က အချို့သော အချက်အလက်များကို ဖုံးကွယ်ထားခဲ့ပေ၏။ ဆယ်နှစ် ကြာသည့် ယခု အချိန်ကျမှသာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအမှုကြီးထဲတွင် ပျောက်ဆုံးနေသည့် ကွင်းဆက်များကို တင်ပြရန် အခွင့်သာလာသည့် အတွက် တင်ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။ ထိုအမှုမှာ အမှုသွား အမှုလာ ကိုယ်နှိုက်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း သည် မှန်သော်လည်း အမှု နောက်ပိုင်းတွင် ဖြစ်ပွားလာသည့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် စာလျှင် ထိုအချက်သည် ဘာမျှ မပြောလောက်သေးချေ။ ကျွန်ုပ်၏ သက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်ရပ်များကို တွေ့ဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ယခု တွေ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်ကား အံ့ဩဖွယ်ကောင်းရုံမျှမက အသည်းတုန် အူတုန် ရှိလှသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုလည်း ဖြစ်လေရာ ယခု ပြန် တွေးလိုက်လျှင်ပင် ကျွန်ုပ် သည် တွေးတိုင်း ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထကာ အံ့ဩခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ မယုံ နိုင်ခြင်းတို့သည် ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် ရောထွေးလျက် ရှိနေပေသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဟု ခေါ်ထိုက်သည့် မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ တွေးခေါ်ပုံများ၊ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်ချက်များကို ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ရာ၌ စာဖတ်သူများကလည်း စိတ်ပါဝင်စားကြသည့် အလျောက် ကျွန်ုပ် သိသမျှကို ထိမ်ချန် ထားရမည်လောဟု အပြစ် တင်ခြင်း မပြုရန် ထိုပရိသတ်ကို ဦးစွာ ပြောလိုပါသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တွင်လည်း ထိုအကြောင်းများကို ပြောရန် တာဝန် ရှိသည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ရှားလော့ဟုမ်း ကိုယ်တိုင်ကပင် ထိုအကြောင်းများကို ထုတ်ဖော် ရေးသားခြင်း မပြုရန် အတိအလင်း တားမြစ်ခဲ့သဖြင့် ယခုမှ ထုတ်ဖော် ရေးသားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းလာခဲ့သည့် အတွက် ကျွန်ုပ်သည် ရာဇဝတ်မှုကို ဤမျှ စိတ်ပါဝင်စားလာခြင်း ဖြစ်လေရာ သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်၌လည်း ကျွန်ုပ်သည် သတင်းစာထဲတွင် ပါသည့် ရာဇဝတ်မှု သတင်းများကို အမြဲတမ်း ဂရုစိုက် ဖတ်ကာ (ရသေ့စိတ်ဖြေ သဘောဖြင့်) သူ့ နည်းလမ်းများကို အသုံးပြုလျက် ထိုအမှုများကို ဖြေရှင်းကြည့်ရန် တစ်ခါမက ကြိုးစားခဲ့ဖူးသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့တိုင်အောင် ရိုနယ် အဒေယား အသတ်ခံရမှုလောက်ကား မည်သည့် အမှုကိုမျှ ကျွန်ုပ် စိတ်မဝင်စားခဲ့ဖူးသေးချေ။ ရုံးတော်တွင် စစ်ဆေးသည့် အခါ၌ ထွက်ချက်များကို ကြားနာပြီးနောက် တင်ကူးကြံရွယ်ထားသည့် လူသတ်မှု ဖြစ်ကြောင်း စီရင်ချက် ချမှတ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုထွက်ချက်များကို ဖတ်ရင်း ရှားလော့ဟုမ်း သေဆုံးရသည့် အတွက် လူ့ အဖွဲ့အစည်းကြီး အဖို့ မည်မျှ နစ်နာ ဆုံးရှုံးကြောင်းကို ခါတိုင်း ထက် ပို၍ လေးနက်စွာ သဘော ပေါက်လာခဲ့မိပေ၏။

ထိုအမှုတွင် ရှားလော့ဟုမ်း စိတ်ဝင်စားမည့် အချက် များစွာ ပါရှိနေပြီး ဥရောပတွင် အတော်ဆုံးသော ရာဇဝတ် စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်း၏ စူးစမ်းထောက်လှမ်းမှုနှင့် ထက်သန်သည့် သမ္မဇဉ်တို့ ထပ်လောင်း ဖြည့်စွက်လိုက်မည် ဆိုပါက ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာတို့ အဖို့ များစွာ အကူအညီ ရရှိမျှမက ကြိုတင်၍ပင် တားဆီးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်မိပေသေး၏။

ကျွန်ုပ်သည် တစ်နေ့လုံး လူမမာများကို လျှောက်ကြည့်ရင်း မြင်းရထားပေါ်၌ ထိုအကြောင်းကို စဉ်းစားလျက် ရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဘာသာ ကျွန်ုပ် ကျေနပ်လောက်သော အဖြေကို မရခဲ့ချေ။ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို နှစ်ကြိမ် ထပ်

mgyoe.com

ပြောခြင်းမျိုး ဖြစ်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်သည် အမှု စစ်ဆေးခဲ့စဉ်က အများ ပရိသတ် တို့ သိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည့် အချက်အလက်များကိုပင် ထပ်လောင်း တင်ပြရပါဦး မည်။

သေသူ အော်နာရောဘီ ရိုနယ် အဒေယားမှာ ထိုစဉ်က ဩစတြေးလျတိုက် ပြည်နယ် တစ်ခုတွင် ဘုရင်ခံ အဖြစ် အမှုထမ်းနေသည့် အားလံဘွဲ့ရ အမတ်ကြီး မေနုသ်၏ ဒုတိယသား ဖြစ်လေ၏။ အဒေယား၏ မိခင် အမတ်ကြီး ကတော် သည် မျက်လုံး ခွဲစိတ် ကုသရန် အတွက် အင်္ဂလန်သို့ ပြန်လာပြီးနောက် သား ဖြစ်သူ ရိုနယ် အဒေယား၊ သမီး ဖြစ်သူ ဟီလဒါတို့နှင့် အတူ အမှတ် ၄၂၇၊ ပတ် ကလိန်း လမ်းတွင် နေထိုင်လျက် ရှိလေ၏။

အဒေယားမှာ အထက်တန်းလွှာ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အပေါင်းအသင်း ဆုံသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးလျှင် ယခုအချိန်ထိ သိရသလောက် ဆိုလျှင် ရန်သူ ဟူ၍ မရှိဘဲ ပြောပလောက်သည့် အကျင့် စရိုက်ဆိုး ဟူ၍လည်း မရှိလှချေ။ အဒေယားသည် စတဲယား ရပ်ကွက်နေ မစ္စ အိဒစ် ဝုဒလေ ဆိုသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းခဲ့ပြီးသော်လည်း အသတ် မခံရမီ လ အနည်း ငယ်ခန့်က စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းမှုကို နှစ်ဖက် သဘောတူ ဖျက်သိမ်းခဲ့ကြလေ ၏။ ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် အဒေယား၏ စိတ်နေစိတ်ထားတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောင်းလဲသွားသည့် လက္ခဏာချက်ကိုကား မတွေ့ရချေ။ ထို့နောက်တွင်ကား ရိုနယ် အဒေယားသည် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့် အလျောက် ပေါင်းရိုး ပေါင်းစဉ် အသိုက်အဝန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေးဖြင့်သာ နေ ထိုင်ခဲ့လေ၏။ ထိုသို့ နေထိုင်ရင်းမှ မျိုးကောင်း ဆွေကောင်းထဲမှ လူငယ်ကလေး တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ရိုနယ် အဒေယားသည် ၁၈၉၄ ခု မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့ ည ၁၀ နာရီနှင့် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ ကြားတွင် ထူးဆန်းစွာ အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ် လေ၏။

ရိုနယ် အဒေယားမှာ ဖဲကစား ဝါသနာ ပါသူ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ အမြဲ တမ်း ဖဲကစားနေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်တိုင် စီးပွား ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြား လောက်အောင် ကြေးကြီး ကစားတတ်သူ တစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ။ ၎င်းမှာ ဘော်လဒွင် ဖဲကလပ်၊ ကာဗင်းဒစ် ဖဲကလပ်နှင့် ဘာဂါတယ် ဖဲကလပ်များတွင် လည်း ကလပ်ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ အသတ်ခံရမည့် ညက ရိုနယ် အဒေယားသည် ညစာ မစားမီကလေးတွင် ဘာဂါတယ် ဖဲကလပ်၌ ရပ်ဘာဖဲ ကစားခဲ့သေးသည်ဟု သိရ၏။ ညနေပိုင်းကလည်း ထိုကလပ်မှာပင် ကစားခဲ့

mgyoe.com

သည်ဟု ဆို၏။ ၎င်းနှင့် အတူ ဖဲကစားခဲ့သည့် မစ္စတာ မာရေး၊ ဆာ ဂျန် ဟယ်ရီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ ထိုနေ့ညက သူတို့ ကစားကြသည့် ဝိုင်းမှာ ရပ်ဘာ ဖဲဝိုင်း ဖြစ်ပြီး တစ်ဝိုင်းလုံး အပြတ်အသတ် အနိုင် အရှုံး မရှိလှဘဲ ဖဲလှည့်သင့်သည်ဟု သိရ၏။ အဲဒီအခါမှာ ငါးပေါင်ခန့် ရှုံးမည်ဟု ထင်ရသော်လည်း မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ထို့ထက် မပိုဟု ထွက်ဆို ကြ၏။ အဲဒီအခါမှာ အမွေ အသင့်အတင့် ရထားသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် ဤ မျှလောက် ငွေသည် သူ့အဖို့ ဘာမျှ မထိခိုက်နိုင်ချေ။ အဲဒီအခါမှာ ကလပ် တစ်ခုခုတွင် နေ့တိုင်း ကစားလေ့ ရှိသော်လည်း စည်းကမ်းနှင့် ကစားသူ တစ် ယောက် ပီပီ အများအားဖြင့် ဝိုင်းပြီးလျှင် နိုင်သည်က များသည်ဟု သိရ၏။ လွန်ခဲ့သည့် သီတင်းပတ် အနည်းငယ်က အဲဒီအခါမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်နှင့် စပ်တူ ကစားခဲ့ရာ ဂေါ်ဖရီ မစ်လနားနှင့် လော့ဒ် ဘော်လမိုရယ်တို့ထံမှ ပေါင် ၄၂၀ ခန့် နိုင်ခဲ့ကြသည်ဟု ထွက်ဆိုချက်များ အရ သိရလေ၏။ ဤသည်မှာ ရုံးတင် စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် သိရသည့် လောလောလတ်လတ် အချက်အလက်များ ဖြစ်လေ၏။

အခင်း ဖြစ်ပွားသည့် ညက ရိုနယ် အဲဒီအခါမှာ ကလပ်မှ ၁၀ နာရီ တိတိတွင် ပြန်လာခဲ့သည်။ ထိုနေ့ညက သူ့ အမေနှင့် ညီမမှာ ဆွေမျိုး တစ် ယောက်၏ အိမ်တစ်အိမ်သို့ အလည်အပတ် သွားရောက်လျက် ရှိသည်ဟု သိ ရ၏။ ထိုနေ့ညက အဲဒီအခါမှာ ခါတိုင်း သူ့ ဧည့်ခန်း အဖြစ် အသုံးပြုသည့် ဒုတိယ အထပ် ရှေ့တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လာသံ ကြားလိုက်ရသည်ဟု အိမ်ဖော် အမျိုး သမီးက အစစ်ခံ၏။ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးသည် ဧည့်ခန်း မီးလင်းဖို့တွင် မီးထည့် ပေးပြီးနောက် မီးခိုးများ အပြင် ထွက်အောင် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ထားခဲ့သည် ဆို၏။ သူ့ အမေနှင့် အစ်မတို့ အပြင်မှ ပြန်လာချိန် ဖြစ်သည့် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၂၀ အထိ မည်သည့် အသံကိုမျှ မကြားရဟု ဆို၏။ ၎င်း၏ အမေသည် အိပ်ရာ ဝင် ခါနီး နှုတ်ဆက်ရန် အတွက် သား၏ အခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းမှာ အတွင်းမှ နေ၍ သော့ခတ် ပိတ်ထားပြီး အပြင်မှ တံခါးကို ထုရိုက် အော်ခေါ် သော်လည်း ပြန်၍ ထူးသံကို မကြားရချေ။ ဤတွင် အနီးအပါးကို အကူအညီ တောင်းကာ တံခါးကို ချိုးဖျက်၍ ဝင်ကြသည့် အခါ၌ အဲဒီအခါမှာ စားပွဲ အနီး တွင် လဲကျ သေဆုံးလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိပ်ဖူးပြားလျက် ရှိသည့် ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန် တစ်ခု မှန်ထားသည့် အတွက် ခေါင်းမှာ ကြေမွလျက် ရှိ၏။ သို့ရာတွင် အခန်းထဲ၌ လက်နက် ဆို၍ ဘာမျှ မတွေ့ရချေ။ စားပွဲပေါ်တွင်မူ

ဆယ်ပေါင်တန် ငွေစက္ကူ နှစ်ရွက်နှင့် ငွေ အကြွေ ၁၇ ပေါင် ၁၀ သျှိုလင်ကို သူ့ အထပ်နှင့် သူ ပုံလျက်သား တွေ့ရ၏။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း သူနှင့် ကလပ်တွင် ကစားခဲ့သည့် ကစားဖော်များ၏ အမည်များနှင့် ဂဏန်း အချို့ ရေးမှတ်ထား သည်ကို တွေ့သည်ကို ထောက်သော် အဒဲယားသည် မသေမီကလေးတွင် ဖဲဝိုင်း အနိုင် အရှုံးကို တွက်ချက် နေခဲ့သည် ဟု ယူဆရပေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာ ကြည့်ရှုလိုက်သည့် အခါတွင် အမှုမှာ ရှင်း မယောင်နှင့် တစ်စ တစ်စ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ပထမ အချက်အားဖြင့် အဒဲယားသည် အဘယ်ကြောင့် အခန်း တံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ် ပိတ်ထားသည်ကို အဖြေ ရှာမရနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိပေ၏။ လူ သတ်သမားသည် တံခါးကို အတွင်းက ပိတ်ပစ်ခဲ့ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ကျော် ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆရ၏။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ အထပ်မှာ အမြင့် ပေ နှစ်ဆယ်လောက် ရှိပြီး အောက်တွင် ပန်းခင်းများ ရှိလေရာ ပန်းခင်းများနှင့် အနီးတစ်ဝိုက်ရှိ မြေကြီးကို ကြည့်ရှု စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် ခြေရာလက်ရာ ဆို၍ ဘာမျှ မတွေ့ရချေ။ အိမ် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ မြက်ခင်းကလေးပေါ်တွင်လည်း အမှတ်အသား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရချေ။ သို့ဖြစ်လေရာ အဒဲယား ကိုယ်တိုင် ပင်လျှင် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ သော့ခတ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆစရာ ဖြစ်လာလေ ၏။

သို့ဖြစ်လျှင် မည်သို့ မည်ပုံ သေဆုံး ရသနည်း။ ခြေရာလက်ရာ တစ်စုံ တစ်ရာ မကျန်စေဘဲ မည်သူမျှ ဤပြတင်းပေါက်ကို ရောက်အောင် မတက်နိုင် ချေ။ အကယ်၍ လမ်းမကနေပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် လှမ်းပစ်မည် ဆို လျှင် ခြောက်လုံးပြူးဖြင့် ဤမျှ အဝေးကြီးကို မှန်အောင် ပစ်နိုင်သူသည် အလွန် လက်တည့်သူမျိုးမှသာ တတ်နိုင်လိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ပတ်ကလိန်းသည် ယာဉ် ရထား အသွားအလာ များသည့် လမ်းမကြီး တစ်ခု ဖြစ်၏။ အိမ်နှင့် ကိုက် တစ် ရာခန့် အကွာတွင် မြင်းရထားဂိတ် တစ်ခုလည်း ရှိသေး၏။ ထိုညက မည်သူမျှ သေနတ်သံကို မကြားလိုက်ကြချေ။

သို့ရာတွင် ယခုမူ သေသည့် လူက သေပြီ။ ကျည်ပျော့များ ထုံးစံအတိုင်း ထိပ်ဖူးတွင် မှိုပွင့်ကြီးလို ပြန့်ကားသွားသည့် ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန်ကိုလည်း တွေ့ပြီ။ ပွဲချင်းပြီး သေစေလောက်သည့် ဒဏ်ရာကိုလည်း တွေ့ရှိနေပြီ။

ဤသည်တို့မှာ ပတ်ကလိန်း လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်သည့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ ဖြစ်ပြီး အဒဲယားသည် လူချစ် လူခင် များသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်း၊

ငွေကြေး သို့မဟုတ် အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို ရယူရန် အားထုတ်မှု မရှိခြင်း စသည်တို့ကို ထည့်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတွင် အမှု ကျူးလွန်ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှာမရသည့် အလျောက် အမှုမှာ ရှုပ်ထွေးသည်ထက် ရှုပ်ထွေးလာခဲ့လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ထို အချက်အလက်များကို တစ်နေ့လုံး စဉ်းစားရင်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှု မှန်သမျှတွင် အားအနည်းဆုံး ပျော့ကွက်မှ စတင်ရမည် ဟူသော နည်းကို အသုံးချရန် ကြိုးစားလျက် ရှိသော်လည်း ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရလျှင်မူ များစွာ အောင်မြင်မှု မရှိသေးချေ။

ညနေတွင် ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ကလိန်းရှိ ပန်းခြံထဲတွင် လမ်းလျှောက် ထွက်ခဲ့ပြီး ခြောက် နာရီတွင် ပတ်ကလိန်း အဆုံးရှိ အောက်စဖို့ လမ်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။ ထိုလမ်း၌ကား လမ်းသွား လမ်းလာ အချို့သည် ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ ရပ်ကာ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိကြပြီး ကျွန်ုပ် ကြည့်ရန်လာသည့် အိမ်ကို ညွှန်ပြလိုက်ကြလေ၏။ အရပ်ဝတ် အရပ်စားဖြင့် ရုပ်ဖျက်ထားသော စုံထောက်ဟု ထင်ရသည့် မျက်မှန် အနက် တပ်ထားသော အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပိန် လူတစ်ယောက်သည် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြလျက် ရှိပြီး အချို့ကမူ သူ့ စကားကို ဝိုင်းအုံ နားထောင်လျက် ရှိကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူအုပ် ကြားထဲမှ အတင်း တိုးဝှေ့ကာ သူ့ ထင်မြင်ချက်ကို နားထောင်ကြည့်ရာ သူ့ ထင်မြင်ချက်မှာ ယုတ္တိ ကင်းမဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် စိတ်ပျက်ပျက်ဖြင့် လူအုပ် ကြားထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေ၏။ သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် နောက်တွင် ရပ်နေသည့် ခါးကုန်းကုန်းနှင့် အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို ဝင်တိုးမိသည်၌ သူ့လက်မှ စာအုပ်များသည် အောက်သို့ လွင့်ကျသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အောက်သို့ ကျသွားသော စာအုပ် အချို့ကို ကောက်ပေးရင်း ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ တစ်အုပ်မှာ ‘သစ်ပင်များကို ကိုးကွယ်မှု အစ’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုအဘိုးကြီးမှာ ဝါသနာ အရ လည်းကောင်း၊ အလုပ်အကိုင် အရ လည်းကောင်း ရှားပါးသော စာအုပ်များကို စုဆောင်းသည့် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးသော စာအုပ် ကြမ်းပိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်လိုက်မိပေ၏။ ကျွန်ုပ်က ဝင်တိုးမိသည့် အတွက် တောင်းပန်သော်လည်း ထို

လူကြီးကမူ ကျွန်ုပ်ကြောင့် အောက်
သို့ ကျသွားသော ရှားပါး စာအုပ်
များကို အလွန် အဖိုး တန်သည့်
ရတနာ ပစ္စည်းများ သဖွယ် တယူ
တယ ကြည့်နေသည်ကို တွေ့ရလေ
၏။ ထို့နောက် အဘိုးကြီးသည်
ကျွန်ုပ်အား မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် လှည့်
ထွက်သွားလေရာ ခဏ ကြာလျှင်
ခါးကုန်းကုန်း နှုတ်ခမ်းမွေး ဖြူဖြူ
ကြီးများနှင့် အဘိုးကြီးသည် လူ
အုပ် ကြားထဲတွင် ပျောက် ကွယ်
သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အခင်း ဖြစ်
ပွားရာ ပတ်ကလိန်း အိမ်နံပါတ်
၄၂၇ ကို လေ့လာ ကြည့်သော်
လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်ဝင်စားနေသည့်
အမှုကို ဖြေရှင်းရေးနှင့် ပတ်သက်
၍ ထူးထူးခြားခြား သဲလွန်စ မရ
ခဲ့ချေ။ အိမ်ကြီးမှာ အုတ်နံရံ နိမ့်
နိမ့်ကလေးပေါ်တွင် သံ တိုင် များ
စိုက်၍ ဝင်းခြံ ကာထားပြီး ဝင်းခြံ
အမြင့်မှာ အလွန်ဆုံး ရှိမှ ငါးပေ
လောက်သာ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ
ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ခြံထဲသို့ ဝင်
ရန်မှာ များစွာ အခက်အခဲ ရှိမည်
မဟုတ်ချေ။ သို့ရာတွင် တိုက်နံရံ
တွင် ရေပိုက်များ တပ်ဆင်ထား
ခြင်း မရှိသည့် အလျောက် တော်ရုံတန်ရုံ လူ တစ်ယောက် အဖို့ ပြတင်းပေါက်
သို့ အလွယ်တကူ တက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထိုင်နေ အကောင်းသား ထသွားမှ
ကျိုးမှန်းသိ ဆိုသကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ကာမှ ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာသည့်

ခါးကုန်းကုန်းနှင့်
အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ကို
ဝင်တိုးမိသည်၌ ...

အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျွန်ုပ် နေထိုင်ရာ ကင်ဆီတန် ရပ်ကွက်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ဧည့်ခန်းတွင် ကျွန်ုပ် ထိုင်၍ ငါးမိနစ်မျှ မကြာမီ ဧည့်သည် တစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်းဖြင့် အိမ်ဖော် မိန်းမကြီးက လာရောက် ပြောပြလေ၏။ ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဖြူဖွေးနေသော ဆံပင်များ အောက်မှ ရှုံ့တွ သေးသွယ်သော မျက်နှာဖြင့် ချိုင်းကြားတွင် စာအုပ် တစ်ဒါဇင်ခန့်ကို ပိုက်ထားသည့် စာအုပ်ဟောင်း ရောင်းသူ အာဂိုးကြီး ဖြစ်နေသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

‘ကျုပ်ကို မြင်လိုက်ရလို့ အံ့အားသင့်သွားသလားဗျာ’ ဟု ထိုအာဂိုးကြီးက ခပ်အက်အက် အသံဖြင့် ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်က အံ့အားသင့်မိကြောင်း ဝန်ခံလေ၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ တနုနုနုနု ဖြစ်နေတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီး ဒီအိမ်ထဲကို ဝင်သွားတာလည်း မြင်လိုက်ရော နောက်က လိုက်လာရင်း စိတ်ကူးမိတယ်ဗျာ၊ ငါတော့ အိမ်ထဲ ဝင်ပြီး မိတ်ဆွေကြီးကို တွေ့ဦးမယ်၊ တွေ့ပြီး စောစောက ကျုပ် အပြုအမူ နည်းနည်းများ ရိုင်းသွားရင် စိတ်မရှိပါနှင့်လို့ တောင်းပန်မယ်၊ စာအုပ်တွေကို ကောက်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူး တင်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောမယ် ဆိုပြီး ဝင်လာတာပဲဗျာ’

‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ အသေးအဖွဲကလေးပါ၊ ရပါတယ်၊ ဒါထက် နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ မိတ်ဆွေကြီး ဘယ်လိုလုပ်များ သိပါသလဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ စပ်စုတယ်လို့တော့ မအောက်မေ့ပါနှင့်ဗျာ၊ ကျုပ်က မိတ်ဆွေကြီးနှင့် အိမ်နီးနားချင်းပါ၊ ဒီနှင့် မလှမ်းမကမ်း ချာချီ လမ်းထောင့်မှာ စာအုပ်ဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင် ဖွင့်ထားပါတယ်၊ မိတ်ဆွေကြီးကို တွေ့ရလို့လည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကြည့်ရတာကတော့ မိတ်ဆွေကြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စာအုပ်အဟောင်းတို့ ဘာတို့ စုတတ်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဟောဒီမှာ ရှားပါး စာအုပ်ကလေးတွေ ခင်ဗျာ၊ ဒါက ဗြိတိန် နိုင်ငံရှိ ငှက်များ အကြောင်း တဲ့ ခင်ဗျာ၊ ဟောဒါက ကာတုလ ဝတ္ထု၊ ဟောဒါက သာသနာရေး စစ်ပွဲများ ဆိုတဲ့ စာအုပ် ခင်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီး လိုချင်တယ် ဆိုရင် ဈေးနှုန်း ချို့ချို့နှင့် ပေးပါ့မယ်၊ ဟောဒီ စာအုပ် ငါးတွဲလောက် တင်လိုက်ရင် မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ စာအုပ်စင် ဒုတိယဆင့်မှာ ဟာနေတဲ့ ကွက်လပ်ကလေးလည်း ပြည့်သွားမှာပါ၊ ခုတော့ စာအုပ် မပြည့်မစုံနှင့်

စာအုပ်စင်ကလေးကို ကြည့်ရတာ မသပ်မရပ် ဖြစ်နေတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်ုပ်သည် နောက်တွင် ရှိသည့် စာအုပ် ဗီရိကလေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ကျွန်ုပ် ပြန်လှည့်လိုက်သည့် အခါ၌ စားပွဲ တစ်ဖက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း မားမားကြီး ရပ်နေသော ရှားလော့ဟုမ်းကို မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဖြန့်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လျက် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ကာ ပါးစပ် အဟောင်းသား၊ မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ထို နောက် ၌ ကား ကျွန်ုပ်သည် တစ်သက်တွင် ပထမဆုံး အကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံး အကြိမ်

စားပွဲ တစ်ဖက်တွင် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း မားမားကြီး ရပ်နေသော ရှားလော့ဟုမ်းကို မြင်ရလေ၏။

အဖြစ် သတိလစ်သွားဟန် ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ် မျက်စိရှေ့တွင် နှင်းမြူတွေ ဆိုင်း သကဲ့သို့ မှန်ဝါးသွားပြီးနောက် ပြန်၍ သတိရလာသည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ အင်္ကျီ ကော်လာမှ ကြယ်သီးသည် ပြုတ်ထွက်လျက် ရှိကာ ပါးစပ်ထဲတွင်လည်း ဘရန်ဒီ သောက်ထားရသကဲ့သို့ ရှတတ ဖြစ်လျက် ရှိခြင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ကုလားထိုင် ဘေးတွင် ရပ်ကာ လက်ထဲတွင် အရက်ဘူးကို ကိုင်ထားလျက် ရှိသော ရှားလော့ ဟုမ်းကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ် မှတ်မိသည့် သူ၏ ခါတိုင်း အသံမျိုးဖြင့်

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေ ဝပ်ဆင်ရာ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ပါတယ် ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဒီလောက် စိတ် ထိခိုက်သွားလိမ့်မယ်လို့ နည်းနည်းကလေးမှ မထင် မိဘူးဗျာ’

ကျွန်ုပ်က သူ့ လက်မောင်းကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း

‘ဗျို ဟုမ်း၊ ခင်ဗျား ဟုတ်တယ်နော်၊ သေချာတယ်နော်၊ ခင်ဗျား တကယ် မသေဘူးနော်၊ ဒီလောက် နက်တဲ့ ချောက်ကမ်းပါးကြီးထဲက ပြန်တက်လာတယ် ဆိုတာ တကယ်နော်’

‘ခဏ နေပါဦးလေ၊ သိပ် စကား မပြောနှင့်ဦး၊ နည်းနည်း နေသာထိုင် သာ ရှိသွားတော့မှ ပြော၊ အေးဗျာ၊ ကျုပ်ကလည်း ဇာတ်ထဲက ရှိန်းပြီးနေသူ များလို့ မလိုအပ်ဘဲ ဖြုန်းစားကြီး ကိုယ်ထင် ပြလိုက်တော့ ခင်ဗျား လန့်သွား အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်နေတယ်’

‘ကောင်းသွားပါပြီဗျာ၊ ဘာမှ မဖြစ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဟုမ်းရေ၊ ကျွန် တော်တော့ ကျွန်တော့် မျက်စိကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ကို ဖြစ်နေပြီ၊ ကြည့် စမ်းပါဦးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကဖြင့် သေပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ အရှင် လတ်လတ်ကြီး ပြန် မြင်လိုက်ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ များ ဘယ်လို ပြောရမှန်းတောင် မသိဘူး’

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အင်္ကျီ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက် ပြီးလျှင် သေးကွေးသည့် လက်မောင်းများကို စမ်းသပ်လျက် ရှိလေ၏။

‘တစ္ဆေ ခြောက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ ဝမ်းသာ လိုက်တာဗျာ တကယ်ပဲ၊ ကဲ ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ဒီရေတံခွန်ကြီးထဲက ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လွတ်လာသလဲ ဆိုတာ ပြောပြစမ်းပါဦး’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကုလားထိုင်တွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ပြီးလျှင် ခါတိုင်းကဲ့သို့ အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို

မီးညှိလျက် ရှိလေ၏။ စာအုပ်ဟောင်း ရောင်းသူများ ဝတ်လေ့ ရှိသည့် ခပ်ဟောင်းဟောင်း ဖရော့ကုတ် အင်္ကျီကြီးကို ဝတ်ထား သေးသည့်တိုင် စာအုပ်ဟောင်း ဆိုင်ရှင်၏ အမှတ်အသားများ ဖြစ်သော ဆံပင်ဖြူ အတု အခွေကြီးနှင့် စာအုပ်ဟောင်းများမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ရောက်နေလေပြီ။ ရှားလော့ဟုမ်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင်ကထက် ကိုယ်ရေ စစ်သွားကာ ပို၍ ထက်မြက်သည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် လင်းယုန်ငှက် မျက်နှာကဲ့သို့ ရှည်လျား သေးသွယ်သည့် မျက်နှာပေါ်တွင် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိခြင်းကို မြင်ရသည့် အတွက် များမကြာခင် အထိ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းခဲ့ဟန် မတူချေ။

‘အင်း ခုလို ခါးလေး ဘာလေး ဆန့်နေလိုက်ရမှ သက်သောင့်သက်သာ ရှိတော့တယ်ဗျာ၊ ကျုပ်လို အရပ် ရှည်တဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ တစ်ပေလောက် တိုသွားအောင် နာရီပေါင်း များစွာ ကိုယ်ကို ကျွဲထားရတယ် ဆိုတာ နည်းတဲ့ ဒုက္ခ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ ဝပ်ဆင်ရေ၊ ခု ကျုပ်တို့ နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ အမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခင်ဗျားကိုပဲ အကူအညီ တောင်းရတော့မှာပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေ့ညမှာ နည်းနည်း အလုပ် များလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျာ၊ အလုပ် ပြီးတော့မှ အကျိုး အကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောရရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်’

‘ကျွန်တော်တော့ သိပ် သိချင်နေပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပြောရရင် တော့ ခု နားထောင်ချင်တာပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျား ကျုပ်နှင့် အတူ လိုက်မယ်နော်’

‘စိန်လိုက်ဗျာ၊ ကြိုက်တဲ့ အချိန် ကြိုက်တဲ့ နေရာကို သွား’

‘ဟုတ်ပြီဗျာ၊ ဒီလေသံကလေးကို ကြားရတော့ ဟိုတုန်းက ဘေကာ လမ်းမှာ နေခဲ့ကြတာကလေးတွေကို လွမ်းရသဗျာ၊ ကဲ ကျုပ်တို့ အပြင် မထွက်ခင် ထမင်းလေး ဘာလေးတော့ စားသွားချိန် ရသေးတယ်ဗျာ၊ အင်း ရေတံခွန် ရှိတဲ့ ချောက်ကြီးထဲက ဘယ်လိုလုပ် ပြန်ထွက်လာသလဲ ဆိုတဲ့ ကိစ္စကတော့ သိပ် ခက်ခဲလှတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘာခက်စရာ ရှိသလဲ၊ ကျုပ်က အဲဒီ ရေတံခွန်ကြီးထဲကို ကျမှ မကျခဲ့တာ’

‘ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရေတံခွန်ထဲကို ကျမသွားဘူး ဟုတ်စ’

‘မကျဘူးဗျာ၊ ကျုပ် အဲဒီထဲကို ရောက်ကို မရောက်ခဲ့ဘူး၊ ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ် ရေးပေးခဲ့တဲ့ စာကတော့ ကျုပ် ရေးခဲ့တဲ့ စာ အစစ်ပါ၊ တောင်ကလပ်ကို ပြန်တက်တဲ့ လမ်းမှာ မော်ရီယာတီ ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးနှင့် ပက်ပင်း တိုးနေတဲ့ အခါ ကျတော့ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာ ကိစ္စ ချောပြီလို့ပဲ တွက်လိုက်မိတယ်ဗျာ၊ သူ့ မျက်လုံး

ပြာပြာတွေကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျုပ်ကို ကိစ္စတုံး စီရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား ဆိုတာ ကျုပ် မြင်လိုက်ရပြီ။ ဒါနှင့် သူနှင့် စကား နည်းနည်းပါးပါး ပြောပြီး တော့ သူက ကျုပ်ကို သနား ညှာတာသောအားဖြင့် ခင်ဗျားဆီကို စာရေးခွင့် ပြုတယ်။ အဲဒီစာနှင့် အတူ ကျုပ်ရဲ့ စီးကရက်ဘူးကလေးနှင့် တုတ်ကောက် ကလေးကိုလည်း ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်လည်း ခပ်တည်တည်နှင့် ဆက် လျှောက်လာရော၊ ငနဲကြီးကလည်း ကျုပ်နောက်က ထက်ကြပ် လိုက်လာတော့ တာပဲဗျို့။ ရေတံခွန် အစပ်က ချောက်ကမ်းပါးကြီးထိပ် ရောက်တော့ ကျုပ်က လည်း အသင့် ရပ်နေလိုက်တယ်။ ငနဲကြီးက လက်နက်တို့ ဘာတို့ကို မထုတ် ဘူးဗျ။ ကျုပ်ဆီ ပြေးဝင်လာပြီး လက်တံရည်ကြီး နှစ်ဖက်နှင့် ကျုပ် လည်ပင်း ကို အတင်း ဝင်ညှစ်တယ်။ သူ့အဖို့တော့ မထူးတော့ဘူး ဆိုပြီး ကျုပ်ကို လက် စား ချေဖို့လောက်ကိုသာ စိတ်စောနေတာကိုး။ ဒါနှင့် ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကမ်းပါးကြီးထိပ်မှာ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး နေလိုက်ကြတာ အကြာကြီး ပဲဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က တာဂျစ်ဆု ဆိုတဲ့ ဂျပန် နပန်းကို ကောင်းကောင်း တတ် တာကိုးဗျ။ ဒီလို နပန်း တတ်လို့ ကျုပ် အကျိုးရှိခဲ့တာ တစ်ကြိမ် မကတော့ဘူး လေဗျာ။ ကျုပ်ကို အတင်း ချုပ်ထားရာကနေပြီး ကျုပ်က အသာကလေး ဖုန်း ထွက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ ငနဲကြီးက ကြောက်စရာ အသံကြီးနှင့် အော်ပြီး လေ ထဲမှာ ကန်ကျောက်ရင်း ကမ်းပါးထိပ်မှာ ခြေကားရား လက်ကားရားနှင့် သူ့ ကိုယ်သူ့ မထိန်းနိုင် ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ငနဲကြီးဟာ သူ့ကိုယ်သူ့ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ချောက်ကြီးထဲ ကျသွားတော့တာပဲ။ ကျုပ် လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ငနဲကြီး ကျသွားလိုက်တာ တော်တော်နှင့် အောက်ကို မရောက်ဘူးဗျာ။ ဒီ အတိုင်း မြင်နေရတယ်။ အောက် ရောက်တော့ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ဆောင် နှင့် ဝင်တိုက်ရာက လွင့်ထွက်သွားပြီး ရေတံခွန်ကြီးထဲကို ကျသွားတာပါပဲ’

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏ စကားများကို တအံ့တဩဖြင့် နားထောင် လျက် ရှိ၍ ရှားလော့ဟုမ်းမှာမူကား စီးကရက်ကို ဖွာရင်း စိမ်ပြေနေပြေ ပြောပြ လျက် ရှိပေ၏။

‘နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခြေရာတွေကို ကျွန်တော် လိုက်ကြည့်ပြီးပါပြီ။ တောင် ကလပ်က ဆင်းလာတဲ့ လမ်းကလေး အတိုင်း နှစ်ယောက်စလုံး ရေတံခွန်ဘက် ကို ဆင်းသွားကြတာ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ကြည့်ခဲ့တာပဲ။ အဆင်း ခြေရာသာ ရှိပြီး အတက် ခြေရာရယ်လို့ ဘာမှမှ မတွေ့တာ’

‘ဖြစ်ပုံက ဒီလိုလေဗျာ၊ ငနဲကြီးလည်း ရေတံခွန်ထဲ ကျသွားရော ကျုပ်

mgyoe.com

ကို ကံတရားက ကယ်လိုက်တာပဲ ဆိုတာ ချက်ချင်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို အသေ သတ်ချင်နေတာဟာ မော်ရီယာတီ ဆိုတဲ့ ငနဲကြီး တစ်ယောက် တည်းတွင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်။ ကျုပ်ကို အသေ သတ်ချင်တဲ့ လူဟာ အနည်းဆုံး သုံးယောက်လောက်တော့ ရှိရမယ်။ ခု သူတို့ ဂိုဏ်း ခေါင်း ဆောင် သေသွားတော့ ပိုလာရင်သာ ရှိမယ်။ လျော့တော့ လျော့မသွားနိုင်ဘူး ဆိုတာ သေချာတယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင်တွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေချည်းပဲ။ ဒီတော့ ကျုပ်ဟာ သူတို့အထဲက တစ်ယောက် မဟုတ် တစ် ယောက်နှင့်တော့ တွေ့ရတော့မှာပဲ။ နောက် တစ်ချက်က ကျုပ် သေသွားပြီလို့ အများက တကယ် ယုံသွားရင် ဒီကောင်တွေ အတင့် ရဲလာမှာ သေချာတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ဒီကောင်တွေကို ကျုပ် မြန်မြန် ဖမ်းမိနိုင်မယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ကျုပ် မသေသေးဘူး ဆိုတာ ပြန်ပြီး ပြလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျုပ် စိတ်ကူး ရ လိုက်တယ်။ ဒီအကြံဟာ ကျုပ် ဦးနှောက်ထဲမှာ လက်ခနဲ ပေါ်လာတာပဲ။ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ ဒီစိတ်ကူးဟာ မော်ရီယာတီ ဆိုတဲ့ ငနဲကြီး ရေတံခွန် အောက်ကို မရောက်ခင်မှာပဲ ချက်ချင်း ဖြုန်းဆို ပေါ်လာတာပဲလို့ ထင်တယ်။

ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း ရေတံခွန်ထိပ်မှာ ရပ်ပြီး နောက်မှာ ရှိတဲ့ ကျောက် နံရံကြီးကို စစ်ဆေးကြည့်တယ်။ နောက် မကြာခင်မှာ ခင်ဗျားတောင် ဒီအကြောင်း ကို ရေးလိုက်သေးလို့ ကျုပ် ဖတ်လိုက်ရတယ်လေ။ ကျောက်နံရံကြီးက ပြောင် ချောနေတာပဲလို့ ခင်ဗျား ရေးခဲ့တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ပြောသလိုတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သေသေချာချာ ကြည့်တော့ ကျောက်နံရံကြီးပေါ်ကို တွယ်တက် ထားတဲ့ လူသွား လမ်းကလေးကို ခပ်ရေးရေး တွေ့ရတော့ ဧကန္တ ဟိုဘက်မှာ ကျောက်နံရံသာမကဘဲ တောင်ကြောကလေးလိုဟာမျိုး ရှိမယ်လို့ ကျုပ် တွက် လိုက်တယ်။ တောင် ကမ်းပါးယံကြီးက သိပ်မြင့်ပြီး မတ်စောက်စောက်ကြီး ဖြစ်နေတော့ ဒီ ကမ်းပါးယံကြီးကို တွယ်တက်ဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ တစ်ခါ ရေမြွှာတွေ ပြန်ကျလို့ စိုစွတ်နေတဲ့ လမ်းအတိုင်း ပြန်ရင်လည်း ကျုပ် ခြေရာတွေကို လူ တွေမှာ သေချာတယ်။ ဒီလောက် စိုနေတဲ့ မြေကြီးပေါ်မှာ ခြေရာ မထင်အောင် လုပ်ဖို့ ဆိုတာ လုံးလုံး မဖြစ်နိုင်ပြန်ဘူး။ ကျုပ် ခါတိုင်း လုပ်တတ်သလို နောက်ထပ် ရေတံခွန်ဘက်ကို ဆင်းတဲ့ ခြေရာကို ပြမလားလို့ စိတ်ကူး မိသေးတယ်။ ရေတံခွန်ဘက်ကို ဆင်းတဲ့ ခြေရာ သုံးစုံကို တွေ့ရင် နောက်က လိုက်တဲ့ လူအဖို့ တစ်နည်း တစ်ဖုံအားဖြင့်တော့ အစဉ်းစားရ ကျပ်မှာ အမှန်ပဲ။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံးကျတော့ ကျောက်တောင်ကို တွယ်တက်တာ

ဟာ အကောင်းဆုံးပဲလို့ ကျုပ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ သိပ်တော့ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင် ရေတံခွန်ကြီးက တဝေါဝေါ မြည်လို့၊ ကျုပ်လည်း သိပ်တော့ ကြောက်တတ်တဲ့ လူစား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့် ဝပ်ဆင်၊ ရေတံခွန်ကြီးထဲ ကနေပြီး မော်ရီယာတီရဲ့ ကြောက်စရာ အော်သံကြီးကို ကြားနေရတယ်လို့ စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်။ တစ်ချက်ကလေး ခြေချော် လက်ချော် မဖြစ်လိုက်နှင့် ဖြစ်လိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျုပ်လည်း အောက် ရေတံခွန်ကြီးထဲကို လိမ့်ကျသွားပြီး ကိစ္စ ချောသွားမှာပဲ။ ဒါတောင် တစ်ခါ တစ်ခါမတော့ ခြေထောက်တို့ လက်တို့က မြက်စိုတွေပေါ်ကို သွားနင်းမိ ကိုင်မိလို့ သွားပြီလို့တောင် အောက် မေ့လိုက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သတိကို မြဲမြဲ ထားပြီး ကျုပ်လည်း ကျောက်နံရံကြီး အတိုင်း တွယ်တက်လာခဲ့တယ်။

‘နောက်ဆုံးတော့ တော်တော်လေး မြင့်တဲ့ တောင်ကြော တစ်ခုပေါ်ကို ရောက်သွားတယ်ဗျာ၊ တောင်ကြောပေါ်မှာ ရေညှိတွေက စိမ်းလို့၊ အဲဒီ တောင်ကြောပေါ်ကို ရောက်သွားရင်တော့ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တော့ဘဲ အေးအေးဆေးဆေး နားနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားနှင့် ခင်ဗျား နောက်က လူတွေက ကျုပ် သေပြီ ဆိုပြီး စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ အလွန် မစေ့စပ် မသေချာစွာနှင့် လိုက်ရှာနေတုန်းမှာ ကျုပ်က အဲဒီ တောင်ကြောပေါ်ကို ရောက်နေပြီဗျာ။’

‘နောက်ဆုံးတော့ ခင်ဗျားတို့ အားလုံးက ကျုပ် သေပြီ ဆိုပြီး မရှောင်မလွှဲသာ တလွဲတချော် ကောက်ချက်ချပြီး ဟိုတယ်ကို ပြန်သွားတော့ ကျုပ်လည်း တောင်ကြောပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ထင်လိုက်တာကတော့ ကျုပ် စွန့်စားခန်းလည်း ပြီးဆုံးသွားပြီလို့ ထင်လိုက်တာပေါ့လေ၊ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်တဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်လာတယ်ဗျာ၊ ဒီတင် ကျုပ်လည်း ရှေ့မှာ ပြဿနာတွေ ကျန်နေသေးတယ် ဆိုတာ သိလိုက်ပါတယ်။ ကျုပ် တောင်ကြောပေါ်မှာ မောမောနှင့် ထိုင်နေတုန်း တောင်စောင်းပေါ်က ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး ကျုပ် အနား ကျလာပြီး အောက်က ရေတံခွန်ထဲကို လိမ့်ကျသွားတယ်ဗျာ၊ ရုတ်တရက်တော့ မတော်တဆ တောင် ပြိုကျသွားတာလို့လည်း ထင်လိုက်မိတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုပြီး တောင်ထိပ်ကနေ ကျုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေတဲ့ ခေါင်း တစ်လုံးကို မြင်လိုက်ရတယ်ဗျာ၊ ဒီလို ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ ကျုပ် လှဲနေတဲ့ နေရာနှင့် မနီးမဝေး ကျုပ် ခေါင်းနှင့် တစ်ပေ အကွာလောက်ကို ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး

နောက်တစ်ခါ လိမ့်ဆင်းလာပြန်တယ်။ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ကို အပေါ်က နေပြီး ကျောက်တုံးကြီးတွေနှင့် လိမ့် သတ်နေတာကိုးဗျ။ မော်ရီယာတီ ဆိုတဲ့ ငနဲကြီးက ဒီကို လာတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ နောက်က တပည့် လက်သား အစုံအလင် ပါလာတယ် ဆိုတာ သိရပြီလေ။ သူ့ တပည့်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီး လိုအပ်ရင် သူ့ဆရာကို အကာအကွယ် ပေးဖို့ တောင်စောင်းက ချောင်းကြည့်နေတယ် ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီဗျ။

‘ဒီတော့ သူ့ဆရာ သေသွားပြီး ကျုပ် မသေဘဲ လွတ်သွားတာကို သူက မလှမ်းမကမ်းက စောင့်ကြည့်နေရာက မြင်လိုက်တယ်။ ဒီတင် ငနဲက တောင် စောင်းပေါ် ပြန်တက်သွားပြီး သူ့ ဆရာ သတ်လို့ မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်ကို အသေ သတ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲဗျ။’

‘ဒီအကွက်ကို ကြာကြာ မစဉ်းစားရပါဘူးဗျာ။ တောင် ထိပ် ကို မော် ကြည့်လိုက်တော့ ခေါင်းက နောက်တစ်ခါ ပြုပြီး ကျုပ်ကို ငုံ့ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်ရပြန်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ကတော့ နောက်ထပ် ကျောက်တုံး တစ်တုံး ဆင်း လာဦးမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း တောင်ကလပ်ကို ပြန်တဲ့ လမ်းကလေးကို လျှောဆင်းပြီး ပြန်ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ကျုပ် ခေါင်းအေးအေးနှင့် ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် တောင် ကလပ် တက်တဲ့ လမ်းကလေးပေါ်ကို ပြန်ရောက်သွားတယ် ထင်တာပဲ။ သောက် ကျိုးနည်း အောက်ကို ပြန်ဆင်းရတာက တက်ရတာထက်တောင် ခက်ပါကလား ဗျို့။’

‘ဒါပေမဲ့ အန္တရာယ်ကို စဉ်းစား မနေနိုင်ဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆိုတော့ ကျုပ်က ကျောက်နံရံကြီးကို တွယ်ပြီး ပြန်ဆင်းနေတုန်းမှာ ကျုပ် အနားကို နောက်ထပ် ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံး ကျလာလို့ပဲဗျ။ တစ်ဝက်လောက် ရောက် တော့ လက်က ထိန်းလို့ မရတော့ဘဲ ချော်ကျသွားလိုက်တာ ကံကောင်းလို့ဗျို့။ ဒါနှင့် နောက်ဆုံးတော့ လူလည်း စုတ်ပြဲ ပြတ်သတ်ပြီး သွေးတွေ ဒဏ်ရာတွေနှင့် တောင်ကလပ်ကို တက်တဲ့ လမ်းကလေးပေါ် ရောက်သွားတယ်။ လမ်းပေါ်လည်း ရောက်ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ ပြေးလာလိုက်တာ။ အဲဒီညက မှောင်ကြီးထဲမှာ ကျုပ် ပြေးခဲ့တာ ဆယ်မိုင်လောက် ရှိမယ် ထင်တယ်။ နောက် တစ်ပတ်လောက် လည်း ကြာရော ကျုပ်လည်း ဖလောရင့်ကို ရောက်တာပဲ။ ကျုပ် ဘာဖြစ်တယ် ဆို တာလည်း ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူးပေါ့ဗျာ။’

‘ကျုပ်မှာ စိတ်ချရတဲ့ လူဆိုလို့ ကျုပ် အစ်ကို မိုင်းကရော တစ်ယောက်

mgyoe.com

ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ခင်ဗျားကိုတော့ အမှတ်ရပါတယ်၊ သို့သော်လည်း ဝပ်ဆင်ရေ၊ ကျုပ်က ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျုပ် အသက်ရှင်လျက် မရှိတော့ဘူးလို့ အများ မြင်အောင် ပြထားဖို့က အရေးကြီးတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကိုက ကျုပ် သေတယ်လို့ တကယ် မယုံရင် ကျုပ် ရေတံခွန်ကြီးပေါ်က ကျပြီး ဘယ်လို သေဆုံးသွားတဲ့ အကြောင်းကို ရေးရာမှာ ဘယ် အသက်ဝင်တော့မလဲ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုလည်း အသိမပေးချင်ဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ် အတွင်းမှာ ခင်ဗျားဆီကို စာရေးမယ်လို့ မကြာခဏ စိတ်ကူး ရပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်မင် ရင်းစွဲ ရှိလေတော့ ကျုပ် မသေဘူး ဆိုတာ သိရင် ဝမ်းသာလွန်းလို့ တစ်ယောက် ယောက်ကို ပြောမိမယ်၊ ပြောမိရင် ကျုပ် အသက် ရှင်နေသေးတာကို တစ်စ တစ်စနှင့် လူတွေ သိကုန်တော့မှာပဲ ဆိုပြီး စာရေးချင်ပေမဲ့ မရေးခဲ့ဘူး။

*ဒါကြောင့်မို့ ညနေစောင်းတုန်းက ပတ်ကလိန်း လမ်းထဲမှာ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဝင်တိုက်လို့ စာအုပ်တွေ လွင့်ကျသွားတော့ ကျုပ် ကြာကြာ မျက်နှာ ချင်း မဆိုင်ဘဲ ချက်ချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တာ၊ အဲဒီ အချိန်တုန်းက ကျုပ် အနားမှာ အန္တရာယ်တွေ ဝိုင်းနေတယ်၊ အကယ်၍ ကျုပ်မှန်း သိသွားလို့ ခင်ဗျားက အံ့ဩ တဲ့ အရိပ်အယောင် ပြရင် ဝမ်းသာတဲ့ အရိပ်အယောင် ပြရင် ကျုပ် ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ပေါ်သွားပြီး တစ်ခါတည်း ကိုယ်ကျိုး နည်းသွားနိုင်တယ်၊ ဒီအတော အတွင်းမှာ ကျုပ် လိုနေတဲ့ ငွေလေး ကြေးလေးကိုတော့ မိုင်းကရှော့ဆီကပဲ ယူ သုံးနေရတာပေါ့ဗျာ၊ လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ အခြေအနေကတော့ ကျုပ် မျှော်လင့်ထား သလောက် အကောင်းကြီး မဟုတ်လှဘူးဗျို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မော်ရီယာတီ ဝိုဏ်းကို ရုံးလည်း တင်လိုက်ရော ဝိုဏ်းထဲက အတော် အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ ဝိုဏ်း သား နှစ်ယောက်၊ ကျုပ်အဖို့ ဆိုရင်လည်း ကျုပ်ကို အသေ ရရ အရှင် ရရ ဖမ်း မယ် ဆိုတဲ့ ငနဲ နှစ်ယောက်က ရှောင်သွားကြတယ်၊ ခုထက်ထိ ဒီငနဲ နှစ်ကောင် ကို မမိသေးဘူး။

*ဒါကြောင့် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် အတွင်းမှာ ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး တိဘက်ကို သွားလည်နေတယ်၊ လာဆားကို အရောက် သွားပြီး အဲဒီက လား မား ဘုန်းတော်ကြီးတွေနှင့် တွေ့ခဲ့တယ်၊ ဆီဂါဆန် ဆိုတဲ့ နော်ဝေ လူမျိုး တစ် ယောက် ဟိမဝန္တာ တက်တာကို သတင်းစာတွေထဲမှာ ခင်ဗျား တွေ့ကောင်း တွေ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်သတင်းကိုတော့ ခင်ဗျား ဘာမှ ကြားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိဘက်က နေပြီး ပါသျှားပြည်ကို ဖြတ်တယ်၊ ပြီးတော့ မက္ကာကို သွားတယ်၊ ကလီဖာတို့၊ ခါတွန်တို့ ဆိုတဲ့ မြို့တွေကိုလည်း ရောက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်

mgyoe.com

တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကိုတော့ နိုင်ငံခြားရေးရုံးကို အစီရင်ခံပြီးပါပြီ။ ပြင်သစ် ပြည် ပြန်ရောက်တော့ တောင်ပိုင်း မွန်ပယ်လီယာမှာ ရှိတဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်း တစ်ခုကို ဝင်ပြီး ကျောက်မီးသွေး ကတ္တရာစေး ထွက်တဲ့ ဓာတ်တွေကို ဓာတ်ခွဲကြည့်ပြီး သုတေသန လုပ်တယ်ဗျ။ ဟိုမှာ ကျုပ် ကျေနပ်လောက်အောင် သုတေသန လုပ် ပြီးတော့ လန်ဒန်မှာ ကျုပ် ရန်သူ တစ်ယောက်တည်း ကျန်တော့လို့ လန်ဒန်ကို ပြန်မယ် လုပ်နေတုန်းမှာ ပတ်ကလိန်းလမ်း လူသတ်မှု အကြောင်းကို ကြားရ တာနှင့် လန်ဒန်ကို ခပ်မြန်မြန် သုတ်လာတာပဲ။ ပတ်ကလိန်း လူသတ်မှုဟာ အမှု တစ်ခု အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းရုံတင် မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်အဖို့လည်း လန်ဒန်ကို ပြန်ဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ ပွင့်လာခဲ့တယ်။ ဒါနှင့် ကျုပ် လန်ဒန်ကို ရောက်တော့ ဘေကာ လမ်းကို တန်းလာခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

‘အဘွားကြီး မစွက် ဟတ်ဆန်ကတော့ ကျုပ်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော လန့်ဖျပ် သွားလိုက်တာ နှာနှပ်မယူရရုံ တမည်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ကျုပ် အစ်ကို မိုင်းကရောက ကျုပ် နေတဲ့ ဘေကာလမ်းက တိုက်ခန်းကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ အတွက် ကျုပ်ရဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် မှတ်စုတွေလည်း ခြေရာလက်ရာ မပျက် ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနှင့် ဝရမ်းပြေး လုပ်ခဲ့တာ ဒီနေ့ နာရီပြန် နှစ်ချက်ကျတော့ ကျုပ် နေတဲ့ တိုက်ခန်းက ကျုပ် ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်ရပါပြီ ဗျာ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကိုလည်း ခင်ဗျား ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေ တာကို မြင်ချင်ပါပြီ’

ဤသည်တို့မှာ ဧပြီလ ညနေပိုင်းတွင် ရှားလော့ဟုမ်း ပြန်ပြော၍ သိရ သည့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် တစ်သက်တွင် မြင်ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ထင်ခဲ့သော အရပ် မြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ထက်မြက်သော မျက်နှာတို့ ရှိသည့် ရှားလော့ ဟုမ်းကိုသာ ကိုယ်တိုင် မတွေ့ရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်အပျက်များကို မည် သည့် နည်းနှင့်မျှ ယုံနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် သူ ကွယ်လွန်ပြီ ဟု ထင်ခဲ့သည့် အတွက် ကျွန်ုပ် မည်မျှ ဝမ်းနည်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ်၏ အမူအရာမှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိသည့် နည်းတူ ကျွန်ုပ် အပေါ်တွင် သူ မည်မျှ ကရုဏာ သက်ကြောင်းကိုလည်း စကား ထက် အမူအရာနှင့် ပြလျက် ရှိပေ၏။

‘သောကကို ဆေးကြော ကုသတဲ့ အကောင်းဆုံး ဆေးနည်းကတော့ အလုပ် လုပ်ခြင်းပဲ ဝပ်ဆင်၊ ဒီညမှာ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ် လုပ်စရာ

ကလေးတွေ ရှိနေတယ်၊ အောင်မြင်ရင်တော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်နိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ'

ကျွန်ုပ်က မည်သည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်ကြောင်းကို မေး မြန်း သော် လည်း အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေ၏။

'မနက်ဖြန် မနက် မတိုင်ခင်မှာ မြင်ရ ကြားရမှာပဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကွဲကွာ သွားတဲ့ သုံးနှစ် အတွင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောရဦးမယ်၊ ကိုးနာရီခွဲလောက် အထိတော့ အချိန် ရပါသေးတယ်၊ ကိုးနာရီခွဲရင်တော့ လူမနေသော အိမ်ကြီး ထဲက စွန့်စားခန်းကို သွားပြီး ရင်ဆိုင်ကြတာပေါ့'

အိတ်ထဲတွင် ခြောက်လုံးပြူး ထည့်ကာ ရထားပေါ်တွင် သူနှင့် အတူ ထိုင်ပြီး ရင် တဒိတ်ဒိတ်နှင့် လိုက်လာခဲ့ရသည့် အခါတွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ရှား လော့ဟုမ်းတို့ ယခင်က ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည့် စွန့်စားခန်းများကို သတိ ရမိပါသေး သည်။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စကား တစ်လုံးမှ မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါ လာခဲ့လေ၏။ လမ်းဘေးမှ ဓာတ်မီးရောင်သည် ပါးလျား သေးသွယ်သော သူ့ မျက်နှာပေါ်သို့ ဖြာကျလျက် ရှိလေရာ တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေးတော စဉ်းစားလာဟန်ဖြင့် ကုတ်လျက် ရှိသော မျက်မှောင်ကို လည်းကောင်း၊ ခပ်တင်း တင်း စေ့ထားသည့် ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းများကို လည်းကောင်း မြင်ရလေ၏။ မည်းမှောင်ပြီး ရာဇဝတ်မှု တောကြီး ဖြစ်သည့် လန်ဒန်မြို့ကြီးထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လံ ပစ်ခတ်ရမည့် သားကောင်သည် မည်သည့် သားကောင်မျိုး ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် မသိသော်လည်း မုဆိုး၏ အမူအရာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ ရမည့် စွန့်စားခန်းမှာ သေးငယ်သည့် စွန့်စားခန်း မဟုတ်ကြောင်းကိုမူ ကျွန်ုပ် သတိ ပြုလိုက်မိပေ၏။ သို့တိုင်အောင် မုဆိုး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်ချီ တစ်ချီ တွေ့ရသည့် လှောင်ပြောင် သရော်သည့် အပြုံးကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရည်မှန်းချက် အတွက် အတော်အတန် အလားအလာ ရှိကြောင်းကို ကျွန်ုပ် အကဲခတ်မိပေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘောကာလမ်းသို့ သွားနေသည်ဟု ထင် မိ၏။ သို့ရာတွင် ကာဗင်းဒစ် ပန်းခြံနားသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ရှားလော့ဟုမ်း သည် ရထားကို အရပ် ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီးလျှင် ဝဲယာကို တစ်ချက်မျှ လှမ်း၍ အကဲခတ်လိုက်လျက် လမ်းထောင့် တစ်ခုသို့ ရောက်တိုင်းလည်း ကျွန်ုပ်တို့ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက် လိုက်ပါ လာခြင်း ရှိ မရှိကို သေချာစွာ သတိထားကာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားရသည့် လမ်းခရီးမှာ တော်တော် ထူးခြားသည့် ခရီး ဖြစ်ပေ၏။ ရှားလော့

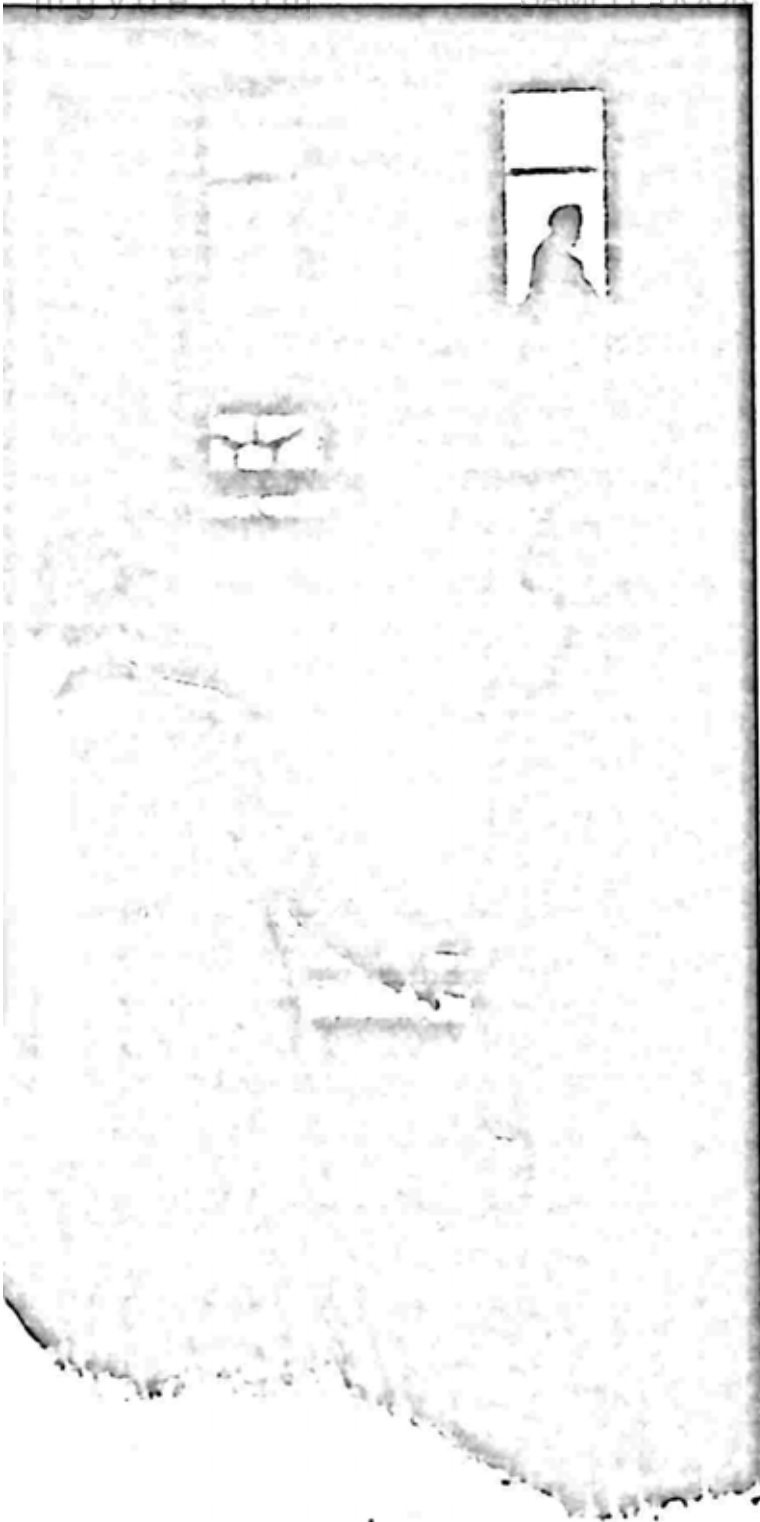
mgyoe.com

ဟုမ်းကား လန်ဒန်မြို့မှ လမ်းသေး လမ်းမွားကလေးများကို အံ့ဩလောက်အောင် နှံ့စပ်သူ ဖြစ်လေရာ ယခု တစ်ခေါက်တွင်မူ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ စိတ် တွင် ရှိမည်ဟုပင် မထင်ခဲ့မိဖူးသော မြင်းစောင်းများ၊ ရထားတန်းများ ကြားမှ ဖြတ်၍ လျင်မြန်စွာ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်းမှောင် ညစ်ပတ်သော အိမ်များ တစ် ဖက် တစ်ချက်တွင် ရှိသည့် လမ်းတစ်လမ်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြကာ ထိုမှ မန် ချက်စတာလမ်း၊ ထိုမှ ဗလင်းဖို့ လမ်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေ၏။ ထိုလမ်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်းသည့် လမ်းကြားလေး တစ်ခုထဲသို့ ချိုးဝင်ခဲ့ပြီးနောက် လူသူ ကင်းမဲ့သည့် ဝင်းတစ်ခုထဲသို့ တံခါးပေါက် ကလေး တစ်ခုမှ ဝင်ရောက်ခဲ့ကာ အိမ်တစ်အိမ်၏ နောက်ဖေး တံခါးကို သော့ တစ်ချောင်းဖြင့် ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သည် တွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်လိုက်လေ၏။

အိမ်ထဲတွင် မည်းမှောင်လျက် ရှိလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအိမ်မှာ လူ မနေ သည့် အိမ်တစ်လုံး ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်ပေ၏။ ကြမ်းပြင်သည် ခြေချလိုက် တိုင်း တက္ကီတက္ကီ မြည်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမှောင်ထဲတွင် လက်ကို ဆန့်တန်း၍ စမ်းကြည့်လိုက်ရာ နံရံကပ် စက္ကူများ ဖွာရာကြဲအောင် ကွာကျနေ သည့် နံရံကို စမ်းမိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ သေးသွယ် အေးစက်သော လက် ချောင်းများသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လာဆုပ်ကာ ရှည်လျားသည့် စင်္ကြံ တစ်လျှောက် အတိုင်း ဆွဲခေါ်သွားလေရာ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် တံခါး မကြီး အထက် လေဝင်ပေါက်မှ တိုးဝင်လာသော အလင်းရောင် မှိန်မှိန်ကလေး တစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။ ထိုနေရာသို့ အရောက် ညာဘက်သို့ ချက်ချင်း ချိုး လိုက်ပြီးလျှင် အတော်အတန် ကျယ်သည့် ခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲသို့ ရောက် သွားကြလေ၏။ လမ်းမမှ မီးရောင် ထိုးလျက် ရှိသဖြင့် အခန်း အလယ်ကောင် တွင် အနည်းငယ် လင်းနေသည့်တိုင် အခန်းထောင့်များတွင် မှောင်မည်းကာ ဘာ ကိုမျှ မမြင်ရဘဲ ရှိလေ၏။ အနီးအနားတွင် မှန်အိမ် စသည်တို့လည်း မရှိချေ။ ပြတင်းပေါက်မှာ ဖုန်မှုန့်တို့ အထပ်ထပ် တင်လျက် ရှိရကား ပြတင်းဘောင် ပေါ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းရာများကိုပင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပေ၏။ ရှား လော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ပခုံးကို ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် နား နားသို့ ကပ်ကာ လေသံကလေးဖြင့်

‘ကျုပ်တို့ ဘယ်ကို ရောက်နေသလဲ သိရဲ့လား’

ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့်
 ဘာကာလမ်း တိုက်ခန်းမှ
 ပြတင်းပေါက်ကို
 လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ကျွန်ုပ် သည် လမ်း
 မီးရောင်ကြောင့် ခပ် မှိန်မှိန်
 လင်းနေသော ပြတင်းပေါက်
 ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

‘ဘေ ကာ လမ်း ကို
 ရောက်နေတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ် တာ ပေါ့ ဗျာ၊
 ကျုပ်တို့ တိုက်ခန်းနှင့် မျက်
 နှာချင်းဆိုင်မှာ ရှိတဲ့ ကင့်ပဒန်
 တိုက်ကြီးကို ရောက်နေတာ
 ဗျ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်
 တော်တို့က ဘာကိစ္စ လာကြ
 တာလဲ’

‘ဟောဒီကနေ ကြည့်
 ရင် ရှုခင်း ရှုကွက် အားလုံး
 ကို မြင်ရလို့ဗျာ၊ ဗျို့ ဝပ်ဆင်၊
 ပြတင်းပေါက်ကို အသာ ကပ်
 ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျားကို
 အပြင်က လူ မမြင်ပေစေနှင့်
 နော်၊ အဲဒီက နေပြီး ကျုပ်တို့
 စွန့်စားခန်းကလေးတွေ မွေး
 ဖွားခဲ့ရာ ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့ နေ
 ခဲ့တဲ့ တိုက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်
 လိုက်စမ်း၊ ခင်ဗျားနှင့် ကွဲ
 သွားတာ သုံးနှစ်တောင် ရှိပြီ
 ဆိုတော့ ခင်ဗျားကို အံ့အား
 သင့် လောက် အောင် လုပ်မှ
 လုပ်နိုင်ပါတော့ မလား မသိ
 ဘူး’

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာကာ ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ဘေကာ
 လမ်း တိုက်ခန်းမှ ပြတင်းပေါက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြတင်းပေါက်သို့
 ကြည့်လိုက်သည့် အခါ၌ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်လွန်းလှသည့် အတွက် ယောင်၍
 မအော်လိုက်မိစေရန် မနည်း ချုပ်တည်းထားလိုက်ရလေ၏။ ခန်းဆီးများကို ဆွဲချ
 ထားပြီး အခန်းထဲတွင် မီးတွေ ထိန်နေအောင် ထွန်းထားသည်ကို မြင်ရလေ၏။
 အထဲတွင် လူတစ်ယောက် ထိုင်လျက် ရှိသော ပုံသဏ္ဍာန်သည် နောက်ခံမှ မီး
 ရောင်ကြောင့် ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးပေါ်တွင် လာ၍ အရိပ် ထင်လျက် ရှိလေ၏။
 ဦးခေါင်းကို မော့ထားပုံ၊ ပခုံးများ လေးထောင့် ကျနေပုံ၊ မျက်နှာ ကျပုံတို့မှာ
 နည်းနည်းမှ မမှားနိုင်ချေ။ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားလေရာ ထိုပုံမျိုး
 မှာ ကျွန်ုပ်တို့ အဘိုး အဘွားများ အမြတ်တနိုး ချိတ်ဆွဲလေ့ ရှိသော ဘေးတိုက်
 အရိပ်ပုံ ပန်းချီကားမျိုးနှင့် တူနေလေ၏။ ထိုပုံမှာ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပုံတူ အစစ်
 ဖြစ်လေ၏။ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသဖြင့် ရှားလော့ဟုမ်း ကိုယ်
 တိုင် ကျွန်ုပ် အနီးတွင် ရပ်နေခြင်း ဟုတ် မဟုတ် သေချာအောင် သူ့ ကိုယ်လုံး
 ကိုပင် လှမ်း၍ စမ်းလိုက်မိသေး၏။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အသံ မထွက်အောင် ကျိတ်
 ရယ်လျက် ရှိသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲဗျ’

‘သောက်ကျိုးနည်း၊ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့လို့ မဆုံးဘူးဗျာ’

‘ကျုပ် ဘယ်လောက်ပဲ အသက်ကြီးကြီး ထုံးစံကို ဘယ်လောက် စွဲစွဲ ဟို
 တုန်းက အစွမ်းအစကလေးတွေတော့ ကျန်ပါသေးတယ်ဗျ၊ ကျုပ်နှင့် မတူဘူး
 လား၊ ဘယ့်နှယ်လဲ’

ထိုသို့ ပြောဆိုလျက် ရှိစဉ် အနုပညာရှင်သည် သူ့ အနုပညာကို ဂုဏ်ယူ
 ဝင့်ကြားစွာ ပြောသကဲ့သို့ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အသံတွင်လည်း ထိုသဘော သက်
 ဝင်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိပေ၏။

‘ဘုရားစူးပါစေဗျာ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောလို့သာ ယုံရတယ်၊ ခင်ဗျားမှ
 ခင်ဗျား အစစ်ပါ’

‘ဂရီနိုဘယ်က ပြင်သစ် ပန်းပုဆရာ မွန်စီယာ အော်စကာ မူးနီးယားရဲ့
 လက်ရာဗျ၊ ကျုပ်ပုံကို ကြည့်ပြီး ဖယောင်းနှင့် ထုထားတာ၊ ကျန်တာတွေက
 တော့ ညနေက တိုက်ခန်း သွားပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ပြင်ထားခဲ့တာ’

‘နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ထားတာလဲဗျ’

‘ခက်လိုက်ပါဘိတော့ ကိုယ့်လူရယ်၊ ကျုပ် တိုက်ခန်းမှာ ကျုပ် မရှိပေမဲ့’

ကျုပ် ရှိနေသလို ထင်ရအောင် တချို့ လူတွေကို အရောင်ပြထားချင်လို့ဗျ'

'ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား တိုက်ခန်းကို စောင့်ကြည့်နေတယ် ထင်လို့လား'

'ထင်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စောင့်ကြည့်နေတယ် ဆိုတာ သေချာလို့'

'ဘယ်သူတွေက စောင့်ကြည့်နေတာလဲ'

'ကျုပ်ရဲ့ ရန်သူတော်ဟောင်းကြီးတွေလေဗျာ၊ ရိုင်ခင်ဘက် ရေတံခွန်ကြီး ထဲ ကျသွားတဲ့ ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ ချစ်စရာ ကောင်းတဲ့ ဂိုဏ်းက စောင့်ကြည့်နေတာဗျ၊ ကျုပ် မသေသေးဘူး ဆိုတာ သူတို့ပဲ သိတယ်ဗျ၊ သူတို့က လွဲရင် တခြား ဘယ်သူမှ မသိဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား မှတ်ထားပါ၊ ဒီတော့ တစ်နေ့နေမှာ ကျုပ်ဟာ ကျုပ် နေတဲ့ ဘေကာလမ်းက တိုက်ခန်းကို ပြန်လာမှာပဲ ဆိုတာ သူတို့ တွက်ထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် အခန်းကို အမြဲ စောင့်ကြည့်နေတာ၊ ဒီနေ့ မနက်တော့ ကျုပ် ပြန်ရောက်လာပြီ ဆိုတာ သူတို့ တွေ့သွားပြီ'

'ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ'

'ပြတင်းပေါက်ကနေ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ စောင့်ကြည့် ခိုင်းထားတဲ့ လူကို ကျုပ် မှတ်မိလိုက်တာပေါ့ဗျ၊ လူကတော့ ဘာမှ ဂရုစိုက်လောက်တဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ နာမည်က ပတ်ကားတဲ့၊ ဟိုတုန်းကတော့ လမ်းစားပြပေါ့ဗျာ၊ ဘာဂျာ ကောင်းကောင်း မှတ်တတ်တယ်၊ အေးလေ၊ ကျုပ်က သူ့ကိုတော့ ဒီလောက် ဂရု မစိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နောက်က လူကတော့ နှယ်နှယ်လူ မဟုတ်ဘူး၊ လန်ဒန်မြို့မှာ အဆိုးဆုံး အကောက်ကျစ်ဆုံး ရာဇဝတ်ကောင် ဖြစ်ပြီး ရေတံခွန်ကြီးထဲ ကျသေသွားတဲ့ မော်ရီယာတီရဲ့ မိတ်ဆွေကြီး၊ အိုင်ဆေး ဒီနေ့ ကျုပ်တို့ နောက်ကို လိုက်နေတာ အဲဒီလူ ကိုယ်တိုင်ပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့က သူ့နောက်ကို ပြန်လိုက်နေတယ် ဆိုတာကို မသိသေးတဲ့ လူဟာလည်း အဲဒီ လူပဲဗျ'

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ အကြံအစည်များမှာ တဖြည်းဖြည်း ထင်ရှားလာခဲ့လေပြီ။ ထိုစီမံကိန်းမှာ အခြား မဟုတ်။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဤအိမ်ကြီးပေါ်မှ နေ၍ သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသူများကို ပြန်ကြည့်လျက် ရှိပြီး သူ့ကို လိုက်နေသူများအား ပြန်၍ လိုက်နေခြင်းပင် ဖြစ်လေ၏။ ဘေကာလမ်းရှိ အခန်းမှ အရပ် ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး သဏ္ဍာန်၏ အရိပ်မှာ ငါးစာချထားခြင်း ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှာ မုဆိုးများ ဖြစ်ကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမှောင်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်လျက် ရှိရာမှ လမ်းပေါ်တွင် ဖြတ်သန်း သွားလာလျက် ရှိသော လမ်းသွား လမ်းလာများကို ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုညမှာ ဆူညံ၍ လေပြင်း တိုက်ခတ်သော ညတစ်ည ဖြစ်ပြီး

လေသည် လမ်းမ တစ်လျှောက်တွင် တစ်နှိမ့် မြည်၍ တိုက်ခတ်လျက် ရှိလေ၏။ လမ်းသွား လမ်းလာများမှာ လည်စည်းများ၊ ခေါင်းစွပ်များကို ဝတ်ဆင်ကာ ထိုမှ ဤမှ သွားလာလျက် ရှိကြလေ၏။

တစ်ကြိမ်ကြိမ်၌မူ အချို့ လူများကို ယခင်က မြင်ဖူးသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် မှတ်ထင်လိုက်မိသေး၏။ အထူးသဖြင့် မလှမ်းမကမ်း အဆောက်အဦ တစ်ခု၏ လှေကားရင်းကို ခို၍ လေကွယ် ရပ်နေသူ နှစ်ဦးကို မြင်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းအား ထိုနှစ်ဦးကို ပြသေးသော်လည်း ရှားလော့ဟုမ်း သည် စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ် ပြောသည်ကို ဂရုမပြုဘဲ လမ်းမကိုသာ စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

တစ်ကြိမ် တစ်ကြိမ်တွင်မူ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ခြေထောက်ကို ထိုမှ ဤမှ ရွေ့လျားကာ နံရံကို လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ခေါက်လျက် ရှိလေ၏။ ဤသည်ကို ထောက်၍ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း မဖြစ် လာသည့် အတွက် တစ်စထက် တစ်စ ဂနာ မငြိမ် ဖြစ်လာကြောင်း ထင်ရှားလာခဲ့ လေပြီ။

သန်းခေါင်နား နီးလာသည့် အခါတွင်ကား လမ်းမတွင်လည်း လူသွား လူလာ ပါးသည်ထက် ပါးလာခဲ့လေပြီ။ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စိတ်ကို ချုပ်တည်း ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်လျက် ရှိလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခန်းမှ မီး ရောင်များကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ရှားလော့ဟုမ်းအား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ပြင်လိုက်စဉ် မြင်ရသည့် ရှုခင်းကြောင့် ဘာကိုမှ မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်နေလေ ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏ အင်္ကျီလက်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း
'ဗျို့ ဟုမ်း၊ မြင်ရဲ့လား၊ အရိပ်က နေရာ ရွေ့သွားပါကလား'

ယခုအချိန်၌ကား စောစောက ရှားလော့ဟုမ်း သဏ္ဍာန် လုပ်ထားသည့် အရပ်သည် ဘေးတိုက် မဟုတ်တော့ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်သို့ ကျောပေးလျက် ရှိ လေပြီ။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ယခင်ကထက် အသက် သုံးနှစ်ခန့် ကြီးလာပြီ ဖြစ် သည့်တိုင် စိတ်ဆတ်မြဲ၊ မိမိလောက် တွေးခေါ်နိုင်စွမ်း မရှိသူ တစ်ယောက်အား စိတ်တိုမြဲ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

'လှုပ်မှာပေါ့ဗျ၊ ဘာမှ မလှုပ်တဲ့ အရပ်ကြီးကို သွားထားပြီး ဒီအရပ်ကြီး

နှင့် ဥရောပမှာ ဉာဏ် အသွားဆုံး ဆိုတဲ့ ငနဲတွေကို သွားထောင်ဖမ်းလို့ ရပါမလား၊ ဒီလို လုပ်ရအောင် ကျုပ်က ငတုံးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်တို့ ဒီအခန်းထဲ ရောက်တာ နှစ်နာရီ ရှိပြီ၊ ဒီနှစ်နာရီ အတွင်းမှာ အိမ်ရှင် အဘွားကြီး မစွက် ဟတ်ဆန်က အရုပ်ကို နေရာ ရွှေပေးတာ ရှစ်ကြိမ်တောင် ရှိပြီ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ် တစ်ကြိမ် ရွှေပေးနေတာပဲ၊ အရုပ်ကို ကွယ်ပြီး ရွှေပေးနေတော့ သူ့ အရုပ်ကို တော့ ဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ၊ ဟော'

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ပင့်သက်ကို အားပါးတရ ရှုလိုက်၏။ ရှားလော့ ဟုမ်း၏ လည်ပင်းသည် အနည်းငယ် စင်းသွားကာ ရှေ့တူရူသို့ အာရုံ စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိခြင်းကို လမ်းမှ ဖြာကျနေသော ခပ်မှိန်မှိန် အလင်းရောင်တွင် မြင်ရလေ၏။ စောစောက လှေကားရင်းတွင် လေကွယ်နေသည့် လူနှစ်ယောက် မှာ ထိုနေရာတွင်ပင် ရှိကောင်း ရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း ၎င်းတို့ကိုကား မမြင်ရ တော့ချေ။ ယခုအချိန်၌ လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည့် သဏ္ဍာန် ပေါ်နေသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်ခန်း ပြတင်းပေါက် ခန်းဆီးကလေးမှ တစ်ပါး ပတ်ဝန်း ကျင် တစ်ခုလုံးမှာ မှောင်မည်း တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့လေပြီ။

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် တိုးတိုး တိုးတိုးဖြင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ ပြော ဆိုနေသည့် စကားသံများကို တိတ်ဆိတ်နေသည့် အမှောင်ထဲမှ ကြားရလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်အား အခန်းထောင့်ရှိ ပို၍ မှောင်သော နေရာသို့ ဆွဲ ခေါ်သွားကာ စကား ပြောဆိုခြင်း မပြုရန် ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အုပ် ထားလိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် နှုတ်ခမ်းကို လာထိသည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ လက် ချောင်းများ တုန်ယင်လျက် ရှိခြင်းကို သတိပြုလိုက်မိလေရာ ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေ ကြီး ဤမျှ စိတ် လှုပ်ရှားနေပုံကို ကျွန်ုပ် ယခင်က တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေး ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ရှိ လမ်းမကြီးမှာမူ ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် မည်းမှောင် တိတ်ဆိတ် လျက် ရှိဆဲ ဖြစ်လေ၏။

သို့ရာတွင် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို သတိပြု လိုက်မိ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အာရုံမှာ ကျွန်ုပ်ထက် ထက်မြက်သည့် အလျောက် ထိုအသံကို ခွဲခြားပြီး ဖြစ်လေပြီ။ ခြေကို ဖော့နင်းလာသည့် အသံ တစ်သံသည် ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်ရောက်လျက် ရှိသော အိမ်ကြီး၏ နောက်ဖေးဘက်မှ ထွက်ပေါ် လာလေ၏။ ထို့နောက် တံခါး ဖွင့်သံ၊ တံခါးကို ပြန်ပိတ်သံတို့ကိုလည်း ကြားရ ပေ၏။ ခဏ ကြာသည့် အခါတွင် ဖော့နင်းလာသည့် ခြေသံသည် စကြံ တစ် လျှောက်မှ ပေါ်ထွက်လာလေ၏။ ခြေသံမှာ ဖော့နင်းလာသည့် ခြေသံ ဖြစ်သည့်

တိုင် တိတ်ဆိတ်၍ လူသူ ကင်းမဲ့နေသည့် အိမ်
 ကြီးထဲတွင်မူ အတိုင်းသား ကြားနေရလေ၏။
 ရှားလော့ဟုမ်းသည် နံရံကို မှီကပ်၍ ထိုင်ချ
 လေရာ ကျွန်ုပ်မှာလည်း သူ့ နည်းတူ လိုက်
 လုပ်ရင်း ခြောက်လုံးပြူးကို လက်ဖြင့် အုပ်
 ထားလိုက်မိလေ၏။ အမှောင်ထဲသို့ စူးစိုက်
 ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် ဖွင့်ထားလျက်
 ရှိသည့် တံခါးမကြီး အနီးရှိ မည်းမှောင်
 သော အရိပ်ထဲတွင် လူရိပ် သဏ္ဍာန်
 တစ်ခုကို ခပ်ရေးရေး မြင်လိုက်ရ
 လေ၏။ ထိုအရိပ်သည် ခဏမျှ
 ရပ်နေပြီးနောက် ရှေ့သို့ တွားသွား
 လာကာ အခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့
 လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ထိုသဏ္ဍာန်
 မှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သုံးကိုက် အကွာ
 ခန့်သို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်ုပ်
 သည် ထိုသဏ္ဍာန်ကို ခုန်အုပ်ရန်
 အသင့် ပြင် လိုက် မိ သေး သော်
 လည်း ထိုသဏ္ဍာန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ ရှိ
 မှန်းကို မသိသေးဟု သတိ ရလိုက်
 သဖြင့် မနည်း ထိန်းချုပ် ထားလိုက်
 ရပေ၏။ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်တို့ အနီး
 မှ ဖြတ်သန်းကာ ပြတင်းပေါက်နား
 သို့ ရောက်လျှင် ကိုယ်ကို အနည်း

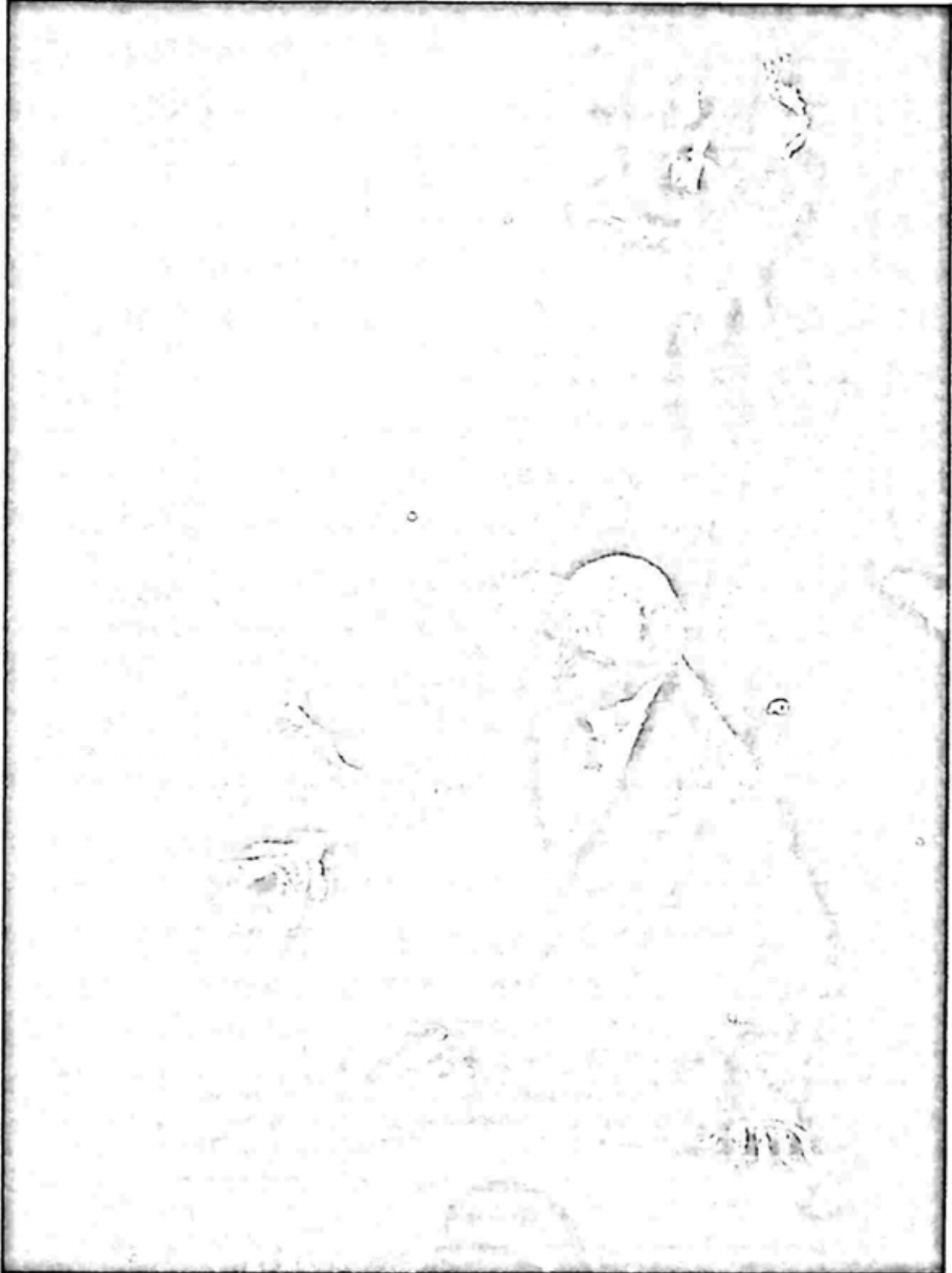
လမ်းမမှ မီးရောင်များကြောင့်
 ထိုလူကို ကျွန်ုပ်တို့
 ကောင်းကောင်း မြင်နေရလေပြီ။

ငယ် မတ်၍ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှ ခေါင်းပြုကာ တစ်ဖက် ဘောကာလမ်းရှိ
 တိုက်ခန်းကို လှမ်းကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား လမ်းမမှ မီးရောင်များ
 ဖြာကျလျက် ရှိသည့် အတွက် ထိုလူကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းကောင်း မြင်နေရလေပြီ။
 ထိုလူမှာ အလွန် စိတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေဟန် ရှိလေ၏။ ထိုလူ၏ မျက်လုံး
 နှစ်လုံးသည် တဖျတ်ဖျတ် လက်လျက် ရှိပြီး မျက်နှာမှ ကြွက်သားများမှာလည်း
 တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လျက် ရှိကြလေ၏။

ထိုလူမှာ အသက် ခပ်ကြီးကြီး ဖြစ်ပြီး နှာတံ ထင်းထင်း၊ နဖူး ကျယ် ကျယ်နှင့် မုတ်ဆိတ် ဖြူဖြူများ ထူထပ်စွာ ပေါက်လျက် ရှိသော အသက် ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူသည် ဇာတ်ရုံများ ထဲတွင် ဆောင်းလေ့ ရှိသော အော်ပရာ ဦးထုပ်ကို နောက်သို့ ခပ်လန်လန် ဆောင်းထားပြီး ကုတ်အင်္ကျီ ရှေ့ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်ထားသည့် အတွက် ဖြူဖွေး တောက်ပနေသော ညနေခင်းဝတ် ရုပ်အင်္ကျီကို မြင်ရပေ၏။ အသားမှာ အနည်းငယ် ညို၍ မျက်နှာ သွယ်ပြီးလျှင် မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း အရေးကြောင်း တို့ နက်ရှိုင်းစွာ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် တုတ် တစ်ချောင်းနှင့် တူသည့် အရာကို ကြမ်းပေါ်သို့ ချလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကြမ်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည့် အခါ၌ သတ္တုသံ ပေါက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိ၏။

ထို့နောက် ထိုလူသည် အပေါ် ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ခပ်လေးလေး အရာဝတ္ထု တစ်ခုကို ထုတ်ကာ အလုပ် များလျက် ရှိပြီး နောက်ဆုံးတွင်မှ မောင်းကျသွား သည့်နှယ် ချောက်ခနဲ မြည်သံ တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ ထိုလူသည် ကြမ်း ပြင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ကာ ရှေ့သို့ ကုန်း၍ မောင်းတံနှင့် တူသော အရာ တစ်ခုကို အားကုန် ဆွဲတင်လျက် ရှိလေရာ တဂျီဂျီ မြည်နေသံ တစ်ခုကို ကြား ရပြီး အဆုံး၌ ချောက်ခနဲ အံကျသွားသံမျိုး တစ်ခုကို ကြားလိုက်ရပြန်လေ၏။ ကိစ္စ အားလုံး ပြီး၍ မတ်တတ် ရပ်လိုက်သည့် အခါတွင် သူ့ လက်ထဲတွင် ကိုင် ထားသည့် အရာမှာ ပုံမကျ ပန်းမကျ ဖြစ်နေသည့် ဒင် တစ်ခုကို တပ်ထားသည့် သေနတ် တစ်လက် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုသူသည် သေနတ်ကို ခါးချိုးလိုက်ပြီးနောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ထည့် နေပြီးလျှင် မောင်းချိုးကို ပြန်ပိတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပြန်ထိုင်လိုက်လျက် သေနတ် ပြောင်းကို ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်တွင် တင်ပြီး ချိန်နေလေ၏။ ထို လူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးများသည် သေနတ်ဒင်ပေါ်တွင် တွဲလောင်းကျလျက် ရှိပြီး မျက်လုံးများမှာ စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် တဖျတ်ဖျတ် လက်နေသည် ကို မြင်ရလေ၏။ သေနတ်ဒင်ကို ပခုံးတွင် နေရာတကျ တင်ပြီးသည့်အခါကျမှ ထိုလူသည် စိတ်သက်သာသွားသည့်ဟန် သက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်ကို ချလိုက်ပြီး ဘေကာလမ်း တိုက်ခန်း ပြတင်းပေါက်တွင် ထင်နေသည့် အရိပ်ကို အတန်ကြာမျှ ချိန်နေလေ၏။ ထို့နောက် မောင်းကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်လေရာ ရှိခနဲ မြည်သွားသံနှင့် အတူ ဘေကာလမ်း တိုက်ခန်းမှ ပြတင်းပေါက် မှန်များ ကွဲကျသွားသံတို့ကို ကြားရလေ၏။

ထိုလူသည် ချက်ချင်း ရုန်းထလာကာ
 ရှားလော့ဟုမ်း၏ လည်ပင်းကို ညှစ်လျက် ရှိစဉ်
 ကျွန်ုပ်က ခြောက်လုံးပြူးဒင်နှင့် နောက်မှ ခေါင်းကို
 တအား ရိုက်ချလိုက်သည့် အတွက် ...

ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုလူကို နောက် ကျော မှ နေ၍ ကျား ခုန်အုပ်လိုက်သလို ခုန်အုပ်လိုက်ပြီးနောက် မှောက်လျက် လဲကျ သွားအောင် ပစ်လွဲ လိုက်လေ၏။ ထိုလူသည် ချက်ချင်း ရုန်းထလာကာ ရှား လော့ဟုမ်း၏ လည်ပင်းကို ညှစ်လျက် ရှိစဉ် ကျွန်ုပ်က ခြောက်လုံးပြူးဒင်နှင့် နောက်မှ ခေါင်းကို တအား ရိုက်ချလိုက်သည့် အတွက် ကြမ်းပေါ်သို့ ပုံကျသွား လေ၏။ ထိုခဏ၌ ပလက်ဖောင်းမှ ပြေးလာသော ခြေသံများကို ကြားလိုက် ရကာ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ် နှစ်ယောက်နှင့် အရပ်ဝတ် အရပ်စား ဝတ်ထား သည့် စုံထောက် တစ်ယောက်တို့သည် ရှေ့တံခါးမကြီးမှ နေ၍ အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာကြလေ၏။

‘ဗျို့ လက်စထရိတ်တို့တစ်တွေလား’

‘ဟုတ်တယ် မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လိုက်လာတာ၊ ခင် ဗျားကို လန်ဒန်မှာ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ’

‘ခင်ဗျားတို့မှာ ဘေးပန်းက အကူအညီ လိုနေလိမ့်မယ် ဆိုတာ သိလို့ ပြန်လာတာပေါ့ဗျ၊ လန်ဒန် မြို့ကြီးမှာ တစ်နှစ်ထဲတွင် လက်သည် မပေါ်တဲ့ လူ သတ်မှု သုံးမှု ဖြစ်ရတယ် ဆိုတာ တယ် မကောင်းလှဘူးပေါ့၊ သို့သော်လည်း မော်လက်ဆေ လူသတ်မှုမှာ ခင်ဗျား လုပ်လိုက်ပုံကလေးကတော့ အဲ ပိုင်ပါပေ တယ်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ဖမ်းဆီး ထားမိ သည့် တရားခံကား အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှုရှင်း အားခွန်ဗလ ကောင်းသည့် ပုလိပ် နှစ်ယောက် တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ ရဲလျက်သား ရှိနေလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ လမ်းသွား လမ်းလာ အချို့ ဝိုင်းအုံလာကြလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့ သွားကာ ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီးလျှင် ခန်းဆီးများကို ဆွဲချ ထားလိုက်လေ၏။ လက်စထရိတ်က ဖယောင်းတိုင်ကို ထွန်းလိုက်သဖြင့် ပုလိပ် နှစ်ယောက်ကလည်း အကာ အုပ်ထားသည့် ၎င်းတို့၏ လက်ဆွဲ မှန်အိမ်များကို ဖွင့်လိုက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အကျဉ်းသား ကို ကြည့်ရှု အကဲခတ်နိုင်လေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ အလွန် ခွန်အား ကောင်းသည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည့်တိုင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သည့် မျက်နှာမျိုး ဖြစ်လေ၏။ ထိုလူမှာ ဉာဏ်ပညာ ရှိသူတို့၏ နဖူးပြင်မျိုး ရှိ၍ စိတ် အလိုကို လိုက်မည့် မေးရိုးမျိုး ရှိသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် အကောင်းကို

ဖြစ်စေ အဆိုးကို ဖြစ်စေ လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသည့် လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ သို့ရာတွင် ရက်စက်သည့် ပြာလဲ့လဲ့ မျက်လုံးများ၊ တွဲကျနေသော မျက်ခွံများ၊ ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည့် နှာခေါင်း ခွန်ခွန်ကြီးနှင့် တကွ မျက်မှောင်ကုတ်ထား သဖြင့် အရေးအကြောင်းတို့ ပေါ်နေသည့် နဖူးပြင်တို့ကို ကြည့်၍ ထိုလက္ခဏာ များမှာ လွန်စွာ အန္တရာယ် ကြီးသူ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို အလွယ်တကူ သိသာနိုင်ပေ၏။

ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို အရေးထားဟန် မရှိဘဲ ရှားလော့ ဟုမ်း၏ မျက်နှာကိုသာ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေရာ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် မုန်း တီးခြင်းနှင့် အံ့ဩခြင်းတို့ ရောလျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေ၏။

‘အလကားလူ၊ တော်တော် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတဲ့လူ’ ဟု တဖွဖွ ရွတ်ဆိုလျက် ရှိလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကြေမွနေသည့် သူ့ အင်္ကျီ ကော်လာကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း

‘ခရီးတို့ မည်သည် ချစ်သူတို့၏ တွေ့ဆုံခြင်းတွင် အဆုံး သတ်ကြ၏ ဆိုတဲ့ စကားပုံကလေး ရှိသားပဲ ဗိုလ်မှူးကြီးရယ်၊ ရေတံခွန်ကြီးဘေး တောင် ကြောပေါ်မှာ ကျုပ် အမောပြေ လှဲနေတုန်း ခင်ဗျားတို့ ဂရုစိုက် ကြည့်တာကို ခံခဲ့ရပြီးတဲ့ နောက်မှာ ခင်ဗျား မျက်နှာကို မြင်ရဖို့ အခွင့် ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျုပ် ထင်ခဲ့တာ’

ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ ရှားလော့ဟုမ်းကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်နေရင်း က ‘တော်တော် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာတဲ့လူ၊ အလကားလူ’ ဟု တဖျစ်တောက် တောက် မြည်တွန်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဪ ခင်ဗျားတို့ကို ဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက် မပေးရသေးဘူးဗျ၊ ဟောဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘုရင်မရဲ့ အိန္ဒိယ တပ်မတော်မှာ အမှုထမ်းခဲ့တဲ့ ဗိုလ်မှူး ကြီး ဆီဘတ်စတီယန် မိုရန်တဲ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်ပါယာ အရှေ့ခြမ်းမှာတော့ တောပစ်တဲ့ နေရာမှာ သူ့လောက် လက်ဖြောင့်တဲ့ လူ တစ်ယောက်မှ မပေါ်ဖူးသေး ဘူးဗျ၊ ခုထိ ဗိုလ်မှူးကြီးလောက် ကျားကောင်ရေ များများ ပစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိသေးဘူးနော် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျုပ် ပြောတာ မှန်ပါတယ်နော်’

ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် ထိုလူကြီးမှာ မည်သို့မျှ မပြောဘဲ ရှားလော့ ဟုမ်းကိုသာ စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

တောက်ပြောင်သော မျက်လုံး၊ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေသော မုတ်

ဆိတ်မွေးတို့ဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်ကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကျား တစ်ကောင်နှယ် တူနေလေ၏။

‘ဒီလောက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ မုဆိုးဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ကို သက်သက် သာသာကလေးနှင့် ဖမ်းနိုင်တဲ့ အတွက်တော့ နည်းနည်း အံ့ဩမိသဗျာ၊ ဒီလောက် တော့ ဗိုလ်မှူးကြီးလည်း သိဖို့ ကောင်းတာပေါ့၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ ကျားပစ် ထွက်ရင် သစ်ပင်အောက်မှာ ဆိတ်ကလေး တစ်ကောင်ကို ချည်၊ ကျားကို မြူပြီးတော့မှ ပစ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့လည်း ကိုယ့် သေနတ်က တစ်ခုခု ဖြစ်ရင် သို့ တည်းမဟုတ် ပစ်မှတ် လွဲသွားရင် အဆင်သင့် ပစ်နိုင်ဖို့ အခြား မုဆိုးတွေကို လည်း အရံ ထားပြီး ကျားပစ်ရတယ် မဟုတ်လား၊ ခု ဟောဟို ဘောကာလမ်းက လူ မနေတဲ့ ကျုပ် တိုက်ခန်းကလေးဟာ သားကောင် ချည်ပြီး များထားတဲ့ သစ် ပင်ဗျ၊ အဲ ကျားကတော့ ခင်ဗျားပေါ့လေ၊ ဟောဒီကတော့ ကျုပ် အရံ ထားတဲ့ မုဆိုးတွေပဲဗျ၊ သဘောကတော့ အတူတူပဲ’ ဟု ပြောကာ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြလေ၏။

ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်သည် ကျားကြီး တစ်ကောင်လို ဟိန်းကာ ရုန်းထွက် မည် လုပ်သေး၏။ သို့ရာတွင် ပုလိပ် နှစ်ယောက်က သူ့ကို တုံ့ဆွဲ ထားလိုက် သည်။ ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ကျုပ် အံ့ဩတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်တော့ ဒီအိမ် လွတ်ကြီးပေါ် တက်လာပြီး ပြတင်းပေါက်က ပစ်မယ်လို့ မထင်မိဘူး၊ လမ်းမ ပေါ်ကနေပြီး ပစ်လိမ့်မယ် ထင်တာ၊ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ လက်စထရိတ် နှင့် သူ့လူတွေကို လမ်းမမှာ အစောင့်ခိုင်းပစ်ခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ချက်ကလေးက လွဲလို့ ကျန်တာတွေကတော့ ကျုပ် တွက်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ’

ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်သည် စုံထောက် လက်စထရိတ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းစရာ အကြောင်း ရှိသလား မရှိဘူးလား ဆိုတာ တော့ ကျုပ် မသိဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလူ လှောင်တာ ထေ့တာတွေကို ကျုပ် ဒီ အတိုင်း ခံနေစရာ အကြောင်းတော့ မရှိဘူးဗျ၊ ကျုပ်ဟာ တရားဥပဒေရဲ့ လက် တွင်းကို ရောက်တယ် ဆိုရင် ကျုပ်ကိုလည်း တရားဥပဒေ အရ ဆက်ဆံ ပြုမှုရ လိမ့်မယ်’

‘မှန်ပါတယ်၊ ကိုင်း မစွတာ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ မသွားခင် ဘာများ ပြောချင်သေးသလဲ’

အင်စပက်တော် လက်စထရိတ်က မေးသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်သည်
ကျားကြီး တစ်ကောင်လို ဟိန်းကာ
ရုန်းထွက်မည် လုပ်သေး၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အားကောင်းသည့် လေသေနတ်ကို ကောက်ကိုင်
လိုက်ပြီး သေချာစွာ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးလျက် ရှိလေ၏။

*တော်တော် ကောင်းပြီး တော်တော် ထူးခြားတဲ့ လက်နက်ဗျ။ အသံ
လည်း မမြည်ဘူး၊ ညှစ်အားလည်း အင်မတန် ကောင်းတယ်၊ ဟောဒီ သေနတ်ကို
ပါမောက္ခ မော်ရီယာတီ အလုပ်ခိုင်းလို့ ဗွန် ဟားဒါး ဆိုတဲ့ မျက်မမြင် ဂျာမန်
မက္ကင်းနစ် တစ်ယောက်က စပယ်ရှယ် လုပ်ပေးလိုက်တာဗျ။ ဒီသေနတ် အကြောင်း
ကို တော်တော် ခပ်စောစောကတည်းက ကြားဖူးနေပေမဲ့ ကိုင်တွယ် ကြည့်ရှုဖို့
တစ်ခါမှ အခွင့်အရေး မရခဲ့သေးဘူး၊ ကဲ လက်စထရိုတ်ရေ၊ ဒီပြင် အကြောင်း
တော့ မမှာတော့ပါဘူးဗျ။ ဒီသေနတ်ကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးပြီး အဲဒီ သေနတ်

ကျည်ဆန်ကိုလည်း သေသေချာချာ စစ်ဆေးဖို့ အရေးကြီးတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောချင်တယ်’

‘စိတ်ချပါ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ပြီးတော့ကော’

အပြင် ထွက်ခါနီးတွင် လက်စထရိတ်က လှမ်းမေးလိုက်၏။

‘ဘာနှင့် စွဲချက် တင်မယ် ဆိုတာတော့ သိချင်တယ်ဗျ’

‘ဘာနှင့် စွဲချက် တင်ရမလဲ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ရှင်းနေတာပဲဟာ၊ မစ္စတာ ဟုမ်းကို သတ်ရန် ကြံစည်မှုနှင့် တင်ရမှာပေါ့’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ် လုံးလုံး မပါချင်ဘူး၊ ဒီလူကို ဖမ်းတဲ့ အတွက် ချီးကျူးချင်း ချီးကျူးရင် ခင်ဗျားကိုပဲ ချီးကျူးရမယ်၊ ခင်ဗျားနှင့်ပဲ ဆိုင်တာ၊ ကျုပ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ကဲ လက်စထရိတ်ရေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုနှင့် ရဲရင့်မှုကြောင့် ခင်ဗျားတို့ လိုချင်နေတဲ့ လူကို ရတဲ့ အတွက် ခင်ဗျား ကို ချီးကျူးလိုက်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ လိုချင်နေတဲ့လူ ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူလဲဗျ’

‘ခင်ဗျားတို့ ပုလိပ် အဖွဲ့ကြီးက အပြင်းအထန် လိုက်ရှာ နေကြသော်လည်း ခုမှ တွေ့ရတဲ့ လူဗျ၊ အဲဒီ လူက ဘယ်သူလဲ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ လ ၃၀ ရက်နေ့ ညက ပတ်ကလိန်းလမ်း အမှတ် ၄၇၂ ဒုတိယထပ် ပြတင်းပေါက်က နေပြီး အော်နာရောဘီ ရိုနယ် အဒဲယားကို ကျည်ပျော့နှင့် ပစ် သတ် သွား တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆီဘတ်စတီယန် မိုရန် ဆိုတဲ့ လူပါပဲဗျား၊ သူ့ကို အဲဒီ အမှုနှင့် စွဲချက် တင်ရလိမ့်မယ်ဗျ၊ ကဲ ဝပ်ဆင်ရေ၊ မှန်ကွဲနေတဲ့ ပြတင်းပေါက်က လေ စိမ်း တိုက်တာကို ခံနိုင်လို့ ရှိရင် ကျုပ် အခန်း လိုက်ခဲ့ဗျာ၊ ဟိုကျမှ ဆေးလိပ် ကလေး ဘာလေး သောက်ရင်း စကား စမြည် ပြောရတာပေါ့’

ဘေကာလမ်းရှိ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် နေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် တိုက်ခန်းလေး မှာ ရှားလော့ဟုမ်း၏ အစ်ကို မိုင်းကရော့ ဟုမ်း၏ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မှု၊ အိမ်ရှင် အဘွားကြီး မစ္စက် ဟတ်ဆန်၏ လောလောဆယ် ထိန်းသိမ်း ထားမှုတို့ ကြောင့် ခြေရာလက်ရာ မပျက် နဂို အတိုင်း ရှိနေပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်သွားသည့် အခါတွင် အခန်းမှာ သန့်ရှင်းလျက် ရှိပေ၏။ ပစ္စည်းများမှာ ယခင် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် အတူ နေခဲ့စဉ် အတိုင်း သူ့နေရာတွင် သူ ရှိနေလေ၏။ အခန်းထောင့်တွင် ရှားလော့ဟုမ်း ဓာတုဗေဒ စမ်းသပ်မှုများကို ပြုလုပ်သည့် နေရာမှာလည်း ယခင် အတိုင်းပင် ရှိကာ အက်စစ်တွေ စွန်းပေနေ သည့် စားပွဲ အမြင့်ကြီးကိုလည်း ထိုနေရာမှာပင် တွေ့ရလေ၏။ နံရံရှိ စာအုပ်

စင် တစ်ခုပေါ်၌မူ သက်ဆိုင်သူများက မီးတင် ရှို့ချင်နေကြသည့် ရှားလော့ဟုမ်း လိုက်ခဲ့သည့် အမှုတွဲ မှတ်တမ်းများနှင့် အညွှန်း စာအုပ်များကို တစ်ပုံကြီး တွေ့ ရလေ၏။ ထိုမျှမက ရှားလော့ဟုမ်း ရေးဆွဲသည့် ဇယားများကို လည်းကောင်း၊ တယော သေတ္တာကို လည်းကောင်း၊ ဆေးတံ တင်သည့် စင်ကလေးကို လည်း ကောင်း၊ ဆေးတံ သောက်ဆေးထုပ်တွေ ထိုးထည့်ထားသည့် ပါးသျှန်း ရှေ့ထိုး ဖိနပ်ကို လည်းကောင်း သူ့နေရာ အတိုင်း မြင်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် အချိန်တွင် အခန်းထဲ၌ လူနှစ်ယောက် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ တစ်ယောက်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှင် အဘွား ကြီး မစ္စက် ဟတ်ဆန် ဖြစ်ပြီး အခြား တစ်ယောက်မှာ ယနေ့ည စွန့်စားခန်းတွင် အရေးကြီးသော အခန်းမှ ပါဝင်ခဲ့သည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပုံတူ ရုပ်တုကြီး ဖြစ် လေ၏။ ထိုရုပ်တုမှာ ဖယောင်းဖြင့် ထုထားသည့် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ပုံတူ ဖြစ် ပြီးလျှင် လက်ရာ အလွန် မြောက်လှသည့် အတွက် မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း ၏ ကိုယ်ပွားဟုပင် ထင်ရလောက်ပေ၏။ ထိုရုပ်တုမှာ ခုံကလေး တစ်ခုပေါ် တွင် တင်ထားသည့် ကိုယ်တစ်ပိုင်း ရုပ်တု ဖြစ်လျက် ကိုယ်ပေါ်တွင် ရှားလော့ ဟုမ်း ဝတ်နေကျ အင်္ကျီရှည်ကြီးကို လွမ်းခြုံလျက်သား ရှိလေရာ လမ်းမမှ ကြည့် လျှင် တကယ့် ရှားလော့ဟုမ်း အစစ်ဟု ထင်ရလေ၏။

‘မစ္စက် ဟတ်ဆန်ရေ၊ ဘာမှ အထိအခိုက် မရှိဘူးနော်’

‘မရှိပါဘူး စုံထောက်ကြီးရယ်၊ စုံထောက်ကြီး ပြောတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မ က အချိန်တန်ရင် ဒူးထောက်သွားပြီး အရုပ်ကြီးကို လှည့်ပေးတာပဲ’

‘ဟန်လိုက်လေဗျာ၊ အင်း လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံ သပ်ရပ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျည် ဆန်က ဘယ်နားမှာ သွားမှန်သလဲ ဆိုတာ သတိ ထားလိုက်မိရဲ့လား’

‘ကြည့်ပြီးပါပြီရှင်၊ ကျွန်မကတော့ စုံထောက်ကြီးရဲ့ ပုံတူ ရုပ်တုကြီး ပျက်သွားတာကိုပဲ နှမြောတာပါပဲ၊ ကျည်ဆန်က ခေါင်းကို တည့်တည့် ဖောက် ထွက်သွားပြီး နံရံနှင့် ထိတော့ ပြားသွားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ ကော်ဇောပေါ်က တွေ့လို့ ကောက်ထားတာ၊ ဟောဒီမှာ’

ရှားလော့ဟုမ်းက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းပြလိုက်၏။

‘အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန် အပျော့ဗျာ၊ တော်တော် ဉာဏ်သွားတဲ့ လူတွေဗျာ၊ လေသေနတ် တစ် လက်က နေပြီး ခြောက်လုံးပြူး ကျည်ဆန် ထွက်လာမယ်လို့ ဘယ်သူ ထင်ပါ့ မလဲ၊ ဟုတ်ပြီ မစ္စက် ဟတ်ဆန်၊ ကျုပ်တို့ကို ကူညီတဲ့ အတွက် အများကြီး

ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ကဲ ဝပ်ဆင်ရေ၊ ခင်ဗျား ထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားနှင့် ဆွေးနွေးစရာကလေးတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ညစ်ပတ်နေသည့် ဖရော့ကုတ် ခေါ် အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ချွတ်ပစ်လိုက်ပြီးလျှင် ရုပ်တုကြီးပေါ်တွင် လွမ်းခြုံထားသည့် ညဝတ် အင်္ကျီကြီးကို ကောက်ဝတ်လိုက်လေရာ ထိုအခါ၌ကား ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးနေကျ ရှားလော့ဟုမ်း ပြန်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

‘ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန် ဆိုတဲ့ မုဆိုးကြီးရဲ့ အာရုံကြောတွေဟာ အားကောင်း တုန်းပဲဗျာ၊ မျက်လုံးတွေလည်း စူးရှတုန်းပဲ’

ရှားလော့ဟုမ်းက ကြေမ္မာသွားသော ပုံတူ ရုပ်တု၏ နဖူးပြင်ကို ကြည့်ရင်း ရယ်၍ ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လောက် မျက်စိ ရှင်သလဲ ဆိုတာ ကြည့်လေ၊ ခေါင်းကို တည့်တည့် မှန် ဖောက်ထွက်သွားပြီး နံရံကို သွားမှန်တာကိုသာ ကြည့်ပေတော့၊ ဒီလူကြီးက ဟိုတုန်းကတော့ အိန္ဒိယမှာ လက် အဖြောင့်ဆုံး လူပဲဗျာ၊ လန်ဒန်မှာ ဆိုရင်လည်း သူ့လောက် လက်ဖြောင့်တဲ့လူ ခပ်ရှားရှားရယ်၊ ခင်ဗျား ကြားဖူးရဲ့လား’

‘ဟင့်အင်း၊ မကြားဖူးဘူးဗျာ’

‘နာမည် သိပ်ကြီးတာပေါ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ကျုပ် အမှတ် မမှားဘူး ဆိုရင် ဒီရာစုနှစ်မှာ ဦးနှောက် အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့ ပါမောက္ခဂျိမ်း မော်ရီယာတီ အကြောင်းကိုတော့ သိမှာပေါ့၊ စာအုပ်စင်ပေါ်က အတ္ထုပ္ပတ္တိအညွှန်း စာအုပ်ကလေး တစ်ဆိတ် လှမ်းလိုက်ဗျာ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှိုလိုက်ကာ ပါးစောင်တွင် ခဲထားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးခိုး ထောင်းထောင်း ထအောင် ဖွာရင်း စာရွက်များကို ဖြည်းညင်းစွာ လှန်လှော့လျက် ရှိလေ၏။

‘ကျုပ် စုထားတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေထဲမှာ အမ်နှင့် စတဲ့ နာမည်က တော်တော်လေး စုံတယ်ဗျာ၊ မော်ရီယာတီ ဆိုတဲ့ လူရဲ့ နာမည်နှင့်တင် ကျုပ် စုထားတဲ့ အညွှန်းဟာ တော်တော်လေး ထူးခြားနေပြီ၊ ဟောဒီမှာ အဆိပ်ခတ် သတ်ခဲ့တဲ့ မော်ဂင် ဆိုတဲ့ လူ အကြောင်း၊ ဒါက ပြန်တွေးရင်တောင် စက်ဆုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ မယ်ရီ ဂျူး အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ဟောဒါက ချယ်ရင်ကရော့ ဘူတာမှာ ကျုပ် သွားတစ်ချောင်း ကျွတ်အောင် ထိုးခဲ့တဲ့ မက်သယူး၊ ဟောဒါက ခုည ကျုပ်တို့ တွေ့လိုက်ရတဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေကြီး’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် စာအုပ်ကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်က ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

မိုရန်၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆီဘတ်စတီယန်။ ။ ဘင်္ဂါလီ တပ်ရင်း ၁ တွင် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ ၁၈၄၀ ပြည့်နှစ် လန်ဒန်တွင် မွေး။ ပါးသျားပြည် ဗြိတိသျှ မဟာ မင်းကြီးဟောင်း ဖြစ်သူ ဆာ အော်ဂတ်စတပ် မိုရန်၊ စီ၊ ဘီ၏ သား။ အီတန် ကျောင်းနှင့် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်တို့တွင် ပညာ သင်ခဲ့သည်။ ဂျိုဝါကီ စစ်ပွဲ၊ အာဖဂန် စစ်ပွဲ၊ ချာရာရှပ်၊ ရှယ် ပူးနှင့် ကာဘူးလ် မြို့များတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ 'အနောက် ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတွင် တောပစ် ထွက်ခြင်း အကြောင်း' (၁၈၈၁)၊ 'တောကြီး မျက်မည်းမှာ သုံးလကြာ' (၁၈၈၄) စသည့် စာအုပ်များကို ရေး

သားခဲ့သည်။ ယခု ကွန်ဂျူလမ်းတွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ ပါဝင် ဆောင်ရွက်လျက် ရှိသော ကလပ်များမှာ အင်္ဂလိပ် အိန္ဒိယ ကလပ်၊ တင်ကာဗီးလ် ကလပ်နှင့် ဘာ ဂါ တယ်လီ ဖဲကလပ်တို့ ဖြစ်သည်။

ဘေးဦးမူ 'လန်ဒန် မြို့တွင် ဒုတိယ အန္တရာယ် အကြီးဆုံး လူ' ဟု ရှားလော့ ဟုမ်း ၏ ရှင်းလင်းပြတ်သားသော လက် ရေးဖြင့် မှတ်ချက် ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က စာအုပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်ရင်း

'ကျုပ် စုထားတဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေထဲမှာ အမ်နှင့် စတဲ့ နာမည်က တော်တော်လေး စုံတယ်ဗျ'

‘တော်တော်တော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းတယ်ဗျ၊ ဒီလူရဲ့ ဘဝက တော်တော် လေးစား ဂုဏ်ယူထိုက်တဲ့ စစ်သား ဘဝက လာပြီး ဒီလို ဖြစ်ရသလား’

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ တစ်ကွေ့ အထိတော့ ဒီလူဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ၊ လူက သတ္တိလည်း တော်တော် ကောင်းတယ်၊ လူသားစား ကျားကြီး တစ်ကောင် ကို ပစ်တော့ ကျားက ဒဏ်ရာနှင့် ထွက်ပြေးတယ်၊ မြောင်းကြီး အတိုင်း အဲဒီ ကျားနာကြီး နောက်ကို လေးဖက်ထောက် လိုက်သွားသတဲ့၊ ဒီအကြောင်းကို အခုထက်ထိ အိန္ဒိယမှာ ပြောလို့ မဆုံးသေးဘူး၊ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်၊ သစ်ပင်ကို ခင်ဗျား မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ တချို့ သစ်ပင်များကတော့ အတော် ကြီးသည် အထိ အခက်အလက် စုံစုံနှင့် ပေါက်လာကြတယ်၊ အဲဒီလို ပေါက်လာပြီး ဘာ ကြောင့်လဲ မသိဘူး၊ အဲဒီ သစ်ပင်ဟာ အခက်အလက်တွေ ခြောက်သွားပြီး ကြည့်ရ တာကို ကျက်သရေ မရှိဘဲ ဖြစ်သွားတတ်တယ်၊ လူတွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲဗျ၊ လူ တစ်ယောက်ဟာ ကြီးပြင်းလာတဲ့ အချိန်မှာ သူ့ ဘိုးဘေးတွေရဲ့ ဗီဇတွေ စု ပေါင်းပြီး နည်းနည်းစီ ပါလာတတ်တယ်လို့ ကျုပ် ထင်နေတယ်၊ အဲဒီလို ကြီး ပြင်းလာရာက ကွေ့ တစ်ကွေ့ကို ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ ဆိုးရာကနေ ကောင်း သို့မဟုတ်ရင်လည်း ကောင်းရာကနေ ဆိုးသွားတတ်တယ် ဆိုတာမျိုး ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အဲဒီလို လူမျိုးရဲ့ မျိုးရိုးမှာ အကောင်းနှင့် အဆိုး တစ်ခုခုက များလာခဲ့ပြီး အရှိန် ဩဇာ လွှမ်းမိုးသွားလို့ပဲ၊ ဒီနည်းအားဖြင့် သူ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ရာဇဝင်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ဗီဇဟာ လူတစ်ယောက်မှာ ပေါ် တတ်တယ်’

‘ဒါကတော့ အတွေး ခေါင်လှသဗျာ’

‘အေးလေ၊ ဒါတော့ ကျုပ် အယူအဆကို ပြောတာပါ၊ ယုံရမယ်လို့ မဆို လို့ပါဘူး၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်ကတော့ လမ်းလွဲကို ရောက် သွားတယ်ဗျ၊ ကျုပ်တို့ကသာ ဘာမှ သတင်း မကြားရပေမဲ့ အိန္ဒိယ ပြည်မှာ တောင် သူ့ကို ထားလို့ မဖြစ်တော့တဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာတယ်၊ ဒါနှင့် သူဟာ စစ်တပ်က ပင်စင် ယူပြီး လန်ဒန်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်၊ လန်ဒန် ရောက် ခဲ့တော့လည်း နာမည်ဆိုး ထွက်လာပြန်တယ်၊ အဲဒီ အချိန်မှာ ပါမောက္ခ မော်ရီ ယာတီနှင့် တွေ့ပြီး မော်ရီယာတီက ဂိုဏ်းချုပ် ခန့်လိုက်တာပဲ၊ မော်ရီယာတီ က သူ့ကို ငွေကြေး လိုလေသေး မရှိအောင် ထောက်ပံ့တယ်၊ ဘယ် သာမန် ရာဇ ဝတ်ကောင်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးကိုကျမှ သူ့ကို တစ်ခါ နှစ်ခါ ထုတ်သုံး တယ်။

‘၁၈၈၇ ခုနှစ်တုန်းက လောဒါးက မစွက် စတီးဝပ် အသတ် ခံရတာကို ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမလား မသိဘူး၊ အဲဒီမှာ နောက်က ကြီးကိုင်နေတာဟာ မိုရန် ပဲဗျ၊ သို့သော်လည်း ခိုင်လုံတဲ့ အထောက်အထား ရှာလို့ မရဘူး၊ မိုရန် ဆိုတဲ့ ငနဲကြီး ဘယ်လောက် လည်သလဲ ဆိုရင် မော်ရီယာတီ ဂိုဏ်း တစ်ခုလုံး ပြို သွားတဲ့ နောက်မှာတောင် ကျုပ်တို့ ဒီလူကြီးကို စွဲချက်တင်လို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျား အခန်းကို ကျုပ် လာတုန်းက ကျုပ် လေသေနတ်ရန် ကြောက်လို့ ပြတင်းပေါက် တွေကို အပိတ်ခိုင်းတာ ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား၊ ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ကို အစိုး ရိမ် ကြီးရန်ကောလို့ ထင်ကောင်း ထင်ခဲ့မှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် အခြေအနေကို ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတာပေါ့ ဝပ်ဆင်၊ အဲဒီတုန်းက ဒီလေသေနတ် ပေါ်နေပြီ ဆို တာရယ်၊ အဲဒီ လေသေနတ်ဟာ လက် အဖြောင့်ဆုံး လူတစ်ယောက်ရဲ့ လက် ထဲမှာ ရောက်နေပြီ ဆိုတာရယ် ကျုပ် သိတာပေါ့၊ ကျုပ်တို့ ဆွစ်ဇာလန်ကို ထွက် သွားတဲ့ အခါကျတော့ သူလည်း မော်ရီယာတီနှင့် အတူ ကျုပ်တို့ နောက်က ပါ လာတယ်ဗျ၊ ရိုင်ခင်ဘက် တောင်ကြောပေါ်မှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရောက် နေတုန်း ကျုပ်ကို ဒုက္ခ ပေးခဲ့တာ သူပေါ့။

‘ကျုပ် ပြင်သစ်ပြည်မှာ ခိုနေရတုန်းက သတင်းစာတွေထဲမှာ ဒီကောင် ကြီးရဲ့ သတင်းကိုပဲ ကျုပ် လိုက်ရှာနေခဲ့တယ်ဗျ၊ ဒီကောင်ကြီးဟာ လန်ဒန်မှာ လွတ်နေသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ကျုပ်အဖို့မှာလည်း ရင်တမမ ဖြစ်နေရတယ်၊ ကျုပ်မှာ နေ့ရော ညရော သူ့ အရိပ်ကြီး ထိုးနေတယ်၊ ဒီအတိုင်းသာ နေရင် တစ်နေ့ မဟုတ် တစ်နေ့မှာ သူ ချက်ကောင်း ရသွားတော့မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ တွေ့တွေ့ချင်း သေနတ်နှင့် ပစ်လို့ မရဘူး၊ ပစ်ရင် လူသတ်မှုနှင့် အချုပ်ထဲ ရောက်မှာပေါ့၊ အဲဒီ အချိန်ကျမှ တရားသူကြီးကို သွား တောင်းပန် ရှင်းလင်းနေလို့ ဘယ့်နှယ်လုပ် ရမလဲ၊ သူတို့ အမြင်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရုံနှင့် ကျုပ်က ပစ်သတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒီတော့ ကျုပ် ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူးပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ ငနဲကြီးကို ကျုပ် တစ်နေ့မှာ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ဖမ်းနိုင်မှာပဲလို့ သိထားတော့ ရာဇဝတ်မှုခင်း သတင်းတွေကိုပဲ ကျုပ် စောင့်ဖတ်နေတာပေါ့။

‘အဲဒီတုန်းမှာ ရိုနယ် အဒဲယားကို သတ်မှု ပေါ်လာတယ်၊ ကျုပ် လိုချင် တဲ့ အခွင့်အရေးကို ရပြီလေဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်ဟာ ကျုပ် တွက်ထားတဲ့ အတိုင်း လုပ်တာပဲဗျ၊ သေသူ ရိုနယ် အဒဲယားနှင့် ဖဲကစားတယ်၊ ကလပ်က ပြန်တော့ သေသူ နောက်က လိုက်လာတယ်၊ ပြီးတော့ သေသူကို ပြတင်းပေါက်

mgyoe.com

က နေပြီး သေနတ်နှင့် လှမ်းပစ်တယ်။ ဒါဟာ ဘာမှ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ ကျည်ဆန်တွေ လုပ်တာနှင့်ပဲ ဒီလူဟာ လည်ပင်းကို ကြိုးကွင်းစွပ် ခံရဖို့ ကောင်း နေပြီ။ ဒီသတင်း ကြားတော့ ကျုပ် လန်ဒန်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာတာပဲ။ သူတို့ လူတွေကလည်း ကျုပ် ပြန်ရောက်ပြီ ဆိုတာ ချက်ချင်း သိတယ်။ သူတို့ လူတွေ သိတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်ကလည်း ကျုပ်ကို မဲတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကျုပ် လန်ဒန်ကို ချက်ချင်း ပြန်လာတာဟာ သူ့ကိစ္စကြောင့် လာတယ် ဆိုတာ သူ ဘယ် မသိဘဲ နေပါ့မလဲ။ ဒီတော့ ဒီငနဲကြီး အကြီးအကျယ် လန်သွားတယ်။ ကျုပ်ကို ချက်ချင်း အပျောက် ရှင်းပစ်လိုက်ချင်တယ်။ အပျောက် ရှင်းဖို့ အတွက် သူ လက်နက်ကို သုံးမှာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်က ကျုပ် အခန်းမှာ ပစ်မှတ် အတု တစ်ခု ပေးထားတယ်။ ပြီးတော့ ပုလိပ်ကိုလည်း လိုလိုမည်မည် အကူအညီ တောင်း ထားတယ်။ ဪ ဒါထက် လှေကားရင်းမှာ လေကွယ်ပြီး ရပ်စောင့်နေတဲ့ လူ တွေကို ခင်ဗျား သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်နော်။ ဒါနှင့် ဒီငနဲကြီး ဘာလုပ် မလဲ ဆိုတာ သေသေချာချာ သိရအောင် မြင်ကွင်း အကောင်းဆုံး နေရာကို လိုက် ရှာတော့ ဒီအိမ်ကြီးကို တွေ့ပြီး ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ တက်ကြည့်တာပဲ။ အဲ တစ်ခု တော့ ရှိရဲ့။ ကျုပ်ကို ပစ်ဖို့ သူ ဒီနေရာကို ရွေးလိမ့်မယ်လို့တော့ နည်းနည်း ကလေးမှ ကျုပ် မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူးဗျ။ ကဲ အိုင်ဆေး၊ နောက်ထပ် ရှင်းဖို့ လိုသေး သလား။’

‘လိုသေးတယ်ဗျ။ ရိုနယ် အဒဲယားကို သတ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဟာ ဘာ လဲ ဆိုတာကို ခင်ဗျား ပြောမသွားသေးဘူး။’

‘ခက်လိုက်ပါဘိတော့ဗျာ။ ဒါတော့ ကျုပ်တို့လည်း အသေအချာ မပြော နိုင်ဘူးပေါ့။ မှန်းဆကြည့်ရုံပဲ တတ်နိုင်တော့မှာပေါ့။ မှန်းဆချက် ဆိုတာလည်း အလွန် ယုတ္တိဗေဒကျကျ စဉ်းစားနိုင်တဲ့ လူတောင် မှားတဲ့ အခါတော့ မှားကြ တာပဲပေါ့။ ခုအထောက်အထားတွေ အရ ကိုယ် ကြိုက်သလို ကောက်ချက် ဆွဲ ထုတ် ယူကြပေါ့။ ခင်ဗျား ကောက်ချက်ကတော့ ကျုပ်နှင့် တူလိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်။’

‘ဒါဖြင့် ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကတော့ ကောက်ချက် ထုတ်ပြီးပြီပေါ့။’

‘ဒါကတော့ အချက်အလက်တွေကို ကြည့်လိုက်ရင် ရှင်းပါတယ်။ အထောက်အထားတွေကို ပြန် ကြည့် လိုက် ရင် ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်နှင့် ရိုနယ် အဒဲယားတို့ စပ်တူ ဖဲကစားကြတယ်။ တော်တော်ကလေး နိုင်လိုက်ကြတယ်။ မိုရန်က ညစ်မယ်၊ လိမ်မယ်၊ မိုရန်လို လူဟာ ဒါမျိုး လုပ်မှာ သေချာတယ်။’

အချင်း ဖြစ်တဲ့ နေ့ကျတော့ အဒဲယားက ဒါကို သိသွားပြီး မိုရန်ကို နှစ်ယောက် ချင်း ပြောတယ်။ နောက်ထပ် ဖဲမကစားတော့ဘူးလို့ ကတိ မပေးရင်၊ ကလပ်က အလိုအလျောက် နုတ်ထွက် မပေးရင် ဖဲလိမ်တဲ့ ကိစ္စကို ဖွင့်ချမယ်လို့ ကြိုးဝါး တယ်။ ကိုယ့်ထက် အသက်လည်း ကြီး လူသိလည်း များတဲ့ မိုရန်လို လူ တစ် ယောက်ကို အဒဲယားလို ချာတိတ် တစ်ယောက်က ထုတ်ဖော် ပြောရုံနှင့်တော့ ချက်ချင်း ထိခိုက်မှာ မဟုတ်သေးဘူးပေါ့။ သို့သော်လည်း မိုရန်ဟာ ကလပ်က နုတ်ထွက်သွားပုံ ရတယ်။ ဒီတော့ မိုရန် ဆိုတဲ့ လူအဖို့ ကလပ်တွေက နုတ်ထွက် သွားရတာနှင့် သူ့ အဖို့ အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားပြီ။ ဖဲလိမ် ရိုက်စားနေတဲ့ လူ တစ်ယောက် အဖို့ အကျပ်တွေ့သွားတာပေါ့ဗျာ။ ဒီတော့ အဲဒီ ညက အဒဲယားက သူနှင့် အတူ စပ်တူ မတရား နိုင်လာတဲ့ ငွေတွေကို မလိုချင်ဘူး။ ငနဲကြီးကို ဘယ်လောက် ပြန်ပေးရမလဲ ဆိုတာကို တွက်ချက်နေတယ်။ အဲဒီလို တွက်ချက် နေတုန်းမှာ အဒဲယား အသတ်ခံရတာပဲဗျာ။ ဒီတော့ အဒဲယားဟာ အမေတို့ အစ်မတို့ ပြန်လာလို့ ဝင်လာရင် ဒီပိုက်ဆံတွေ ဒီနာမည်တွေ အောက်ချ ရေးပြီး ဘာလုပ် နေသလဲ ဘာလဲလို့ မေးကြမယ်။ ဒီလို မေးမှာ စိုးလို့ အခန်း တံခါးကို ပိတ်ပြီး တွက်ချက်နေတာဗျာ။ ကဲ အောင်မှတ် ရပြီ မဟုတ်လား’

‘အမှန်တရားကို ကွက်ခနဲ နေအောင် ဖမ်းဆုပ် ပြလိုက်တယ် ဆိုတာ ဘာမှ သံသယ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ’

‘ကျုပ် တွက်တဲ့ အတိုင်း ဟုတ် မဟုတ်ကတော့ ရုံးတော်ကျရင် သိရ မှာပဗျာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုလောလောဆယ်မှာတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး မိုရန်ဟာ ကျုပ် တို့ကို ဘာမှ အန္တရာယ် မပေးနိုင်တာ သေချာနေပြီဗျာ။ ဗွန် ဟားဒါးရဲ့ နာမည် ကျော် လေသေနတ်ဟာလည်း စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့ရဲ့ ပြတိုက် ထဲမှာ ပြစရာ ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်သွားပြီပေါ့။ စုံထောက် ရှားလော့ဟုမ်းဟာ လည်း ရှုပ်ထွေးတဲ့ လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်ကြီးက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ ပြဿနာကလေးတွေကို အနှောင့်အယှက် မရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုံစမ်း ထောက်လှမ်း နိုင်ပြန်ပြီပေါ့’

[မူရင်း ဝတ္ထု *The Adventure of the Empty House*. ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများတွင် ‘မောင်စံရှား အသက်ကို လုပ်ကြံမှု’ ဟူသော အမည်ဖြင့် မြန်မာမှု ပြုပြီး။]

ဉာဏ်များသော ဗိသုကာ

‘အင်း ရာဇဝတ်မှုခင်း ပါရဂူ တစ်ယောက် အနေနှင့် ပြောရရင် သွားလေသူ ပါမောက္ခကြီး မော်ရီယာတီ မရှိ တဲ့ နောက်မှာ ကျုပ်တို့ လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ လည်း ခြောက်ကပ်ကပ်နှင့် တယ်ပြီး ပျင်းစရာ ကောင်း လှသဗျာ၊ ငနဲကြီးကို လွမ်းပဲ လွမ်းသေးတော့’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလေ၏။

‘အေး/အေးဆေးဆေး နေချင်တဲ့ လူကောင်း သူကောင်းတွေကတော့ ခင်ဗျား အဆိုကို လက်ခံကြမယ် မထင်ဘူးဗျ’

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မနက်စာ စားပွဲမှ ကုလားထိုင်ကို နောက်သို့ ရွှေ လိုက်ရင်း ပြုံးလျက်

‘မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်က ကျုပ် တစ်ယောက်တည်း အပျင်းပြေမှာ ကို ကြည့်ပြီး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် ဆိုလိုတာက ဒီလိုပါ။ မော်ရီယာတီ တို့လို ရာဇဝတ်ကောင်တွေ မရှိတော့တဲ့ အတွက် လူကောင်း သူကောင်းတွေ အဖို့တော့ အမြတ် ထွက်တာပေါ့၊ အရှုံး ထွက်သူရယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ အလုပ် လုပ်စရာ မရှိလို့ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်သွားရတဲ့ ကျုပ်တစ်ယောက်က လွဲရင်ပေါ့ လေ၊ ဟိုတုန်းကတော့ အဲဒီလို လူတစ်ယောက် အဖို့ မနက် လင်းလာလို့ သတင်း စာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီ ဆိုကတည်းက စုံစမ်း ထောက်လှမ်းစရာတွေချည်း ပဲဗျ၊ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင် တစ်ခါတလေကျတော့ အလွန် သေးငယ်တဲ့ သဲလွန်စ ကလေး တစ်ခု ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ အလွန် မထင်ရှားတဲ့ လက္ခဏာချက်ကလေး

mgyoe.com

တစ်ချက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ သို့သော်လည်း ပင့်ကူအိမ်ကြီးရဲ့ အလယ်ကောင်မှာ ချောင်းနေတဲ့ ပင့်ကူကြီးဟာ ပင့်ကူအိမ် အဖျားက အမျှင်ကလေး နည်းနည်း ကလေး လှုပ်သွားတာနှင့် သားကောင်ကို သိလိုက်သလို ကျုပ် အဖို့လည်း အဲဒီ အစအနကလေးကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် အဲဒီ နောက်ကွယ်မှာ တော်တော် ဉာဏ် များပြီး တော်တော် အန္တရာယ် ပေးတဲ့ ဦးနှောက် တစ်ခု ရှိတယ် ဆိုတာ အလွယ်တကူနှင့် ပြောလို့ ရတယ်ဗျ။ ခိုးမှု အသေးကလေးတွေ၊ ရိုက်မှုကလေး တွေ၊ လက်ရောက် ကျူးလွန်မှုကလေးတွေ၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ သဲလွန်စကို ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့တော့ သာမန် ကိစ္စကလေးတွေ မဟုတ်ဘူးဗျ။ အားလုံး ဆက်စပ် တွေးယူလိုက်ရင် ထုထည်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ရာဇဝတ် မှုခင်း လောကကို စနစ်တကျ လေ့လာနေသူ အဖို့တော့ အဲဒီတုန်းက လန်ဒန် ရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ အင်မတန် လေ့လာလို့ ကောင်းတဲ့ နေရာကြီးပါဗျ။ ခုတော့ ... အင်း'

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရာဇဝတ် မှုခင်းများ နည်းပါးနေသည့် လန်ဒန်မြို့၏ အခြေအနေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ဟန်ဖြင့် နောက်ပြောင်သလို ပြောရင်း က ပခုံးများကို တွန့်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ရှားလော့ဟုမ်း လန်ဒန်သို့ ပြန်ရောက်ပြီး နှစ်လလောက် အကြာ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာမူ ရှားလော့ဟုမ်း၏ တိုက်တွန်းချက် အရ ဆေးခန်းကို ရောင်းလိုက်ကာ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် အတူ ဘောကာလမ်းသို့ လာရောက် နေထိုင် လျက် ရှိသည့် အချိန် ဖြစ်လေ၏။ ဗာနာ အမည်ရှိ လူငယ် ဆရာဝန် တစ်ယောက် သည် ကင်ဆင်တန် ရပ်ကွက်ရှိ ကျွန်ုပ်၏ ဆေးခန်းကို လာရောက် ဝယ်ယူသည် တွင် ကျွန်ုပ် တောင်းသည့် အမြင့်ဆုံး ဈေးကို ရှောရှောရှူရှူ ပေး၍ ဝယ်သွား လေ၏။ စင်စစ် ဗာနာ ဆိုသည့် ဆရာဝန် လူငယ်ကလေးမှာ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ် တော်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ဆေးခန်း ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံကိုလည်း ရှားလော့ဟုမ်းကပင် ထုတ်ပေးလိုက်ကြောင်း နောင်မှ ကျွန်ုပ် သိရလေရာ ကျွန်ုပ် တောင်းသည့် အမြင့်ဆုံး ဈေးကို အဘယ့်ကြောင့် မဆိုင်းမတွ ပေးသွားကြောင်း ကိုလည်း ထိုအခါမှပင် ကျွန်ုပ် သိရခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘောကာလမ်းတွင် အတူတကွ ပြန်လည် နေ ထိုင်လျက် ရှိသော်လည်း ရှားလော့ဟုမ်း ပြောခဲ့သည့် အတိုင်းပင် ခြောက်ကပ် ကပ် နိုင်လှပေ၏။ ထိုစဉ်က ရေးမှတ်ထားခဲ့သည့် ကျွန်ုပ် မှတ်စုများကို ပြန်ကြည့် သည့် အခါ၌ ထိုကာလ အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ အမှု များစွာ မရှိလှဘဲ သမ္မတ

ဟောင်း မျူရီလို၏ စာရွက်စာတမ်းများ ပျောက်ဆုံးမှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် သေလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဒတ်ချ် မီးသင်္ဘော ဖရီးလင်း အမှုတို့လောက်သာ ရှိသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

သို့ရာတွင် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ နဂိုကပင် ခပ်လျှိုလျှို နေတတ်ခြင်း၊ မာနကြီးခြင်းတို့ကြောင့် အများ ပြည်သူက လက်ခုပ် ဩဘာပေး ခံရမည့် ကိစ္စမျိုးကို ခပ်ရှောင်ရှောင် လုပ်လေ့ ရှိသူ ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့အကြောင်းနှင့် တကွ သူ့ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းမှု နည်းနာများကို လည်းကောင်း၊ သူ့ အောင်မြင်မှုများကို လည်းကောင်း နောက်ထပ် ထုတ်ဖော် ရေးသားခြင်း မပြုတော့ရန် ကျွန်ုပ် အား တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထားခဲ့လေရာ အထက်တွင် ကျွန်ုပ် ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ယခုအချိန်ကျမှသာလျှင် ထိုတားမြစ်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်ပေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်အား ထိုသို့ တားမြစ်ပြီးနောက် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှီရင်း မနက်ထုတ် သတင်းစာ တစ်စောင်ကို စိမ်ပြေ နပြေ လှန်လှော့ ကြည့်နေစဉ် ခေါင်းလောင်းကြိုးကို တအား ဆောင့်ဆွဲလိုက်သံ၊ အပြင်ဘက်မှ တံခါးမကြီးကို လက်သီးဖြင့် တအား ထုနေသည့်နှယ် တဒုန်းဒုန်း မြည်ဟည်းနေသော အသံများကို ကြားရသည့် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် သည် နားကို စွင့်ထားလိုက်မိကြလေ၏။

တံခါး ဖွင့်သံ ကြားရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အောက်ထပ် စကြို တစ်လျှောက် အတိုင်း တဝုန်းဝုန်း ပြေးလာသံ၊ လှေကားကို လျင်မြန်စွာ တက်လာသံများကို ကြားရပြီး နောက် တစ်ခဏတွင်ကား မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်၊ ဆံပင် ဖရိုဖရဲ၊ မျက်စိမျက်ဆန် ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် လူရွယ် တစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ အလန်တကြား ပြေးဝင်လာလေ၏။ လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိသည်ကို မြင်သည့် အခါတွင်မှ အခန်းထဲသို့ ကသောကမျော ဝင်ရောက်လာသည့် အတွက် တောင်းပန်ဖို့ လိုကြောင်းကို သတိရလာဟန်ဖြင့်

‘စိတ်မရှိပါနှင့် မစ္စတာ ဟုမ်း ခင်ဗျား၊ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါနှင့်၊ ကျွန်တော်တော့ ရူးသွားမလားလို့တောင် ထင်မိပါတယ်၊ တော်တော် ကံဆိုးတဲ့ ဂျန် ဟက်တာ မက်ဖာလိန်း ဆိုတာ ကျွန်တော်ပါပဲ ခင်ဗျာ’

သူ့အမည်ကို ကြားလိုက်ရုံမျှဖြင့် သူ ကမန်းကတန်း ပြေးဝင်လာခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သူ လာရောက်ရခြင်းကို လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သဘော

လှရွယ်သည်
အခန်းထဲသို့ အလန်တကြား
ပြေးဝင်လာလေ၏။

ပေါက် နားလည် သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်သည့်နှယ် လူရွယ်က သူ့
အမည်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုခြင်း ပြုလေ၏။ သို့ရာတွင် ရှား
လော့ဟုမ်း၏ မတုန် မလှုပ်
မျက် နှာ ထား ကို ကြည့်
ခြင်းအားဖြင့် ထိုနာမည်
သည် ကျွန်ုပ် အဖို့ကဲ့
သို့ပင် သူ့ အတွက်
လည်း ဘာမျှ ထူးခြား
ခြင်း မရှိကြောင်းကို
တွေ့ရပေ၏။ ရှား
လော့ဟုမ်းက စီးက
ရက်ဘူးကို လှမ်းပေး
လိုက်ရင်း

ကဲ စီးကရက်
လေး ဘာလေး ဖွာလိုက်
ဦးဗျ၊ ကို ရင် လေး ရဲ့
လက္ခဏာချက် အတိုင်း ဆို
ရင်တော့ ဟောဒီက ကျုပ် မိတ်
ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်က စိတ်
ငြိမ် ဆေးလေး ဘာလေး တိုက်ရ လိမ့်

မယ် ထင်တယ်၊ ခုတလော ရာသီဥတုကလည်း

မဆိုးလှပါဘူး၊ တော်တော်ကလေး အအေး ပေါ့သားပဲ၊ အဲ ကိုရင်လေး နည်း
နည်း စိတ်ငြိမ်သွားပြီ ဆိုရင်တော့ ဟောဒီ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်၊ ကိုရင် ဘယ်
သူလဲ ဘာကိစ္စ လာသလဲ ဆိုတာကို ဖြည်းဖြည်းဆေးဆေး ပြောပြ၊ ဒီလိုဆိုရင်
တော့ အတိုင်းထက် အလွန်ပဲဗျ၊ ကိုရင်က ကိုရင့် နာမည်ကို သိမယ် အထင်နှင့်
ကျုပ်တို့ကို တန်းပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်ဟာ လူပျို တစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊
ရှေ့နေလေး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်၊ ဖရီးမေဆင် ဂိုဏ်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်
တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ ရှိတယ် ဆိုတဲ့ အလွန် ထင်ရှား
တဲ့ အချက်တွေက လွဲရင်တော့ ကိုရင့် အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ဘာမှ မသိရိုး
အမှန်ပဲဗျ'

ရှားလော့ဟုမ်း၏ နည်းများကို သိပြီး ဖြစ်သည့် ကျွန်ုပ် အဖို့ကား ထို လူရွယ်၏ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော အဝတ်အစားများ၊ အိတ်ထဲတွင် ထည့်ထားသည့် စာချုပ် စာတမ်းများ၊ လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသည့် လက်ဖွဲ့နှင့် တကွ ဟောဟဲ လိုက်အောင် အသက် ပြင်းစွာ ရှုနေပုံ စသည်တို့ကို ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူ ကောက်ချက်ဆွဲပုံကို အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အမှု သည် လူရွယ်မှာမူ ရှားလော့ဟုမ်းကို အလန့်တကြား ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စုံထောက်ကြီး ပြောတဲ့ အတိုင်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ခုအချိန်မှာတော့ လန်ဒန် မြို့ပေါ်မှာ ကံ အဆိုးဆုံး လူ ပါပဲ ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာ ဟုမ်းရယ် ကျွန်တော့်ကို ပစ်ထားပါနှင့်နော်၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြနေတုန်းမှာ ကျွန်တော့်ကို လာ ဖမ်းကြ ရင် ခဏ အဆိုင်း ခိုင်းပေးပါနော်၊ ကျွန်တော် စုံထောက်ကြီးကို အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို ပြောပြချင်လို့ပါ၊ အပြင်မှာ စုံထောက်ကြီးက ကျွန်တော့် အတွက် အမှု မှန် ပေါ်အောင် လုပ်ပေးနေတယ် ဆိုတာ သိရင် ကျွန်တော် ထောင်ထဲကို ပျော် ပျော်ကြီး ဝင်သွားပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

‘ကိုရင်ကို လာဖမ်းမယ် ဟုတ်စ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့ တော်တော်ကြီးကို ကျေနပ်စရာ ... အဲ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာပြီဗျာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ကိုရင် လေးကို ဘာမှုနှင့် ဖမ်းမယ် ထင်လို့လဲ’

‘အောက် နော့ဒ် ရပ်ကွက်က မစ္စတာ ဂျိနာ အိုးအေကကို သတ်မှုနှင့် ခင်ဗျာ’

မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ ဥပမိ ကောင်းသော မျက်နှာပေါ်တွင် ကရုဏာသက်သော အမှုအရာ ပေါ်လာပြီးနောက် ထိုအမှုအရာထဲတွင် ကျေနပ် သော အမှုအရာလည်း ပေါ်လျက် ရှိခြင်းကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိပေ၏။

‘ဘုရားရေ၊ ခုတစ်လော သတင်းစာတွေထဲမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မှုခင်း သတင်းတွေလည်း မပါတော့ဘူးလို့ ခုလေးတွင် မနက်စာ စားရင်း ကျုပ် မိတ် ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်ကိုတောင် ပြောနေမိသေးတယ်ဗျာ’

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည် လူရွယ်သည် တုန်ယင်သော လက်များဖြင့် ရှား လော့ဟုမ်း၏ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဒေးလီး တယ်လီဂရပ် သတင်းစာ ကို ကောက်ယူလိုက်ပြီးလျှင်

‘စုံထောက်ကြီး သတင်းစာကို မဖတ်ရသေးဘူး ထင်ပါတယ်၊ သတင်း စာကို ကောက်ဖတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ခုလို စောစောစီးစီး ရေးကြီးသုတ်ပျာ

ရောက်လာတဲ့ အကြောင်းကို ချက်ချင်း သိမှာပါ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ဒီနေ့ မနက် ဆိုရင် ကျွန်တော့် နာမည်နှင့် ကျွန်တော့် အကြောင်းကို လူတွေ တဖွဖွ ပြောနေလိမ့်မယ်လို့တောင် ထင်ပါတယ်’

လူရွယ်သည် သတင်းစာ အလယ် မျက်နှာကို လှန်လိုက်လျက်

‘ဟောဒီမှာ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်ပဲ ဖတ်ပြပါရစေ ခင်ဗျာ။ ခေါင်းစဉ်က အောက် နော့ဒ်လမ်းမှ ထူးဆန်းသော ဖြစ်ရပ်၊ နာမည်ကျော် ဗိသုကာ ပျောက် ဆုံးသွားခြင်း၊ လူသတ်မှုနှင့် မီးရှို့မှု မသင်္ကာ တရားခံကို သဲလွန်စ ရပြီတဲ့ ခင်ဗျ။ ခု သူတို့ သဲလွန်စကို လိုက်နေကြပြီ ခင်ဗျ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဒီ သဲ လွန်စဟာ ကျွန်တော့်ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး ဦးတည်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ် မစ္စတာ ဟုမ်းရယ်။ ခုတောင် လန်ဒန် တံတားကြီး ဘူတာ က နေပြီး ကျွန်တော့် နောက်ကို လိုက်လာကြပြီ။ ဖမ်းဝရမ်း မရသေးလို့သာ စောင့်နေကြတာ။ ဝရမ်း ရရင် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြတော့မှာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် အဖမ်း ခံရရင် အမေတော့ ရင်ကွဲမှာပဲ ခင်ဗျာ။ အမေတော့ ရင်ကွဲမှာပါ’

လူရွယ်သည် ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစား နေရသည့်နှယ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ထားရင်း ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူဟု အစွပ်စွဲခံရသည့် လူငယ်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် အကဲခတ်နေမိလေ၏။

ထိုလူရွယ်မှာ ဝါလဲ့သော ဆံပင်များ ရှိပြီး ချောမော ခံ့ညားသည့်တိုင် ညှိုးနွမ်းကာ အရောင်အဝါ မှေးမှိန်လျက် ရှိလေ၏။ ပြာလဲ့လျက် ရှိသော မျက် လုံးများမှာ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်လျက် ရှိပြီး မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်တို့ကို သပ်ရပ်စွာ ရိတ်ထားကာ နှုတ်ခမ်း အစုံမှာ တုန်ယင်လျက် အားနည်းသည့် အသွင် ကို ဆောင်လျက် ရှိပေ၏။ အသက်မှာ သုံးဆယ့် ခုနစ်နှစ်ခန့် ရှိလေပြီ။ အဝတ် အစားနှင့် အမူအရာ၊ အနေအထိုင်တို့မှာ မျိုးကောင်း ရိုးကောင်းမှ ပေါက်ဖွားလာ သူ တစ်ဦး၏ အသွင်ကို ဆောင်နေလေ၏။ နွေရာသီဝတ် ခပ်ပါးပါး ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ ထိုးထွက်နေကြသော စာချုပ် စာတမ်းများသည် ထိုလူရွယ်၏ အလုပ် အကိုင်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေ၏။

‘အင်း ရတဲ့ အချိန်ကလေးကို အသုံး ချရမှာပလေ။ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင် ရေ၊ သတင်းစာထဲက အဲဒီ သတင်းလေးကို တစ်ဆိတ် ဖတ်ပြပါလားဗျာ’

ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည် စောစောက ဖတ်ပြသွားသည့် စီးစီးပိုင်ပိုင် ရှိလှ

သော ခေါင်းစဉ်အောက်မှ ဝေဝေဆာဆာ ရေးထားသော အောက်ပါ သတင်းကို ကျွန်ုပ်က ဖတ်ပြ၏။

‘ယမန်နေ့ည နောက်ပိုင်း၊ သို့မဟုတ် ယနေ့ နံနက် စောစောပိုင်းက ကြီးကျယ်သော ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခုဟု ယူဆစရာ ရှိသော အဖြစ်အပျက် တစ်ခု အောက် နော့ဒ် ရပ်ကွက်တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့၏။ မစ္စတာ ဂျိနာ အိုးအေကမှာ အဆိုပါ ရပ်ကွက်တွင် ထင်ရှားသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဗိသုကာ အဖြစ် နှစ်ပေါင်း များစွာ လုပ်ကိုင်ကာ ထိုရပ်ကွက်တွင် နေထိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ ၎င်းမှာ အသက် ၅၂ နှစ်ရှိ လူပျိုကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဆိုင်ဒင်ဟမ်လမ်း အဆုံးရှိ ဒီဒင်း အိမ်တွင် နေထိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ၎င်းမှာ အရပ်ထဲတွင် အပေါင်းအသင်း များ စွာ မလုပ်လှဘဲ ခပ်အေးအေး ခပ်ဆန်းဆန်း နေထိုင်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည် ဆို၏။ မစ္စတာ အိုးအေကသည် ဗိသုကာ အလုပ်ဖြင့် အတော်အတန် ငွေကြေး စုဆောင်းမိသည့် နောက်တွင် ထိုအလုပ်ကို ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ အနားယူခဲ့သည်မှာ အတန် ကြာခဲ့ပြီဟု သိရ၏။ သို့ရာတွင် အိမ်နောက်ဖေး တွင် လက်သမားရုံ တစ်ခု ထားရှိကာ ပျင်းသည့် အခါများတွင် ရံဖန်ရံခါ ဆို သလို ဗိသုကာ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်တတ်သည်ဟု သိရ၏။ ယမန်နေ့ည ၁၂ နာရီလောက်တွင်မူ ထိုလက်သမားရုံကို မီးလောင်သည့် အတွက် မီးသတ်စက် များ သွားရောက် ငြိမ်းသတ်ကြရာ ပျဉ်ပုံများကို စွဲလောင်ခြင်း ဖြစ်သည့် အလျောက် မီးကို ငြိမ်းသတ်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် လက်သမားရုံ တစ်ရုံလုံး ပြာကျသွားသည်ဟု သိရ၏။ ထိုအချိန်အထိ မီးမှာ သာမန် မီးလောင်မှု တစ်ခုဟု ယူဆရ၏။ သို့ရာ တွင် နောက်ထပ် တွေ့ရှိရသော အချက်အလက်များ အရ မီးလောင်မှုမှာ သာမန် မီးလောင်မှု တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခု ဖြစ်ဖွယ် ရှိသည့် လက္ခဏာ ချက်များကို ထပ်မံ တွေ့ရှိရသည်ဟု ဆို၏။ အံ့ဩစရာ ကောင်းသည့် အချက်မှာ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှင် မစ္စတာ အိုးအေကမှာ အိမ်တွင် မရှိဘဲ ပျောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆိုင်ရာတို့က ဆက်လက် စုံစမ်းသည့် အခါတွင် မစ္စတာ အိုးအေကမှာ အိမ်မှ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ ၎င်း၏ အခန်းကို ဝင်ရောက် စစ်ဆေးသည့် အခါတွင် အိပ်ရာမှာ အိပ်ထားသည့် လက္ခဏာ မတွေ့ရဘဲ အနီးရှိ မီးခံသေတ္တာမှာလည်း ပွင့်လျက် ရှိကာ အရေးကြီးသည့် စာရွက် စာတမ်းများ မှာ ပတ်ပတ်လည် ကြမ်းပြင်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ နောက်ဆုံးတွင် သတ်ပုတ်ကြသည့် လက္ခဏာဖြင့် အခန်း ပတ်ပတ်လည်တွင် သွေးစ သွေးနုများကို တွေ့ရသည့်ပြင် လက်ကိုင်တွင် သွေးစများ ပေနေသည့်

ဝက်သစ်ချသား လက်ကိုင်တုတ် တစ်ချောင်းကိုလည်း တွေ့ရသည် ဆို၏။ ထိုနေ့ ညက မစ္စတာ အိုးအေက၏ အိပ်ခန်းသို့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက်လာ သည်ဟု သိရပြီး အခန်းထဲတွင် တွေ့ရသည့် လက်ကိုင်တုတ်မှာ ထိုဧည့်သည်၏ ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း စုံစမ်း သိရှိရသည် ဆို၏။

‘ထိုဧည့်သည်မှာ ဂရေရမ် အဆောက်အဦတွင် ရုံးဖွင့်ထားသည့် ဂရေ ဟမ်နှင့် မက်ဖာလိန်းမှ အငယ်စား ပါတနာ တစ်ဦး ဖြစ်သူ ဂျွန် ဟက်တာ မက်ဖာလိန်း ဆိုသူ ရှေ့နေ လူရွယ် တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းထောက် သွားရောက် စုံစမ်းသည့် အခါတွင် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်ကို ထင်ထင်ရှားရှား သိနိုင်သည့် ခိုင်လုံသော အထောက်အထား များကို ရရှိထားပြီဟု ပုလိပ်ဘက်က ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကို နောက်ထပ် တင်ပြနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော် လင့်ရ၏။

‘နောက် ဆက် တွဲ သတင်း၊ ယခု သတင်း ရေးနေချိန်တွင် ရှေ့နေ မစ္စတာ ဂျွန် ဟက်တာ မက်ဖာလိန်းအား မစ္စတာ အိုးအေကကို သတ်မှုဖြင့် ဆိုင်ရာတို့က ဖမ်းဆီးလိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ ဖမ်းဆီးရမိခြင်း မရှိသေး ဟု ဆိုလျှင်လည်း ဖမ်းဝရမ်းကို ဆိုင်ရာမှ ထုတ်ပေးလိုက်ပြီဟု ခိုင်လုံစွာ သိခဲ့ ရ၏။ ယခု လောလောဆယ်တွင် ဆိုင်ရာတို့က ထိုရပ်ကွက် တစ်ဝိုက်သို့ သွား ရောက် စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့ရာ နောက်ထပ် ခိုင်လုံသော အထောက်အထား များကို ထပ်မံ တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု သိရ၏။ သေသူ၏ အခန်းထဲတွင် တွေ့ရှိရသော သတ်ပုတ်ကြသည့် လက္ခဏာများ အပြင် သေသူ၏ အိမ်အောက်တွင် ရှိသည့် ပြတင်းပေါက်ကြီးမှာလည်း ပွင့်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည် ဆို၏။ ထိုအနီး တစ်ဝိုက်တွင် လေးလံသော ပစ္စည်း တစ်ခုကို တစ်ခွက်ဆွဲကာ လက်သမားရုံသို့ ယူသွားသည့် စွပ်ကြောင်းကြီးများကိုလည်း တွေ့ရသည် ဆို၏။ နောက်ဆုံးတွင် မီးလောင်ကျွမ်းသွားသော လက်သမားရုံ ပြာပုံထဲတွင် အလောင်းကို မီးရှို့ထား ဟန် တူသည့် ပြာများကိုလည်း တွေ့ရသည် ဆို၏။ ပုလိပ်တို့ကမူ လူသတ်မှု ဖြစ်ကြောင်း၊ သေသူမှာ အိပ်ခန်းထဲတွင် ရိုက်သတ်ခံရဟန် တူကြောင်း၊ စာရွက် စာတမ်းများကိုလည်း မွေနှောက် ရှာဖွေထားကြောင်း၊ သေသူ၏ အလောင်းကို လက်သမားရုံသို့ ဆွဲယူသွားဟန် တူကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတွင် အလောင်းကို ပျောက်ပျက်ရန် အတွက် လက်သမားရုံကို မီးရှို့ခြင်း ဖြစ်ဟန် တူကြောင်းဖြင့် ယူဆလျက် ရှိ၏။ ထိုအမှုကို စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့မှ နာမည်ကျော်

စုံထောက် အင်စပက်တော် လက်စထရိုက်ကို လွှဲအပ်လိုက်ကာ သက်ဆိုင်ရာ လူ သတ် တရားခံအား စွဲချက် တင်နိုင်ရန် သဲလွန်စများကို အပြင်းအထန် ကြိုးစား ဖော်ထုတ် ရှာဖွေလျက် ရှိသည်ဟု သိရ၏'

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မျက်လုံးကို မှိတ်ထားရင်း လက်ဖျား ထိပ်ကလေး များကို တော့ဆိုင်ထားရာမှ စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းကို နားထောင်လျက် ရှိလေ ၏။ ထို့နောက် မပွင့်တပွင့်ဖြင့်

'အမှုကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာ အချက်အလက်ကလေးတွေ တော်တော် ပါသဗျ။ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး သူငယ်ရယ်၊ ကိုရင့်ကို တန်းဖမ်းဖို့ သက်သေ အထောက်အထား ခိုင်လုံပုံ ရပါလျက်နှင့် ကိုရင်က ခုချိန်ထိ ဘာဖြစ်လို့ အဖမ်း မခံရသေးတာလဲ'

'ဒီလိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် မိဘများနှင့် အတူ ဘလက်ပီ ရပ်ကွက်က တော်ရင်တန် ရိပ်သာမှာ နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မနေ့ ညကတော့ မစွတာ အိုးအေကနှင့် အလုပ် ကိစ္စ ပြောစရာ ရှိတာနှင့် အိမ်ကို မပြန်နိုင်တော့ဘဲ နောဂုဒိက တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာပဲ အိပ်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ကျွန်တော့် ရုံးခန်းကို တန်းလာခဲ့ပါတယ်။ ရထားပေါ် ရောက်သည် အထိ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော် ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး။ ရထားပေါ် ရောက်တော့မှ ခု စုံထောက်ကြီး ကြား လိုက်ရတဲ့ သတင်းကို ဖတ်မိတာပါ။ ဒီတွင် ကျွန်တော့် အန္တရာယ်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီး စုံထောက်ကြီးဆီကို လာခဲ့တာပါ။ ရုံးခန်းကို သွား သွား အိမ် ကိုပဲ ပြန် ပြန် အဖမ်း ခံရမှာကတော့ သေချာနေပါပြီ။ လန်ဒန် တံတားကြီး ဘူတာကနေပြီး ကျွန်တော့် နောက်ကို လူတစ်ယောက် လိုက်လာပါတယ်။ ကျွန် တော် ထင်ပါတယ် ... အလို ဘာပါလိမ့်'

အသံမှာ ခေါင်းလောင်း မြည်သံ ဖြစ်ပြီး ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် လှေ ကားမှ တက်လာသော ဖိနပ်သံကို ကြားရလေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်သူ အင်စပက်တော် လက်စထရိုက်သည် တံခါးဝတွင် ပေါ်လာလေ၏။

သူ့ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် နောက်၌ ရပ်နေသော ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ် တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

'မစွတာ ဂျန် ဟက်တာ မက်ဖာလိန်းနော်' ဟု လက်စထရိုက်က ပြော လေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှုသည်သည် ဖြူရော်လျက် ရှိသည့် မျက်နှာဖြင့် မတ် တတ် ရပ်လိုက်၏။

အောက် နောဝဒ် ရုပ်ကွက်က မစ္စတာ ဂျီနာ အိုးအေကကို သတ်မှုနှင့် ခင်ဗျားကို ဖမ်းရလိမ့်မယ်ဗျ'

မက်ဖာလိန်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အားကိုးတကြီးဖြင့် ကြည့် လိုက် ပြီး နောက် နင်းခြေ ခံလိုက်ရသည့်နှယ် ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန် ထိုင်ချလိုက်လေ ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းက

‘အိုင်ဆေး လက်စထရိတ်ရေ၊ ခဏကလေးဗျာ၊ နာရီဝက်လောက် ဆို ရင် ခင်ဗျား အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဟောဒီက ကိုရင်လေးက အဲဒီ အမှု အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ကို ပြောနေတုန်းမို့လို့ပါ၊ သူ ပြောတာကို နားထောင် ပြီးရင် ဒီအမှုကို ရှင်းရာမှာ အထောက်အကူ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘ရှင်းရတာ မခက်ပါဘူးဗျ၊ လွယ်လွယ်ကလေးပါ’ ဟု လက်စထရိတ်က ခပ်တည်တည်ဖြင့် ပြောလေ၏။

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ခင်ဗျား ခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ သူ ပြောပြ တာကို ကျုပ် နားထောင်ချင်သေးတယ်’

‘ဒီမှာ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ ပုလိပ် အဖွဲ့ကြီးကို တစ်ကြိမ်မက ကူညီခဲ့တယ်၊ စကော့တလန်ယာဒ် စုံထောက် အဖွဲ့ အနေနှင့် လည်း ခင်ဗျား ကျေးဇူးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား တောင်း ဆိုလာတယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့်မှာ ငြင်းရတာ ခက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပြောရရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောနေတုန်းမှာ ကျွန်တော်ပါ တရားခံ နှင့် အတူ ရှိနေမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးတော့လည်း စွဲချက် တင်တဲ့ အခါမှာ ဒီမှာ ပြောခဲ့ တာတွေ အားလုံးကို ထွက်ချက် အနေနှင့် တင်ရလိမ့်မယ်’

‘ကောင်းပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုက်ပါတယ်၊ နားထောင် ပြီးမှ အမှန်တရား အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုဖို့ပဲ ကျွန်တော် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်’

ကျွန်ုပ်၏ အမှုသည်က ပြောလေ၏။ လက်စထရိတ်က နာရီကို ကြည့် လိုက်ရင်း

‘ကောင်းပြီလေ၊ နာရီဝက် အချိန် ပေးမယ်’

‘ကျွန်တော်ဟာ မစ္စတာ အိုးအေက အကြောင်းကို အရင်က ဘာမှ မသိ ခဲ့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ပထမ ပြောချင်ပါတယ်၊ သူ နာမည်ကို ကြားဖူးနေတာ တော့ ကြာပါပြီ၊ ကျွန်တော့် မိဘများနှင့် သူနှင့် သိတာလည်း တော်တော်ကလေး ကြာပြီပေါ့ ခင်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ သိပ် အဆက်အဆံ မရှိကြတော့ပါ ဘူး၊ မနေ့က ညနေ သုံးနာရီလောက်မှာ မြို့ထဲက ရုံးခန်းကို သူ ပေါက်လာတော့

ကျွန်တော်လည်း အံ့အားသင့်နေတယ် ခင်ဗျာ။ သူ လာရတဲ့ ကိစ္စကို ပြောတော့ ကျွန်တော်ဖြင့် ပိုပြီးတောင် အံ့ဩသွားတယ်။ သူ့ လက်ထဲမှာလည်း မှတ်စု စာ အုပ်က ထုတ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေကို တစ်ထပ်ကြီး ကိုင်လို့ ခင်ဗျာ။ ဒီစာရွက်ပါပဲ။ သူက ဒီစာရွက်တွေကို ကျွန်တော့် ရှေ့မှာ ချလိုက်ပြီး ဟောဒါ ငါ့ သေတမ်းစာ ပဲကွ။ ဒါကို တရားဝင် ဖြစ်အောင် မင်း ပြင်ရေးပေးစမ်းပါ။ စောင့်ယူသွားမယ် လို့ ပြောပါတယ်။

ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း မှတ်စု စာရွက်တွေပေါ်မှာ သူ အကြမ်း ရေးထား တဲ့ သေတမ်းစာကို ကူးရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ သူ့ သေတမ်းစာထဲမှာ စည်းကမ်းချက် တချို့ ထားပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့မှာ ရှိသမျှ ပစ္စည်းတွေကို အမွေ ပေးပစ်ခဲ့တာ တွေ့ရတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် တအံ့တဩ ဖြစ်နေမယ် ဆိုတာ စုံထောက် ကြီးတို့ပဲ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါတော့။ ဒီလူက ခပ်ဆန်းဆန်းရယ် ခင်ဗျာ။ လူကို ကြည့်တာ ပွေးကောင်လိုပဲ။ မျက်ခုံးတွေကလည်း ဖြူလို့၊ ကျွန်တော်က စာရေး နေရာက သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်ကြီး အားရ ကျေနပ်နေတဲ့ ပုံနှင့် ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်လည်း သေတမ်းစာမှာ ပါတဲ့ အချက်တွေကို ဖတ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူက သူဟာ လူပျို ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့မှာ ဆွေမျိုးနီးစပ် ဆိုလို့ လည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော့် မိဘများကို ငယ်ငယ် ကလေး ကတည်းက သိခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ လိမ္မာရေးခြား ရှိတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ အမြဲ ကြားနေရကြောင်း၊ သူ့ ပိုက်ဆံတွေကို ထိုက်တန်တဲ့ လူရဲ့ လက်ထဲကို ရောက်စေချင်တဲ့ အကြောင်း ရှင်းလင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာနေတဲ့ အတွက် ကျေး ဇူးတင် စကားကိုတောင် အနိုင်နိုင် ပြောရတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ဒါနှင့် သေတမ်းစာကို ကော်ပီ ရိုက်၊ လက်မှတ် ထိုးပြီး ကျွန်တော့် ရှေ့နေ စာရေးက သက်သေ အဖြစ် လက်မှတ် ထိုးတယ် ခင်ဗျာ။ အဲဒါကတော့ ခေါင်းစာချုပ်ပေါ်မှာ ရေးတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ခုစက္ကူတွေကတော့ သူ အကြမ်း ရေးထားတဲ့ စာတွေပါ။ ပြီးတော့ မစ္စတာ အိုးအေကက အိမ်ဂရန် စာချုပ်တွေ၊ ဦးပိုင် စာချုပ်တွေနှင့် အပေါင် စာချုပ် စတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှိသေးတဲ့ အကြောင်း၊ စာချုပ် ကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ဖို့ လိုတဲ့ အကြောင်း၊ ဒီကိစ္စကို မပြီးမချင်း သူ စိတ်မအေးရတဲ့ အကြောင်း ပြောပြီး ညကျရင် နော့ဒ်က သူ့ အိမ်ကို လာဖို့ မှာသွားပါတယ်။ လာတဲ့ အခါမှာ သေတမ်းစာကိုလည်း တစ်ပါတည်း

ယူလာခဲ့ပြီး ဒီကိစ္စကို တစ်ခါတည်း စီစဉ်ချင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

“အဲ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော သူငယ်၊ ဒီကိစ္စကို မပြီးမချင်း မင်း မိဘများကိုတော့ ယောင်လို့မှ ဖွင့်မပြောပါနှင့်၊ အားလုံး ပြီးတော့မှ သူတို့ အံ့ဩ သွားအောင် ဖွင့်ပြောချင်လို့ပါ” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပါတယ်။ သူဟာ ဒီစကား ကို ထပ်တလဲလဲ ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကတိပေးဖို့ ပြောပါတယ်။

‘စုံထောက်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အပေါ်ကို ဒီလို ကောင်းထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ဘယ့်နှယ်လုပ် ငြင်းရက်ပါ့မလဲ၊ သူဟာ ကျွန်တော့် ကျေးဇူးရှင် ဆိုတော့ သူ ဆန္ဒ ရှိတဲ့ အတိုင်း လုပ်ပေးဖို့ အဆင်သင့်ပါ၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ပေါ်လာလို့ ညမှာ အိမ်ပြန် နောက်ကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်လို့ အိမ်ကို ကြေးနန်း ရိုက်လိုက် တယ်၊ မစွတာ အိုးအေကက ညကိုးနာရီမှာ သူနှင့်အတူ ညစာ စားဖို့ အကြောင်း၊ အဲဒီ အချိန်ကျမှ သူလည်း အိမ်ပြန်ရောက်မယ့် အကြောင်းလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်ပါတယ်၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း နောဂုဒ်ကို လိုက်သွားတော့ သူ့ အိမ် ကို အတော် ရှာယူရတယ် ခင်ဗျာ၊ ကိုးနာရီ ထိုးပြီးလို့ ငါးမိနစ်လောက်ကျမှ ရောက်သွားတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့’

‘ခဏလေး၊ ကိုရင်လေးကို ဘယ်သူ တံခါး ဖွင့်ပေးသလဲ’ ဟု ရှားလော့ ဟုမ်းက မေးလိုက်သည်။

‘အရွယ် ခပ်လတ်လတ် အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့် အထင်တော့ အိမ်ဖော် မိန်းမ ထင်တာပဲ’

‘ကိုရင်လေး နာမည်ကို မေးပြီး ဖွင့်ပေးတာ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

‘ကဲ ဆက်ပါဦး’

မက်ဖာလိန်းသည် ချွေးပြန်နေသည့် သူ့ နဖူးပြင်ကို သုတ် လိုက် ပြီး နောက် ဆက်ပြော၏။

‘အိမ်ဖော် မိန်းမက ညစာ ပြင်ထားတဲ့ အခန်းထဲကို ကျွန်တော့်ကို ခေါ် သွားပါတယ်၊ ညစာသာ ဆိုရတယ်၊ ဟင်းကလည်း တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက်ပဲ ရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ ခဏ နေတော့ မစွတာ အိုးအေကက ကျွန်တော့်ကို သူ့ အိပ်ခန်း ထဲကို ခေါ်သွားတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ တော်တော် ကြီးတဲ့ မီးခံ သေတ္တာကြီး တစ် လုံး ရှိတယ် ခင်ဗျာ၊ သူက မီးခံသေတ္တာကြီးကို ဖွင့်ပြီး စာချုပ်တွေကို ထုတ်ပြလို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် စာချုပ်ကို ကြည့်ကြပါတယ်၊ စာချုပ်တွေကို ကြည့်

ပြီးတော့ ဆယ့်တစ်နာရီနှင့် ဆယ့်နှစ်နာရီကြား ရောက်နေပြီ ခင်ဗျ။ သူက အိမ်ဖော် မိန်းမကြီး ထပွင့်ပေးရမှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ချိန်လုံး ဖွင့်ထားတဲ့ လူ တစ်ရပ်လောက် ရှိတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကြီးက နေပြီး အဆင်း ခိုင်းတယ် ခင်ဗျ'

‘ခန်းဆီးတွေကိုကော ချထားသေးသလား’

‘သိပ်တော့ မသေချာဘူး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် အထင်တော့ ခန်းဆီးတွေကို တစ်ဝက်လောက် အထိ ချထားတယ် ထင်တာပဲ။ ဪ ဟုတ်ပြီ ခင်ဗျ။ မှတ်မိပြီ။ သူက ပြတင်းပေါက်ကြီးတွေကို ဖွင့်ရအောင်လို့ ခန်းဆီးကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်လေ။ ပြန်ခါနီးလို့ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် တုတ်ကောက်ကလေးကို ရှာတော့ သူက “ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ၊ ခုတစ်လော မင်းနှင့် မကြာခဏ တွေ့နေမှာပဲဟာ၊ နောက်တစ်ခါ လာတော့မှ ယူပေါ့” လို့ ပြောတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်ကြီးကနေ ပြန်ထွက်ပြီး ပြန်လာပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြန်လာတော့ မီးခံသေတ္တာကြီးက မပိတ်ရသေးဘူး ခင်ဗျ။ စာရွက်စာတမ်းတွေကလည်း စားပွဲပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်လည်း အိမ်ကို ပြန်လို့ မရတော့တဲ့ အတွက် နော့ဒုဒ်မှာ ရှိတဲ့ အင်နာလေအမ်း တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ည အိပ်လိုက်ရပါတယ်။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မသိတော့ပါဘူး ခင်ဗျ။ မနက်လင်းတော့မှ ဒီသတင်းကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတော့တာပဲ’

အင်စပက်တော် လက်စထရိတ်မှာ မက်ဖာလိန်း ပြောပြနေစဉ် မျက်လုံးကို တစ်ချီ နှစ်ချီ ပင့်လိုက်သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိလိုက်လေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လက်စထရိတ်က

‘ကဲ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ မေးချင် မြန်းချင်တာ ရှိသေးသလား’

‘ဘလက်ဟိ ရပ်ကွက်ကို သွားကြည့်ချင်သေးတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီက ပြန်မှပဲ မေးတော့မယ်’

‘နော့ဒုဒ်ကို သွားမယ်လို့ ပြောတာလား’

‘ဪ ဟုတ်ကဲ့၊ နော့ဒုဒ်ကို ပြောလိုက်တာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ သင်တန်း ဓားသွားကဲ့သို့ ထက်သော ဦးနှောက်သည် မိမိ မထိုးဖောက်နိုင်သော နေရာကို အလွယ်တကူဖြင့် ဖြတ်တောက် ထိုးဖောက်နိုင်ကြောင်း လက်စထရိတ် အသိအမှတ် မပြုလိုသည့်တိုင် အတွေ့အကြုံ အရ ကောင်းစွာ သိနေပြီ။

လက်စထရိတ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးလျှင်

‘မစ္စတာ ဟုမ်းနှင့် စကား တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းတော့ ပြောစရာ ရှိတယ်ဗျာ၊
ကဲ မစ္စတာ မက်ဖာလိန်း၊ အောက်မှာ ကျုပ် ပုလိပ် နှစ်ယောက် စောင့်နေတယ်၊
ရထားလည်း အဆင်သင့်ပဲ’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်လေရာ သနားစရာ ကောင်းသည့်
လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အား နောက်ဆုံး တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့်
အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အခန်း အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ပုလိပ် အရာရှိ နှစ်ယောက်က လူရွယ်ကို ရထားပေါ်သို့ တင်ခေါ်သွား
ကြပြီး လက်စထရိတ်မှာမူ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းမှာမူ သေတမ်းစာ အကြမ်း ရေးထားသည့် စာရွက် စာ
တမ်းများကို ကောက်ယူပြီးနောက် စိတ်ဝင်စားစွာ ဖတ်ရှုလျက် ရှိလေ၏။

‘ဒီသေတမ်းစာမှာ ထူးခြားတဲ့ အချက်တွေ ရှိနေတယ်ဗျာ၊ လက်စထရိတ်
ခင်ဗျား သတိပြုမိရဲ့လား’

လူရွယ်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား
နောက်ဆုံး တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့်
အနေဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

လက်စထရိတ်သည် ဝေခွဲမရဟန်ဖြင့် စာရွက်စာတမ်းများကို ကောက်ကြည့်နေလေ၏။

‘ရှေ့ပိုင်းနားက စာကြောင်းတွေကိုတော့ ဖတ်လို့ ရတယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ ဒုတိယ စာမျက်နှာ အလယ်နားလောက်က စာကြောင်းတွေနှင့် အဆုံးနားက တစ်ကြောင်း နှစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖတ်လို့ ရတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်သလဲ’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေးလိုက်၏။

‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လို ထင်သလဲ’

‘ဒီစာဟာ မီးရထား တစ်စင်းပေါ်မှာ ခရီး သွားနေရင်း ရေးလာတာဗျ၊ လက်ရေး ကောင်းပြီ ပီပီသသ ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတွေဟာ ဘူတာတွေမှာ ရထား ရပ်နေတုန်း ရေးတာ၊ လက်ရေး မပီမသ ဖြစ်နေတာတွေက ရထား သွားနေတုန်း ရေးတာ၊ တော်တော် ဆိုးတဲ့ လက်ရေးတွေကတော့ လမ်းခွဲ သံလမ်း အဆက်တွေ ပေါ်မှာ ရထား ဖြတ်နေတုန်း ရေးမိတာတွေ၊ ကျွမ်းကျင်သူ တစ်ယောက်ကို သွား ပြရင် ဒီစာချုပ် တစ်ခုလုံးကို မြို့စွန်ကို သွားတဲ့ လော်ကယ် ရထား တစ်စင်း ပေါ်မှာ ရေးတယ် ဆိုတာ ချက်ချင်း ပြောနိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီလောက် သံလမ်း အဆက်တွေ ခဏ ခဏ တွေ့နေရတာဟာ တောဘက်ကို သွားတဲ့ ရထား လမ်းပေါ်မှာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မြို့ကြီးနားက ရထား လမ်းတွေပေါ် မှာသာ တွေ့နိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီစာချုပ် တစ်ခုလုံးကို ရထားပေါ်မှာ ရေးခဲ့ တယ် ဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီ ရထားဟာလည်း အမြန် ရထား ဖြစ်ရမယ်ဗျ၊ နောဂုဒ် ဘူတာနှင့် လန်ဒန် တံတားကြီး ကြားမှာ တစ်ခါပဲ ရပ်တယ်’

လက်စထရိတ်မှာ ရယ်လျက် ရှိလေပြီ။

‘ဗျို မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ခင်ဗျား ဒီလို ကောက်ချက်တွေ ဆွဲလာရင် ကျွန် တော် သိပ်ရယ်ချင်တယ်ဗျ၊ အမှုနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ’

‘ဆိုင်ပါသော်ကောဗျ၊ ဒီသေတမ်းစာကို မစ္စတာ အိုးအေက ကိုယ်တိုင် ခရီး သွားရင်း ရေးလာတယ် ဆိုတဲ့ လူရွယ်ရဲ့ စကားကို အဲဒီ အတိုင်းအတာ အထိ ဟုတ်မှန်ကြောင်း ထောက်ခံနေတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဒီ လောက် အရေးကြီးတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ကသုတ်ကရက် ရေးလာရတာလဲ၊ ဒါဟာ နည်းနည်း ဆန်းမနေဘူးလား၊ ဒါကို ထောက်ရင် ဒီ လူဟာ သူ ရေးတဲ့ သေတမ်းစာကို ဒီလောက် အရေးတကြီး မထားဘူး ဆိုတာ ပြနေတယ်ဗျ၊ တစ်ခါ လူတစ်ယောက်ဟာ တကယ် အကောင်အထည် ဖော်ဖို့ မရည်ရွယ်တဲ့ သေတမ်းစာ တစ်စောင်ကို ရေးမှသာ ဒီလိုပဲ ရေးလိမ့်မယ်ဗျ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဒီလူဟာ ကိုယ့် သေတွင်း ကိုယ် တူးတာပေါ့ဗျ’

‘ဪ ခင်ဗျားက ဒီလို ထင်သလား’

‘ခင်ဗျားကော မထင်ဘူးလား’

‘အင်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ၊ သို့သော်လည်း ကျုပ် အဖို့တော့ ခုထက်ထိ သိပ် မရှင်းလှသေးဘူးဗျ’

‘မရှင်းဘူး ဟုတ်လား၊ ဒါမှ မရှင်းဘူး ဆိုရင် ဘယ်ဟာ ရှင်းဦးမှာလဲ ဗျ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ အဘိုးကြီး တစ်ယောက် သေရင် အမွေတွေ ရမယ်လို့ ရုတ်တရက် သိလာတယ်၊ ဒီတော့ သူ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဘယ်သူ့မှ မပြောဘဲ အဲဒီ အဘိုးကြီး အိမ်ကို အကြောင်း တစ်ခုခု ပြပြီး ညအချိန်မှာ သွားရအောင် ဖန် တီးတယ်၊ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ ကျန်တစ်ဦး အိပ်ပျော်သွားအောင် စောင့်တယ်၊ သူနှင့် အဘိုးကြီး နှစ်ယောက်တည်း ကျန်တဲ့ အခါကျတော့ အဘိုးကြီးကို သတ်တယ်၊ ပျဉ်တို ပျဉ်စ ပုံကြီးထဲမှာ အလောင်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ နီးရာ တည်းခိုခန်း တစ်ခုကို ပြန်လာတယ်၊ ဒါပဲပေါ့ဗျ၊ ကြမ်းပြင်မှာ တွေ့ရတဲ့ သွေး စက်တွေနှင့် လက်ကိုင်တုတ်မှာ တွေ့ရတဲ့ သွေးစက်တွေကတော့ သိပ် မများလှ ပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ အစတုန်းကတော့ အဘိုးကြီးကို သွေးထွက်သံယို ဖြစ်အောင် သတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးလာပုံ ရတယ်၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို မီးရှို့ပစ်လိုက်ရင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သေတယ် ဆိုတာ ခြေရာ လက်ရာ မကျန်ဘဲ နေလိမ့်မယ်လို့ တွက်ပုံ ရတယ်၊ မတော် ခြေရာလက်ရာ ကျန်ခဲ့ရင် သူ့ကို အမှုပတ်ချင် ပတ်နေ ဦးမှာကိုး၊ ကဲ ဒါ မရှင်းဘူးလားဗျာ’

‘ဒီမှာ လက်စထရိုတ်၊ ဒါလေးတွေက သိပ် အရေး မကြီးပါဘူး၊ ခက် တာက ခင်ဗျားဟာ ဒီပြင်နေရာတွေမှာ တော်ပေမဲ့ စိတ်ကူးဉာဏ် နည်းနည်း လိုနေတယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ပြောမယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား လူရွယ်ကလေး နေရာက နေကြည့်စမ်း၊ သေတမ်းစာကို ရေးပြီးတဲ့ ညမှာ ချက်ချင်းပဲ အဲဒီ လူ ကြီးကို သတ်တော့မလား၊ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်ဖို့ အတွက် သေတမ်းစာ ရေးတဲ့ ညကိုပဲ ချက်ချင်း ရွေးလိုက်တော့မလား၊ သေတမ်းစာ ရေးတာနှင့် လူသတ်တာ ဒီလောက် နီးနေရင် မသင်္ကာစရာတွေ ဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်ကို အမှု ပတ်လာမယ် ဆိုတာလောက်ကို ခင်ဗျား မစဉ်းစားမိတော့ဘူးလား၊ ပြီးတော့ အဲဒီ အိမ်ထဲမှာ ကိုယ် ရောက်နေတယ် ဆိုတာကို တံခါး ဖွင့်ပေးတဲ့ အစေခံမကြီး သိတယ်၊ ဒီလို သိလျက်နှင့် ခင်ဗျား ကျူးလွန်မလား၊ နောက်ဆုံးအားဖြင့် ခင်ဗျားဟာ အလောင်း ကြီးကိုတော့ တစ်ယောက်တည်း မနိုင်တနိုင်နှင့် ဖျောက် ဖျက် ဖို့ ကြိုးစားပြီး

တရားခံဟာ ခင်ဗျားပါလို့ သက်သေ ထူပေးနေတဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ကိုတော့ ဒီ အတိုင်း ထားပစ်ခဲ့မလား၊ ဝန်ခံပါ ရဲဘော်ကြီး၊ ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး’

‘လက်ကိုင်တုတ် ကျန်ရစ်ခဲ့တာနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ရာဇဝတ်ကောင် တစ်ယောက်ဟာ ထူပူပြီး ခေါင်းအေးအေးနှင့် လူတွေ မလုပ် တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်မိတတ်ကြတာ ကျွန်တော် သိသလို ခင်ဗျားလည်း သိပြီးသား ပါ၊ ကြည့်ရတာကတော့ တရားခံဟာ အခန်းထဲကို ပြန်မသွားရဲတော့လို့ ကျန် နေရစ်ခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ ကောက်ချက်လေး ဘာလေး ဆွဲ ချင်ရင်လည်း အချက်အလက်နှင့် ကိုက်အောင်တော့ လုပ်ပါဗျာ’

‘အမယ်လေး ကောက်ချက်တွေကတော့ အများကြီးပဲဗျာ၊ ဒါဇင်ဝက် လောက်တောင် ပေးလို့ ရတယ်၊ ဥပမာ တစ်ခုပဲ ကျုပ် ပြော မယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရုံ တွင် မကဘူး၊ အဲဒီ အတိုင်းကို ဖြစ်စရာ ရှိနေတယ်၊ ကျုပ် ပါးစပ်ထဲ တွေ့တဲ့ ကောက်ချက် တစ်ခုကိုပဲ လွယ်လွယ် ပြောလိုက်မယ်၊ အဘိုးကြီးဟာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ စာချုပ်တွေကို ပြုနေတယ်ဗျာ၊ ဒါကို လမ်းမက လူတစ်ယောက်က ပြတင်းပေါက်က လှမ်းမြင်လိုက်တယ်ဗျာ၊ ခန်းဆီးက တစ်ဝက်ပဲ ချထားတယ် လို့ ဆိုသကဲ့၊ ရှေ့နေ လူငယ်ကလေး ထွက်သွားတယ်ဗျာ၊ အဲဒီ လူဆိုး ဝင်လာ တယ်ဗျာ၊ တုတ်ကောက်ကို တွေ့တော့ တွေ့ရာနှင့် ကောက်ရိုက်ပြီး အိုးအေက ကို သတ်လိုက်တယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ အလောင်းကို မီးရှို့ပြီး ထွက်သွားတယ်ဗျာ၊ ပြောရရင် တစ်ပုံကြီး’

‘နေစမ်းပါဦး၊ လူဆိုးက ဘာဖြစ်လို့ အလောင်းကို မီးရှို့သွားဦးမှာလဲ’

‘လူဆိုးက မရှိဘူး ဆိုရင် မက်ဖာလိန်းကကော ဘာဖြစ်လို့ ရှို့မှာတဲ့လဲ’

‘သက်သေခံ အထောက်အထား တချို့ကို ဖျောက်ဖျက်ချင်လို့ နေမှာ ပေါ့’

‘လူသတ်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တယ် ဆိုရင် အဲဒီ လူဆိုးကကော သက်သေခံ အထောက်အထားကို မဖျောက်ဖျက်ချင်တော့ဘူးတဲ့လား’

‘ဒါဖြင့်ရင် လူဆိုးက ဘာဖြစ်လို့ ပစ္စည်းတို့ ဘာတို့ကို ယူမသွားတာလဲ’

‘ယူလို့ ဖြစ်မလားဗျာ၊ စာချုပ် စာတမ်းတွေချည်းပဲ ရှိတာ၊ သူ ဘာလုပ် လို့ ရမှာလဲ’

လက်စထရိုတ်မှာ စောစောကလောက် သေချာ ရေရာခြင်း မရှိတော့ သည့်တိုင် ခေါင်းကို ယမ်းလျက် ရှိလေ၏။

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် မစ္စတာ ဟုမ်း ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား လူဆိုးကို ခင်ဗျား

ကိုယ်တိုင်ပဲ ရှာနေရစ်ခဲ့ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ လူကိုပဲ အသေ ကိုင်ထားရမှာပဲ၊ ဘယ်သူ မှားတယ် မှန်တယ် ဆိုတာတော့ အနာဂတ်က ဆုံးဖြတ်ပါလိမ့်မယ်၊ အဲ တစ်ခုတော့ မှတ်ထားပါ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ သိသလောက် ပြောရရင် စာချုပ် စာတမ်းတွေ တစ်ရွက်မှ မပျောက်ဘူး ခင်ဗျ၊ တရားခံဟာ တရားဥပဒေ အရ အမွေစား အမွေခံ ဖြစ်နေပြီး တစ်နေ့မှာ ဒါတွေ ကို သူပဲ ပိုင်ရမှာ ဆိုတော့ ဒီစာရွက်စာတမ်းတွေကို မပျောက်ပျက်စေချင်သူဟာ လည်း ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ ဒါလေးကိုတော့ မှတ်ထားလိုက်စေချင်တယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းမှာ ထိုစကားကြောင့် အနည်းငယ် တွေသွားဟန် ရှိလေ ၏။

‘ဟုတ်ပါပြီလေ၊ သက်သေခံ အထောက်အထားကတော့ ခင်ဗျား ကောက်ချက်ကို အလေး တင်းပေးနေပါတယ်၊ ဒါကို ကျုပ်က မငြင်းလိုပါဘူး၊ ကျုပ် ပြောချင်တာက ကောက်ချက် ထုတ်တမ်း ဆိုရင် အများကြီး ရှိတယ် ဆို တာကိုသာ ကျုပ် ပြောတာပါ၊ ခင်ဗျား ပြောသလို အနာဂတ်က ဆုံးဖြတ်ပါ လိမ့်မယ်၊ ကဲ ဝှတ်မောနင်းဗျာ၊ နေ့လယ်ပိုင်းလောက် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်လည်း နော့ဝုဒ်ကို လာပြီး ခင်ဗျား အခြေအနေကို လာ အကဲခတ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင် ပါရဲ့’

လက်စထရိုတ် ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဝါသနာ ပါသော အလုပ်ကို လုပ်ရတော့မည်ဟု ကျေနပ်လျက် ရှိသော လူတစ်ယောက် အသွင်ဖြင့် ထိုနေ့ အတွက် အစီအစဉ်များကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဖရော့ ကုတ် အင်္ကျီကို ကောက်၍ ဝတ်လိုက်ရင်း ‘အိုင်ဆေးရေ၊ ကျုပ် ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ် ပထမဆုံး လှုပ်ရှားရမယ့် နေရာကတော့ ဘလက်ဟိ ရပ်ကွက်ဗျ’

‘ဘာကြောင့် နော့ဝုဒ်ကို မသွားတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဒီအမှုမှာ ထူး ခြား တဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု နောက်က နေပြီး တခြား ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခု လိုက်လာလို့ပဲဗျ၊ မှားချင်တော့ ပုလိပ်ဘက်က ဒုတိယ အဖြစ်အပျက်ကို သိပ်ပြီး အာရုံ စိုက်လွန်း နေတယ်၊ အေးလေ တကယ်ကျတော့လည်း ဒုတိယ အဖြစ်အပျက်က တကယ် ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်မှု ဆိုတော့ အဲဒီ အပေါ်မှာပဲ အာရုံ စိုက်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကို ယုတ္တိကျကျနှင့် ကိုင်တွယ်ချင်တယ် ဆိုရင် ပထမ အဖြစ်အပျက်ကို

‘ကျုပ် ပထမဆုံး
လှုပ်ရှားရမယ့် နေရာကတော့
ဘလက်ဟီ ရပ်ကွက်ဗျ’

စပြီး ရှင်းရလိမ့်မယ်ဗျ။ ပထမ အဖြစ်အပျက်က ဘာလဲ ဆိုတာ သိရဲ့လား။ ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှ ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိဘဲ အမွေ ပေးဖို့ ဗြိန်းစားကြီး ကောက်ရေးပေးခဲ့တဲ့ သေတမ်းစာပဲဗျ။ ဒီအချက်ဟာ တော်တော် ဆန်းနေတယ်။ ဒါကို ရှင်းနိုင်ရင် နောက်ကိစ္စကိုလည်း ရှင်းနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ မျှော်လင့်ရတာပဲ။ ကိစ္စ မရှိဘူး အိုင်ဆေး၊ ခင်ဗျား လိုက်ဖို့ မလိုဘူး၊ အန္တရာယ် မရှိတန်ကောင်းပါဘူး၊ ရှိရင် ခင်ဗျားကို မခေါ်ဘဲ ဘယ်သွားပါ့မလဲ။ ညနေ ကျုပ် ပြန်ရောက်လာရင်တော့ ကျုပ်ကို မျှော်လင့်တကြီးနှင့် အကူအညီ လာတောင်းတဲ့ သူငယ်ကလေး အတွက် တစ်ခုခု လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီလို့ ပြောနိုင်ပါလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့ဗျာ’

မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်း ပြန်လာသည့် အချိန်၌ အတန်ငယ် မှောင်နေလေပြီ။ မျက်တွင်းတို့ ချောင်ကျကာ စိုးရိမ် ပူပန်လျက် ရှိသော သူ့ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့်ပင် သူ မျှော်လင့်သည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာခဲ့ကြောင်းကို

သိနိုင်ပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် နောက်ကျိနေသော စိတ်ကို ပြောပျောက်စေရန် အတွက် တစ်နာရီခန့်မျှ တယော ထိုးနေလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် တယောကို ဘေးသို့ ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဖြင့် ချလိုက်ပြီးနောက် အခြေအနေ မကောင်းခဲ့ကြောင်းကို အသေးစိတ် ပြောပြလေ၏။

‘အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ မှားလိုက်ပုံက သွက်သွက်ကို လည်နေတာပဲဗျို့၊ ဒီတစ်ချိတော့ သောက်ကျိုးနည်းပြီ ထင်တာပဲ၊ လက်စထရိတ် ရှေ့မှာ ကျုပ်က ခပ်တည်တည်သာ ဟန်လုပ်နေရတယ်၊ ကျုပ် စိတ်ထဲမှာတော့ လက်စထရိတ် ဟာ ဆယ်ခွန်း ပြော တစ်ခွန်း မှန် ဆိုသလို မှန်နေပြီး ကျုပ်တို့က ရေလိုက် လွဲနေတယ်လို့ ထင်နေတယ်၊ အချက်အလက်တွေက တခြား ကျုပ် ပကတိဉာဏ်က ပြောနေတာက တခြား ဖြစ်နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ ဂျူရီ လူကြီးတွေကလည်း လက်စထရိတ်ရဲ့ အချက်အလက်တွေကို ကျော်ပြီး ကျုပ် ကောက်ချက်တွေကို ကာသာပေး စဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးပါဦးမလား ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်နေတယ်’

‘ဘလက်ဟိ ရပ်ကွက်ကို ရောက်ခဲ့ပြီပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်၊ ရောက်ခဲ့ပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ကျုပ်တို့ သနားနေတဲ့ သွားလေသူ အိုးအေက ဆိုတဲ့ လူဟာ လူဆိုးပဲဗျ၊ လူကောင်းမှ မဟုတ်တာ၊ သူငယ်ကလေးရဲ့ အဖေကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ဘူးဗျ၊ သူ့သားကို အရှာ ထွက်သွားတယ်တဲ့၊ သူ့အမေကိုတော့ တွေ့ခဲ့တယ်၊ ခပ်သေးသေး ခပ်ညှက်ညှက်ရယ်၊ သူလည်း သတင်းကို ကြားလို့ စိုးလည်း စိုးရိမ် ဒေါသလည်း ထွက်နေလို့ စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောနိုင်ဘူး၊ အမေ ဆိုတော့ ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့ဗျ၊ ဒီလို အမှုမျိုးကို သူ့သား ကျူးလွန်မယ် ဆိုတာ ဘယ် လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အိုးအေက သေသွားတဲ့ အတွက်တော့ အံ့ဩဟန်လည်း မရှိဘူး၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ဟန်လည်း မပြဘူးဗျ၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ရုံတင် မကဘူး၊ ဒေသသူ အိုးအေက အကြောင်း ပြောလိုက်တာ ရစရာတောင် မရှိဘူး၊ သူ ဒီလို ပြောလိုက်တော့ ပုလိပ်ဘက် အဖို့ ပိုခိုင်လုံသွားပြီး သူငယ်လေး အတွက် နည်းနည်း ခက်သွားတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိရဲ့လား၊ ဒီလူ အကြောင်း သူ့ အမေ ပြောတာကို သူငယ်ကလေးသာ ကြားရင် အိုးအေက ဆိုတဲ့ လူကို မုန်းမုန်းနှင့် တစ်ခုခု လုပ်ပစ်မှာ အမှန်ပဲဗျ၊ “အဲဒီလူဟာ လူ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ တိရစ္ဆာန်ထက်တောင် ဆိုးသေးတယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်ယုတ်တဲ့ လူ” လို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။

“ဒီတော့ ကျုပ်က “ဒါဖြင့် ခင်ဗျား သူ့ကို ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက သိခဲ့တာပေါ့” လို့ မေးတယ်။

“ သိတာပေါ့ရင်၊ သူက ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်မကို ပိုးခဲဖူးတယ်၊ သူ့ကို မယူမိတာ ကံကောင်းတာပေါ့ရင်၊ သူ့လောက် မချမ်းသာပေမဲ့ သူ့ထက် တော်တဲ့ လူမျိုးကို ကျွန်မ ရပါတယ်၊ အကြောင်း မသိခင်တုန်းကတော့ သူ လက်ထပ်ဖို့ ပြောတာကို လက်ခံလိုက်မိတာပေါ့၊ လက်ခံပြီး စေ့စပ်ထားတုန်း မှာ တစ်နေ့တော့ ကြောင်တစ်ကောင်ကို ငှက် လှောင်အိမ်ထဲ လွှတ်ပေးလိုက် တာကို မြင်လိုက်ရကတည်းက ဒီလူ ရက်စက်ပုံကို မြင်ပြီး ကျွန်မလည်း သူနှင့် အဆက် ဖြတ်လိုက်တာပဲ” လို့ ပြောပြီး ဗီရို တစ်လုံးထဲက နေပြီး အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ထုတ်ပြသဗျ။

ဓာတ်ပုံမှာ မျက်နှာကို ဓားနှင့် ခြစ်ပြီး ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လုပ်ထားလိုက် တာဗျာ၊ “အဲဒါ ကျွန်မ ပုံပါပဲ၊ ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ့် မနက် ကျတော့ ဒီဓာတ်ပုံကို ပို့လိုက် တာလေ” တဲ့။

“ ဒါပေမဲ့ဗျာ၊ ခု တော့ ခင်ဗျား အပေါ် စိတ် ပြေ သွားပြီ ထင်ပါတယ်၊ သူ ပိုင် ပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တောင် ခင်ဗျား သားကို အမွေ ပေးပစ်ခဲ့ပြီပဲ” လို့ ကျုပ်က ပြောတယ်။

“ အဲဒီလူရဲ့ ပစ္စည်း ဆိုရင် လက် ဖျား နှင့် တောင် မတို့ချင်ပါဘူး ရင်၊ သေ မှ ပေးပေး ရင်တုန်း ပေးပေး သူ့ ပစ္စည်းကိုလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ စုံထောက်ကြီးရေ ကျွန်မတို့က ဘုရား တရားနှင့် နေတဲ့ လူတွေ၊ ခု

“ကျွန်မတို့ လက်ထပ်မယ့် မနက်ကျတော့ ဒီဓာတ်ပုံကို ပို့လိုက်တာလေ”

ဒီလူကို ဘုရားက အပြစ် ပေးလိုက်တာ၊ လူယုတ်မာကို အပြစ် ပေးတဲ့ ဘုရား သခင်ဟာ ကျွန်မ သားလို သူတော်ကောင်းကို သူ့သွေး အစွန်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ကျွန်မ ယုံတယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်ဗျ။ အမျိုးသမီးကတော့ တော်တော် လေးကို နာနာကြည်းကြည်း ပြောလိုက်တာပဲဗျို့။

ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း သဲလွန်စကလေး တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ကိုတော့ လိုက်ကြည့်ပါသေးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် တွေးလုံးနှင့်တော့ သိပ် အံ့မဝင်လှပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် တွေးလုံးကို ချေဖျက်တဲ့ အချက်အလက်တွေကိုချည်း တွေ့နေရတယ်၊ ကျုပ်လည်း နောက်ဆုံးတော့ လက်လျှော့လိုက်ပြီး နောဂုဒ်ကို လိုက်သွားတယ်။

အိုးအေကရဲ့ အိမ်က တော်တော်လေး ခေတ်မီတဲ့ တိုက်ကြီးဗျ။ ဝင်း နှင့် ခြံနှင့်၊ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ပန်းပင်ကလေးတွေနှင့်၊ မီးလောင်သွားတဲ့ လက် သမား ရုံက အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေး ညာဘက်နားမှာဗျ။ လမ်းနှင့်တော့ ခပ်လှမ်း လှမ်းပဲ၊ ဟောဒီ ကျုပ် မှတ်စု စာအုပ်ထဲမှာ ပုံစံ ဆွဲယူလာခဲ့တယ်၊ လက်ဝဲဘက်က ပြတင်းပေါက် အရှည်ကြီးက အိုးအေကရဲ့ အိပ်ခန်းကို ဝင်တဲ့ ပြတင်းပေါက်၊ လမ်းမကနေပြီး လှမ်းကြည့်လိုက်ရင် အိုးအေကရဲ့ အိပ်ခန်းကို တန်းမြင် နေရ တယ်၊ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ် ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး လိုက်ခဲ့တာ ဒီတစ်ချက် ပဲ ကျေနပ်စရာ ရှိသေးတယ်၊ ကျုပ် ရောက်သွားတော့ လက်စထရီတ်ကိုတော့ မတွေ့ရဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ အစောင့်ကျနေတဲ့ ပုလိပ်ကတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိုက်ပြပါတယ်၊ ပုလိပ်ဘက်ကတော့ စုဆောင်းထားလိုက်တဲ့ သက်သေခံတွေက တစ်ပုံကြီးပဲဗျို့၊ မီးလောင်သွားတဲ့ ပျဉ်ပုံကြီးက ပြာတွေထဲကို တစ်မနက်လုံး မွေနှောက် ရှာဖွေထားလိုက်တာလည်း နဲ့နေတာပဲ၊ မီးလောင်ထားတဲ့ ပြာပုံထဲက နေပြီး မီးလောင်ထားတဲ့ အလောင်း အစအနတွေ အပြင် မီးကျွမ်းလို့ မည်းနေတဲ့ သတ္တုပြားကလေးတွေ တော်တော်များများလည်း တွေ့ရတယ်ဗျ။ ဒါနှင့် ကျုပ် သေသေချာချာ ကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ ဘောင်းဘီ တပ်တဲ့ ကြယ်သီးတွေ ဖြစ် နေတယ်ဗျ။ တချို့ ကြယ်သီးကလေးတွေပေါ်မှာ ဟိုင်ယမ် ဆိုတဲ့ စာလုံးကလေး တွေကိုတောင် တွေ့ရသေးတယ်၊ အိုးအေက အဝတ်အစားတွေ ချုပ်တဲ့ ဆိုင် နာမည်လေးဗျ။

ပြီးတော့ နောက်ထပ် သဲလွန်စကလေး ဘာလေးများ ရမလားလို့ မြက် ခင်းကို လျှောက်ကြည့်သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရာသီဥတုက ခြောက်သွေ့နေတော့ မြက်ခင်းပေါ်မှာလည်း ဘာ အစအနမှ မတွေ့ရပါဘူးဗျာ၊ ပျဉ်ပုံတွေနှင့် တစ် တန်းတည်း ဖြစ်နေတဲ့ ခြံစည်းရိုးကလေး အတိုင်း အထုပ် တစ်ခု သို့မဟုတ်

အလောင်း တစ်ခုကို ဆွဲသွားတဲ့ စွတ်ကြောင်းကြီး တစ်ခုက လွဲလို့ တခြား ဘာ ကိုမှ မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ ဒါတွေ အားလုံးဟာ ပုလိပ်ဘက်ဆိုင်ရာရဲ့ ကောက် ချက်နှင့် ကိုက်ညီနေတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် နေပူကြီးထဲမှာ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လေးဖက် ထောက်ပြီး ရှာလိုက်ရတာဗျာ၊ ဖတ်ဖတ်ကို မောနေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နာရီ လောက်သာ ကြာတယ်။ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ အလကားပါပဲ။

‘ဒါနှင့် မြက်ခင်းပေါ်ကို လျှောက်ရှာပြီးတဲ့နောက် အိပ်ခန်းထဲကို ဝင် ပြီး ကြည့်တယ်ဗျာ။ သွေးကွက် ဆိုတာက သိပ် မများလှပါဘူး။ နည်းနည်းကလေး ပါ။ သွေးကွက်တောင် မဟုတ်ပါဘူး။ သွေးစက်ကလေး နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ဒါပေမဲ့ သွေးကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ရှိသေးတယ်ဗျာ။ လက်ကိုင် တုတ်ကတော့ အရင် နေရာမှာ မရှိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လက်ကိုင်တုတ်မှာလည်း သွေး အစအနကလေးလောက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ လက်ကိုင်တုတ်ကတော့ ကျုပ်တို့ အမှုသည်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ် အစစ်ပဲ ခင်ဗျာ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဝန်ခံတယ်။ သေသူနှင့် ကျုပ်တို့ အမှုသည်ရဲ့ ခြေရာတွေကိုလည်း ကော်ဇောပေါ်မှာ တွေ့ရ တယ်။ ဒါပေမဲ့ တတိယ ခြေရာကို မတွေ့ရဘူးဗျာ။ ဒီတော့ ပုလိပ်ဘက် အဖို့ ကောင်းသွားပြန်တာပေါ့။ ပုလိပ်က တစ်မှတ်ပြီး တစ်မှတ် တိုးနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ကတော့ သုညမှာပဲ ကျန်နေသေးတယ်ဗျာ။

‘အဲ ကျုပ်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် ဆိုလို့ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒါကလည်း သိပ်တော့ အရေးမပါလှပါဘူးဗျာ။ မီးခံသေတ္တာထဲက စာရွက်စာတမ်း တွေကို ကျုပ် စစ်ဆေးကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ စာချုပ် တော်တော်များများက အပြင် ရောက်နေပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ စာရွက်တွေကို စာအိတ် ထဲ ထည့်ပြီး ချိပ်ပိတ်ထားတယ်။ တစ်ခု နှစ်ခုကိုတော့ ပုလိပ်က ဖွင့်ကြည့်တယ်။ ကျုပ် သိသလောက် ပြောရရင်တော့ စာရွက်စာတမ်းတွေက သိပ် အရေးမကြီး လှပါဘူး။

‘ချက်စာအုပ်ကို ကြည့်တော့လည်း မစွတာ အိုးအေကဟာ သိပ် ကြွယ် ပိုး ကြွယ်ဝကြီးထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခု ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေဟာ အကုန် မဟုတ်သေးဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျာ။ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ ဒီထက် အဖိုးတန်တဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ ရှိသေးတဲ့ လက္ခဏာ ချက်တွေကို တွေ့နေရတယ်။ ရှာလို့တော့ မတွေ့ခဲ့ဘူး။ အကယ်၍ အဲဒီ စာရွက် စာတမ်းတွေကို ရှာတွေ့လို့ ကျုပ်တို့က ခိုင်ခိုင်လုံလုံ သက်သေ ပြနိုင်ရင်တော့ လက်စထရိုတ်ရဲ့ အယူအဆကို ချေဖျက်နိုင်မှာပဲ။ လူတစ်ယောက်ဟာ မကြာခင်

ကိုယ် အမွေ ဆက်ခံရတော့မယ့် စာချုပ် စာတမ်းတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျောက်ဖျက် ပစ်မလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား။

‘နောက်ဆုံး ကျုပ်လည်း လှန်လှော့ရှာပြီး ဘာမှ သဲလွန်စ ရှာမရတော့ မတတ်နိုင်ပါဘူး ဆိုပြီး အိမ်စေ မိန်းမကြီးကို မေးကြည့်တယ်။ အဘွားကြီး နာမည်က မစ္စက် လက်ဇင်တန်တဲ့၊ အရပ် ပုပု အသား ညိုညို၊ စကားကလည်း တော်တော် နည်းတယ်။ မျက်လုံး ခပ်စွေစွေနှင့် လူကြည့်ရင်ကို မသင်္ကာတဲ့ မျက် လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်တာမျိုး။ အဘွားကြီးကို မေးရင်တော့ တစ်ခုခု သိရမှာပဲ ဆိုပြီး ကျုပ်လည်း မေးမြန်းကြည့်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ မရဘူးဗျို့၊ သောက်ကျိုးနည်းဗျာ၊ နှုတ်လုံလိုက်ပုံကတော့ မပြောပါနှင့်တော့၊ ဖယောင်းခဲကို ရေမစိမ့်သလိုပဲ၊ သူ့ မေးတော့ မက်ဖာလိန်းဟာ ည ကိုးနာရီခွဲလောက် လာလို့ တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက် တယ်တဲ့၊ ဒီလို တံခါး ဖွင့်ပေးလိုက်မိတဲ့ အတွက် သူ့ လက်ကိုတောင် သူ ဖြတ် ပစ်ချင်တယ်တဲ့၊ အဘွားကြီးက ဆယ်နာရီခွဲလောက်မှာ အိပ်ရာ ဝင်သွားတယ်။ သူ့ အခန်းက အိမ်ရဲ့ တစ်ဖက် အစွန်မှာကိုး၊ ဒီတော့ တစ်ဖက် အစွန်မှာ ဖြစ်နေ တာတွေကို ဘာမှ မသိရ မကြားရဘူးတဲ့၊ မက်ဖာလိန်းဟာ ဦးထုပ်ရော သူ မှတ်မိသလောက် ဆိုရင် တုတ်ကောက်ရော ဧည့်ခန်းမှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ မီးလန့်တော့ သူ နိုးလာတယ်၊ အဲဒီတော့မှ သူ့ အိမ်ရှင် အသတ်ခံရတာကို သိ တယ်တဲ့။

‘သေသူမှာ ရန်သူတို့ ဘာတို့ ရှိသလားလို့ မေးတော့ လူတိုင်းမှာ ကိုယ့် ကို မလိုတဲ့ လူတော့ ရှိကြတာပေါ့တဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ အိမ်ရှင်ကတော့ ဘယ်သူနှင့်မှ အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံလည်း မလုပ်ဘူးတဲ့၊ အလုပ်အကိုင် ကိစ္စနှင့် ပတ် သက်လို့ ဆက်ဆံတာလောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့၊ ဒါနှင့် မီးထဲက ကြယ်သီးတွေကို ထုတ်ပြတော့ အဲဒီ ကြယ်သီးတွေဟာ အခင်း ဖြစ်တဲ့ ညက သေသူ ဝတ်တဲ့ ဘောင်းဘီက ကြယ်သီးတွေ ဆိုတာ သေချာတယ်တဲ့၊ မိုးမရွာတာ တစ်လလောက် ကြာနေတော့ ပျဉ်ပုံကြီးတွေကလည်း ခြောက်သွေ့နေတာပဲဗျ၊ မီးစာများ လောင် သလို ပြိုက်ခနဲ လောင်သွားတာပဲ၊ အဘွားကြီး ရောက်သွားတဲ့ အခါကျတော့ မီးတောက်တွေပဲ မြင်ရတော့တယ်တဲ့၊ ဘာမှ မကျန်တော့ဘူးတဲ့၊ မီးထဲကနေပြီး အသားကို မီးလောင်တဲ့ အနံ့ကြီး ရတယ်တဲ့၊ သူ့တွင် မကဘူး၊ မီးသတ်သမား တွေလည်း ရတယ်တဲ့။

‘ဒါက လွဲရင်တော့ သေသူရဲ့ စာချုပ် စာတမ်းတွေကို သူလည်း မသိ ဘူး၊ သူ့ရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ ကိစ္စတွေကိုလည်း သူ ဘာမှ မသိဘူးတဲ့၊ ကဲ

ဝပ်ဆင်ရေး ဒါကတော့ ကျုပ် အရေး နိမ့်လာခဲ့တဲ့ အကြောင်းလေးပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရုတ်တရက် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ် လိုက်လျက်

‘ဒါတွေ အားလုံး မှားနေတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိနေတယ်ဗျ၊ အားလုံး မှားနေတယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ဒီအမှုဟာ အမှုမှန် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ် အရိုးထဲက သိနေတယ်၊ ဖုံးထားတာတွေ ရှိနေတယ်၊ အိမ်စေ အဘွား ကြီး သိရမယ်၊ အဘွားကြီး မျက်လုံးထဲမှာ အာခံတဲ့ အကြည့် ရှိနေတယ်၊ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် မလုံမလဲ ဖြစ်တဲ့ လူမှ ဒီလို အကြည့်မျိုးကို ကြည့်တာ၊ ဒါပေမဲ့ စကား ပြောနေလို့ မပြီးသေးဘူး အိုင်ဆေး၊ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှရင် နောဂုဒိက လူပျောက်မှုဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရှုံး စာရင်းထဲကို ထည့်ရဖို့ကိန်း မြင် နေတယ်၊ ကျုပ်တို့ တော်တော်နှင့် ဖော်နိုင်ဖို့ အကြောင်း မရှိဘူး’

‘တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်ဗျ၊ ဂျူရီ လူကြီးတွေကလည်း သူငယ်ကလေး ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစားကြဦးမှာပါ’

‘ဒါက သိပ် အားကိုးရတဲ့ အချက် မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ၊ ၁၈၈၇ ခုနှစ် တုန်းက ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့တဲ့ ဘုတ် စတီဗင်ဆင် ဆိုတဲ့ လူသတ်သမားကို ခင် ဗျား မြင်ဖူးသားပဲ၊ ဘယ်လောက် သနသံရပွ ရှိသလဲ၊ လူကြည့်တော့ ကျောင်း သားလေး ကျနေတာပဲ’

‘ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်’

‘ကျုပ်တို့အနေနှင့် ပုလိပ်ရဲ့ ကောက်ချက်ကို အစားထိုးနိုင်တဲ့ ခိုင်လုံတဲ့ ကောက်ချက် တစ်ခုကို ထုတ်ပြနိုင်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုမှ ထုတ်မပြနိုင်ရင် ကျုပ် တို့လူ စက်တိုင် တက်ရမှာ သေချာနေတယ်၊ ခု သူ့ကို တင်ထားတဲ့ စွဲချက်ကို ကြည့်လိုက်ရင် စင်းလုံးကို ချောနေတာပဲဗျ၊ ဟာကွက် တစ်ကွက်မှ မရှိဘူး၊ နောက်ထပ် တွေ့ရတဲ့ အထောက်အထားတွေကလည်း အဲဒီ စွဲချက်ကို ခိုင်မာ သည်ထက် ခိုင်မာအောင် အထောက်အကူ ပြုနေတယ်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ စာချုပ်စာတမ်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ထူးဆန်းတာ တစ်ချက်တော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်ချင်ရင် အဲဒီ အချက်ကို အခြေခံ ထားပြီး စလိုက်ရလိမ့်မယ်။

‘သေသူရဲ့ ချက်လက်မှတ် စာအုပ်ကို လှန်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ သူ့ လက်ကျန် ငွေစာရင်း နည်းနေတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မနှစ်က

တစ်နှစ်လုံး မစ္စတာ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူဆီကို ငွေတွေ တော်တော် များများ ပို့နေလို့ ဆိုတာ တွေ့ရတယ်။

ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်နော်၊ မစ္စတာ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူဟာ အငြိမ်းစား ဗိသုကာ တစ်ယောက်ဆီက ငွေတွေ တော်တော်များများကို လက်ခံ ရရှိနေတယ်။ ဒီတော့ ဒီလိုလူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ကျုပ် တော်တော် သိချင်နေ တယ်။ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူဟာ ဒီကိစ္စနှင့် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဆက်သွယ်နေသလား ဆိုတာ ကျုပ် သိချင်တယ်။ ကော်နဲလိယတ်စ်ဟာ ပွဲစား တစ်ယောက် ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့သော်လည်း ပွဲစား တစ်ယောက်ဆီကို ဒီလောက် ငွေတွေကို ဘာကိစ္စကြောင့် ပေးရသလဲ ဆိုတာ အထောက်အထား မတွေ့ရဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် လုပ်ဖို့က ဒီချက်လက်မှတ်တွေကို လက်ခံနေတဲ့ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူဟာ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ဘဏ်ကို သွားပြီး စုံစမ်းရ တော့မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝပ်ဆင်ရေ ပြောလိုသာ ပြောရတယ်။ ကျုပ်တို့ တစ်တွေ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းနှင့် ရှုံးပြီး လက်စထရိတ်က သူငယ်ကလေးကို စက် တိုင် တင်တော့မယ် ထင်တာပဲ။ စကော့တလန်ယာဒ် အဖို့တော့ မဟာ အောင်ပွဲ ကြီးပဗျာ'

ထိုနေ့ညက ရှားလော့ဟုမ်းသည် မည်မျှ ကြာအောင် အိပ် သည် ကို ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်သော်လည်း မနက်စာ စားရန် ကျွန်ုပ် အောက်သို့ ဆင်းလာ သည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ မျက်တွင်းတို့ ချောင်ကျကာ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိပြီး မျက်ကွင်းများ ညိုလျက် ရှိသည့် အတွက် တောက်ပ ပြောင် လက်သော သူ့ မျက်လုံးများသည် ပို၍ တောက်ပြောင်လျက် ရှိကြလေ၏။ သူ့ အနီး တစ်ဝိုက်ရှိ ကော်ဇောပေါ်တွင်လည်း စီးကရက်တိုများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိကာ မနက်ထုတ် သတင်းစာများ ချထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ကြေး နန်း တစ်စောင်ကို ဖောက်ပြီးသား တွေ့ရ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက ကြေးနန်း စာရွက်ကို ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ထိုးပေးလိုက် ပြီးနောက်

ဘယ်လို ထင်သလဲ'

ကြေးနန်းမှာ နော့ဒ်ဒ်မှ ရိုက်လိုက်သော ကြေးနန်း ဖြစ်ပြီး အောက်ပါ အတိုင်း ပါရှိလေ၏။

နောက်ထပ် အထောက်အထားများ တွေ့ထားသည်။ မက်ဖာလိန်း ဖြစ် ကြောင်း သေချာပြီ။ လက်လျှော့လိုက်ပါ။ လက်စထရိတ်။

‘တော်တော် ခိုင်လုံသွားပြီ ထင်တယ်ဗျ’ ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်၏။

‘လက်စထရိတ်ကတော့ နိုင်ကြက်ကြီး တွန်သလို တွန်ပြလိုက်တာပဗျာ၊ သို့သော်လည်း လက်လျှော့ဖို့ကတော့ နည်းနည်း စောသေးတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ပြီးတော့ နောက်ထပ် တွေ့တဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထား ဆိုတာလည်း နှစ်ဖက်သွား ပစ္စည်းမျိုးပဲဗျ၊ လက်စထရိတ်က သူ့ ရှုထောင့်ကနေပြီး သူ ကြည့်မှာပေါ့၊ ကဲ အိုင်ဆေး၊ မနက်စာ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး စားဗျာ၊ နောက်ထပ် ကျုပ်တို့ ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်သလဲ ဆိုတာ ကြည့်ကြဦးစို့၊ ဒီနေ့ အဖို့ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လိုက်လာဖို့ရော စိတ်ဓာတ် အရ ထောက်ခံ အားပေးဖို့ရော လိုနေတယ်ဗျ’

အကြိတ် အနယ် လုပ်ပြီ ဆိုလျှင် အစာ စားသောက်လေ့ မရှိခြင်းမှာ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ထူးခြားသော စရိုက် တစ်ခု ဖြစ်လေရာ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အစာ ငတ်၍ မူးမေ့ လဲကျသွားသည် အထိ သံမဏိကဲ့သို့ ခိုင်မာ တောင့်တင်းသော သူ့ ခွန်အားကို ဒဏ်ပေးလေ့ ရှိခြင်းကို ကျွန်ုပ် သိပြီး ဖြစ်လေရာ ယခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ရှားလော့ဟုမ်းသည် နံနက်စာကို စားသောက်ခြင်း မပြုချေ။

ကျွန်ုပ်က ဆေးပညာ ရှုထောင့်မှ ကြည့်ကာ အစာ အာဟာရ စားသောက်ခြင်း ပြုရန် မြည်တွန် တောက်တီးလေ့ ရှိသည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက ‘ခု လောလောဆယ်မှာတော့ ကျုပ် ခွန်အားတွေနှင့် အာရုံကြောတွေကို အစာ ခြေတဲ့ နေရာမှာ သွားပြီး အသုံး မချနိုင်သေးဘူးဗျ၊ ချွေတာရဦးမယ်’ ဟု ပြောတတ်လေ၏။

သို့ဖြစ်ရကား ယနေ့ မနက် ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာသည့် အခါ၌ သူ့ ထမင်း ပန်းကန်တွင် အရာမယွင်းဘဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် ဘာမျှ မအံ့သြတော့ချေ။ ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့သကဲ့သို့ ဆင်ခြေဖုံး တိုက်အိမ် တစ်လုံး ဖြစ်သည့် သေသူ၏ ဒီဒင်း အိမ်သို့ ရောက်သည့် အခါတွင် အကြောက်ကြောက် အလန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်နေသည့် လူအုပ်များကို တွေ့ရသေး၏။

အိမ်ဝင်းထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆီးကြိုလျက် ရှိသော လက်စထရိတ်၏ မျက်နှာကား ‘ငါ ပစ်တာ၊ ငါ ပစ်တာ’ ဟု ပြောနေသကဲ့သို့ ခပ်ကြွားကြွား ဖြစ်လျက် ရှိကာ သူ့ အမူအရာမှာလည်း ခံပြင်းစရာ ကောင်းလောက်အောင် မြောက်ကြွကြွ ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲဗျ စုံထောက်ကြီးရ၊ ကျွန်တော်တို့ မှားတယ်လို့ ပြောနိုင်သေးရဲ့လား၊ ခင်ဗျား လိုက်ရှာနေတဲ့ လူဆိုးကိုကော တွေ့ပြီလား’

‘ခုထက်ထိတော့ ကျုပ် နိဂုံးချုပ် ထင်မြင်ချက် မပေးရသေးဘူးဗျ’

ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ထင်မြင်ချက်ကိုတော့ မနေ့က နိဂုံး ချုပ်လိုက်ပြီ ဗျ။ ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ထင်တဲ့ အတိုင်း မှန်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတစ်ချိတော့ ကျွန်တော်တို့က ရှေ့ ရောက်နေပြီး မိတ်ဆွေကြီးက နောက်မှာ ဖုန် တထောင်း ထောင်းနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ဆိုတာ ရိုးရိုးသားသား ဝန်ခံပါဗျာ'

'ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာသလို ကြွစောင်းစောင်း ဖြစ်နေ ပါကလား'

လက်စထရိတ်က ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်လိုက်လေ၏။

မှန်ပြောင်းလေး ဘာလေး ထုတ်ကြည့်ဦးလေ မစ္စတာ ဟုမ်း'

ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား မရှုံးချင်သလို ကျွန်တော်တို့ လည်း ဘယ်ရှုံးချင်ပါ့မလဲ။ အမြဲတမ်း ကိုယ်ကချည်းပဲ မနိုင်နိုင်ဘူးလေဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်။ ကဲ ဟောဒီဘက်ကို ကြွပါ ခင်ဗျာ။ ဟောဒီ အမှုကို ကျူးလွန်တဲ့ လူဟာ ဂျွန် မက်ဖာလိန်း ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ တစ်ခါတည်း လက်ခံလာ အောင် ပြနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့'

လက်စထရိတ်သည် ကျွန်ုပ် တို့ကို စကြံ တစ်လျှောက် ခေါ်သွား လေရာ မည်း မှောင် လျက် ရှိသည့် အခန်း တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားလေ ၏။

'ဟောဒါက ရာဇဝတ်မှု ကျူး လွန်ပြီးတဲ့နောက် မက်ဖာလိန်း သူ့ ဦးထုပ်ကို ပြန်လာယူတဲ့ နေရာ ခင်ဗျာ ပြီးတော့ ဟောဒီမှာ ကြည့်'

လက်စထရိတ်သည် ဟန်ပါ ပါဖြင့် မီးခြစ်ကို ခြစ်လိုက်ပြီးလျှင် ဆေးဖြူ သုတ်ထားသည့် နံရံပေါ်တွင် စွန်းထင်နေသော သွေးကွက် တစ်

ကွက်ကို မီးရောင်ဖြင့် ပြလေ၏။ မီးခြစ်ဆံကို အနားသို့ ရောက်အောင် ကပ်ပြ
သည့် အခါတွင်မူ ထိုအရာမှာ သွေးကွက် တစ်ကွက်မျှသာ မကတော့ဘဲ ထင်း
ထင်းကြီး မြင်နေရသည့် လက်မ တစ်ချောင်း၏ အရာ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ
လေ၏။

‘ခင်ဗျား မှန်ပြောင်းလေး ဘာလေး ထုတ်ကြည့်ဦးလေ မစ္စတာ ဟုမ်း’

‘ဟုတ်ပါသဗျာ ကြည့်နေပါတယ်’

‘လက်ဗွေ ဆိုတာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မတူ
ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း သိမှာပေါ့’

‘အဲသလိုပဲ ကြားဖူးတာပဲဗျ’

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် မက်ဖာလိန်းရဲ့ လက်မရာကို နှိပ်ထားတဲ့ ဟောဒီ
ဖယောင်းပေါ်က ပုံစံနှင့် နံရံက လက်မရာကို ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မက်ဖာလိန်း
ရဲ့ လက်ဗွေ ပုံစံကို မနက်ကမှ ကျွန်တော် အယူခိုင်းလိုက်တာ’

လက်စထရိတ်က ဖယောင်း လက်ဗွေ ပုံစံကို နံရံပေါ်တွင် စွန်းနေ
သည့် သွေးကွက်နားသို့ ကပ်ပြလိုက်သည့် အခါတွင် ထိုနှစ်ခုမှာ တစ်ခုတည်း
သော လက်မမှ လက်ဗွေ ပုံစံများ ဖြစ်သည်ကို မှန်ပြောင်း မပါဘဲနှင့်ပင်
ကောင်းစွာ သိနိုင်ပေ၏။ ထိုအချက်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အမှု
သည်မှာ ရှုံးလေပြီဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် အောက်မေ့လိုက်မိပေ၏။

‘ဒါ နောက်ဆုံးပဲဗျ’ ဟု လက်စထရိတ်က ပြော၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါ နောက်ဆုံးပဲ’ ဟု ကျွန်ုပ်ကလည်း သံယောင်လိုက်
ပြောလိုက်၏။

‘ဒါ နောက်ဆုံးပဲ’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းကလည်း ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သူ့ အသံ ခပ်ဆန်းဆန်း ရှိသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေ၏။ ထိုခဏ၌ကား ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်နှာ
မှာ တစ်မုဟုတ်ချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့လေပြီ။ သူ့ မျက်နှာသည် ကျိတ်၍ ဝမ်းသာ
နေခြင်းကို မပေါ်အောင် မနည်း ချုပ်တည်းထားရဟန် ရှိလျက် မျက်လုံး နှစ်လုံး
သည် ကြယ်များကဲ့သို့ ဖျိုးဖျိုးဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလျက် ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း
ကို ကြည့်ရသည်မှာ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်ချင်သည့် စိတ်ကို မနည်း
ကြီး ချုပ်တည်းထားရသည့်နှယ် ရှိပေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရပေလေဗျာ၊ ကြည့်ကြစမ်းပါဦး၊ ဒီလို ဖြစ် လိမ့် မယ် လို့
ဘယ်သူ ထင်မလဲ၊ အပေါ်ယံ သဏ္ဍာန် ဆိုတာ တယ်ပြီး လှည့်ဖြားတတ်ပေတာပဲ၊

ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်တော့ လူပုံကလေးက ရိုးပုံ ရိုးလက်နှင့်၊ အေးလေ နောင်ကျ ရင် ကိုယ့် ထင်မြင်ချက်ကို ကိုယ် အဟုတ်ကြီး မထင်မိအောင် သင်ခန်းစာ ရပေ တာပေါ့၊ ဗျို့ လက်စထရိတ် မဟုတ်လားဗျာ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တယ်ပြီး အထင် ကြီးတတ်ကြတာကိုး’ ဟု လက်စထရိတ်က ပြောလေ၏။ လက်စထရိတ် ဘဝင် မြင့်နေလိုက်ပုံမှာကား ဆိုဖွယ် မရှိတော့ချေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ ဘဝင် မြင့်နေပုံ ကြည့်၍ စိတ်မဆိုးနိုင်တော့ချေ။

‘ကြည့်စမ်း၊ ဦးထုပ်ကို ချိတ်ကနေ ဖြုတ်ယူလိုက်တုန်းမှာ ဒီသူငယ်ရဲ့ ညာဘက် လက်မရာ နံရံကို သွားထင်လိုက်တာဟာ ဘုရားမတာပဲဗျ၊ အေးလေ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်ရင် ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ သဘာဝ ကျပါတယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အပြင်ပန်းအားဖြင့် တည်ငြိမ်လျက် ရှိသော်လည်း သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရယ်ချင် ပက်ကျိ ဖြစ်လျက် ရှိခြင်းကြောင့် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိလေပြီ။

‘နို့ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ဒီလက်ရာကို ဘယ်သူ တွေ့တာလဲ’

‘အိမ်စေ မိန်းမကြီး မစွက် လက်ဇင်တန် ပထမဆုံး ခေါ်ပြလို ကျွန် တော်တို့ ညတာဝန်ကျ ပုလိပ် တစ်ယောက်က သွားကြည့်တာ ခင်ဗျ’

‘အဲဒီ ညတာဝန်ကျ ပုလိပ်ရော အဲဒီတုန်းက ဘယ်နေရာမှာလဲ’

‘လူသတ်မှု ဖြစ်တဲ့ အခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ် ခင်ဗျ၊ အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်မိ ထိမိမှာ စိုးလို့ အစောင့် ချထားတာ’

‘နေစမ်းပါဦး၊ ဒီသွေးကွက်ကို ပုလိပ်က ဘာဖြစ်လို့ မနေ့တုန်းက မတွေ့ ခဲ့တာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အိပ်ခန်းကိုပဲ သတိ ထားနေတော့ ဧည့် ခန်းထဲကို သေသေချာချာ မကြည့်မိဘူးပေါ့၊ ပြီးတော့ နေရာကလည်း ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်း ချောင်ကြို့ ချောင်ကြား မဟုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူးဗျ၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလက်ဗွေ ပုံစံဟာ မနေ့ကတည်းက ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာကို ကျုပ်က လက်ခံမယ်လို့ ထင်သလား’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဦးနှောက် ပျက်သွားသည်ဟု ထင်သည့်နှယ် လက် စထရိတ်သည် ရှားလော့ဟုမ်းကို ကြောင်၍ ကြည့်နေလေ၏။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် မှာလည်း ရှားလော့ဟုမ်း၏ ခပ်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေသော အမူအရာနှင့် ထူးဆန်းသည့် စကားကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြောင်းကို ဝန်ခံလိုပါသည်။

ဘာလဲ၊ မစ္စတာ မက်ဖာလိန်းဟာ မနေ့ညတုန်းက အချုပ်ထဲက အသာ ထွက်လာပြီး သူ့ကို ကြီးကွင်း စွပ်မယ့် သက်သေခံ အထောက်အထားကို ပို ခိုင်အောင် လာလုပ်ပေးသွားတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်လို့လား၊ ဒီလက်ဗွေ ပုံစံဟာ မက်ဖာလိန်းရဲ့ လက်ဗွေ ပုံစံ ဟုတ် မဟုတ် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လက်ဗွေ ပုံစံ ပါရဂူတွေကို ခေါ်မေးကြည့်ချင်သေးသလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒီလက်ဗွေ ပုံစံဟာ သူ့ လက်ဗွေ ပုံစံ အစစ်ပါ၊ ကျုပ် မငြင်းပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုလည်း ပြီးတာပဲဗျ၊ ဒီမှာ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော်က လက် တွေ့သမားနော်၊ ကျွန်တော့်မှာ သက်သေခံ အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိရင် ဒီ သက်သေခံ အထောက်အထားပေါ်မှာ တည်ပြီး ကောက်ချက် ဆွဲရမှာပဲ၊ ကဲ ကျွန်တော့်မှာ အမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ အစီရင်ခံစာ ရေးစရာ ရှိသေးတယ်၊ ပြောစရာ ရှိရင် ဟောဟို ဧည့်ခန်းထဲ လာပြောလှည့်’

ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်လုံးထဲတွင် ရွှင်မြူးလျက် ရှိသည့် အရိပ်အယောင် ကို မြင်ရသည့်တိုင် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အတန်ငယ် တည်ငြိမ်သွားဟန် ရှိလေ၏။

‘ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ၊ ဝပ်ဆင်ရေ တော်တော်တော့ ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်း တဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲဗျ၊ သို့သော်လည်း ကျုပ်တို့ အမှုသည် အဖို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိလာတဲ့ အချက်ကလေးတွေ တွေ့နေရပြီဗျ’

‘ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အမှု သည်လေး ကိစ္စ ချောပြီလို့ အောက်မေ့တာ’ ဟု ကျွန်ုပ်က လှိုက်လှဲစွာ ပြောလေ ၏။

‘ဒီလောက်ထိအောင်တော့ ကံသေ ကံမ မပြောချင်သေးဘူးပေါ့ဗျာ၊ သို့ သော်လည်း လက်စထရိတ် အရေးတကြီး ထားနေတဲ့ သက်သေခံ အထောက် အထားတွေထဲမှာ တော်တော် အရေးကြီးတဲ့ ဟာကွက်ကြီး တစ်ကွက် ရှိနေ တယ်ဗျ’

‘ဟုတ်လား၊ ဘယ်ဟာလဲဗျ’

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလက်ဗွေဟာ မနေ့က ကျုပ် ဒီအခန်းကို လျှောက်ကြည့်ခဲ့တုန်းက မရှိသေးဘူး ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲဗျ၊ ကဲ လာဗျာ၊ နေရောင်ထဲ ထွက်ပြီး လမ်းလေး ဘာလေး တစ်ပတ်လောက် လျှောက် လိုက်ကြရအောင်’

ကျွန်ုပ်သည် ဦးနှောက်တွင် ဝေခွဲမရ ဖြစ်လျက် ရှိသော်လည်း ရင်ထဲ

တွင် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည် သန်းလျက် ရှိရာမှ ရှားလော့ဟုမ်းနှင့် အတူ ခြံ
ထဲသို့ လမ်းလျှောက် လိုက်လာခဲ့လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အိမ်ကြီးကို ပတ်ပတ်လည်မှ သေချာစွာ ကြည့်ရှု
ပြီးနောက် အိမ်ထဲသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ထပ်ခိုးမှ မြေတိုက်ခန်း
အထိ ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်သွားလေ၏။ အခန်း တော်တော်များများမှာ ပရိဘောဂ
ပစ္စည်း ဟူ၍ သိပ်မရှိလှဘဲ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက် ရှိသည့်တိုင် ရှားလော့
ဟုမ်းသည် ထိုအခန်းများကို အသေးစိတ် ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံး၌
အသုံးမပြုသော အိပ်ခန်း သုံးခန်း ရှေ့တွင် ရှိသည့် စင်္ကြံသို့ ရောက်သည့် အခါတွင်
ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်လောက်အောင် ပျော်ရွှင် မြူးထူးလျက်
ရှိလေ၏။

‘အမှုမှာ တော်တော်ကြီးကို ထူးခြားတဲ့ အချက်တွေ ရှိတယ်ဗျို့၊ အင်း
လက်စထရိတ်ကိုတော့ ဖွင့်ပြောဖို့ အချိန်တန်ပြီ ထင်တယ်၊ သူက ကျုပ်တို့ကို
လှောင်လို့ အားရလောက်ပြီ ဆိုတော့ ကျုပ် တွေးလုံးကလေး မှန်ရင် ကျုပ်တို့က
လည်း သူ့ကို တစ်လှည့် ပြန်လှောင်ကြသေးတာပေါ့’

ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်သွားသည့် အခါ၌ အင်စပိတ်တော် လက်စထရိတ်သည်
ဧည့်ခန်းထဲတွင် အစီရင်ခံစာကို ရေးလျက်ပင် ရှိသေး၏။

‘ဗျို့ လက်စထရိတ်၊ ခု ခင်ဗျား ရေးနေတာ ဒီအမှုနှင့် ပတ်သက်တဲ့ အစီ
ရင်ခံစာနော် ဟုတ်စ’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နည်းနည်း စောတယ်လို့များ မထင်မိဘူးလား၊ ခင်ဗျား တွေ့တဲ့ သက်
သေခံ အထောက်အထားက မပြည့်စုံသေးဘူး ထင်တယ်ဗျ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် စကားကို အဓိပ္ပာယ် မရှိ ပြောလေ့ ရှိသူ တစ်
ယောက် မဟုတ်ကြောင်းကို လက်စထရိတ် သိသည့် အလျောက် ကလောင်တံ
ကို ချလိုက်ပြီးလျှင် ရှားလော့ဟုမ်းကို စိုက်ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။

‘မစ္စတာ ဟုမ်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ’

‘ခင်ဗျား မတွေ့ရသေးတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ သက်သေ တစ်ယောက် ကျန်
နေသေးတယ်’

‘အဲဒီ သက်သေကို ခင်ဗျား ထုတ်ပြနိုင်မလား’

‘ပြနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ’

‘ဒီလိုဆို ပြလေဗျာ’

‘ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားမယ်လေ၊ ခင်ဗျားမှာ ပုလိပ် ဘယ်နှ ယောက် ပါသလဲ’

‘လက်လှမ်း မီသလောက်မှာ သုံးယောက် ရှိတယ်ဗျ’

‘ဟန်ကျပြီဗျ၊ ခင်ဗျား ပုလိပ်တွေက အရပ် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း အားကောင်းမောင်းသန်တွေနော်၊ အသံ ဩဇာ ကောင်းတယ်နော်’

‘အားကောင်းမောင်းသန်တွေချည်းပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အသံ ဩဇာ ကောင်း တာနှင့် ဒါနှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ’

‘အေးလေ၊ ဆိုင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားကို ပြနိုင်တော့မှာပါ၊ တခြား အချက်ကလေးတွေလည်း မြင်ရမှာပေါ့ဗျ၊ ကဲ ခင်ဗျား လူတွေ ခေါ်လိုက်တော့၊ ကျုပ် စမ်းကြည့်စမ်းမယ်’

ငါးမိနစ် အကြာတွင်မူ ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပုလိပ် သုံးယောက် ရောက်လာ ကြလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ဟောဟို အပြင်ဘက် တဲထဲမှာ ကောက်ရိုး တော်တော်များများ ရှိ တယ်ဗျ၊ အဲဒီ ကောက်ရိုးကို နှစ်ထုံးလောက် ဆွဲခဲ့၊ ကျုပ် ထုတ်ပြချင်တဲ့ သက် သေကို ထုတ်ပြနိုင်ဖို့ အတွက် ဒီအချက်က တော်တော် အရေးကြီးတယ်၊ ဟုတ် ပြီ၊ ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဗျို့ ဝပ်ဆင်၊ ခင်ဗျား အိတ်ထဲမှာ မီးခြစ် ပါတယ်နော်၊ ကဲ မစ္စတာ လက်စထရိတ်ရေ၊ အပေါ်ဆုံး အထပ်ကို ကျုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့ပေတော့’

အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အသုံး မပြုသော အိပ်ခန်း သုံးခန်း ရှေ့၌ ကျယ်ပြန့်သည့် စင်္ကြံကြီး တစ်ခု ထုတ်ထားလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုစင်္ကြံ၏ တစ်ဖက် ထိပ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို စုရုံး ခေါ် သွားလေ၏။

ပုလိပ်များကား ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်နေကြလေပြီ။ လက်စထရိတ်မှာ မူ အံ့ဩခြင်း၊ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် လှောင်ပြောင် သရော်ခြင်းတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် တစ်လှည့်စီ ပေါ်နေရာမှ ရှားလော့ဟုမ်းကို စူးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ရှား လော့ဟုမ်းမှာမူ အထူးအဆန်း တစ်ခုကို ပြတော့မည့် မျက်လှည့် ဆရာ တစ် ယောက် သဖွယ် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့တွင် ရပ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ကဲ လက်စထရိတ်ရေ၊ ခင်ဗျားလူ နှစ်ယောက်ကို ရေ နှစ်ပုံးလောက် အဆွဲ ခိုင်းလိုက်ဗျာ၊ ဟောဒီ ကောက်ရိုးတွေကို နံရံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ခွာ ထားပြီး နှစ်ပုံ ပုံထား၊ ကဲ ရယ်ဒီနော်’

လက်စထရိတ်မှာ မျက်နှာ နီရဲလာကာ ဒေါသ ထွက်လျက် ရှိလေပြီ။

mgyoe.com

ကြိုလိုနေသည့် ခပ်ညက်ညက် လူတစ်ယောက်သည်
ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာလေ၏။

‘ဗျို့ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော်တို့ကို နောက်နေတာလား၊ ခင်ဗျား သိရင်လည်း ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်ပေါ့ဗျ၊ ခုလို ပြက်တီး ပြက်ချော် မလုပ်ပါနှင့်’

‘ဒီမှာ လက်စထရိတ်၊ ကျုပ် လုပ်တာတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ လုပ်တာတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား ယုံပါ၊ စောစောပိုင်းတုန်းက ခင်ဗျား ကျုပ်ကို လှောင်ခဲ့တာ မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ လှောင်နိုင်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခြံစည်းရိုးဘက်မှာ နေခြည် သာနေပေသကိုး၊ ဒီတော့ ကျုပ်လည်း နည်းနည်း ကြီးကျယ်သွားအောင် ဟိတ်ကလေး ဟန်ကလေးနှင့် လုပ်ပြရတာပေါ့၊ စိတ်တော့ မရှိပါနှင့်၊ ကဲ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်၊ ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်ပြီး ဟောဟို ကောက်ရိုးတွေကို မီး စရှိ ဗျာ’

ကျွန်ုပ်က ကောက်ရိုး နှစ်ပုံကို မီးရှို့လိုက်သည့် အခါတွင် လေ အသင့်တိုက်နေသဖြင့် စကြံ တစ်လျှောက် မီးခိုးတွေ အူထွက်လာပြီး မှိုင်းတိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။ ကောက်ရိုးစည်းများမှာ ကျိုးကျိုးကျွတ်ကျွတ် မြည်ကာ မီးစွဲလျက် ရှိလေပြီ။

‘ကဲ ခင်ဗျား ကြည့်ချင်တဲ့ သက်သေ တကယ် ရှိရင် မြင်ရတော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောသလို မီး မီး လို့ အသံကုန် ဟစ်ကြပါ၊ ကဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး’

‘မီးဗျို့၊ မီး မီး’ ဟု ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက သံကုန် အော်ကြလေ၏။

‘ကဲ ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ နောက်တစ်ခေါက်လောက်’

‘မီးဗျို့၊ မီး မီး’

‘နောက်တစ်ခါလောက်ဗျာ၊ အားလုံး’

‘မီး မီး၊ မီးဗျို့’

ကျွန်ုပ်တို့၏ အော်သံ မဆုံးမိမှာပင် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာ၏။ စကြံ တစ်ဖက်ထိပ်ရှိ အခိုင်အမာ နံရံကြီးဟု ယူဆရသည့် နေရာမှ တံခါး တစ်ချပ်သည် ဖြန်းခဲ ပွင့်လာကာ တွင်းထဲမှ ယုန် တစ်ကောင် ပြေးထွက်လာသကဲ့သို့ ကြုံလှိုနေသည့် ခပ်ညှက်ညှက် လူ တစ်ယောက်သည် ဒရောသောပါး ပြေးထွက်လာလေ၏။

‘ဟန်လိုက်လေ၊ ကဲ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ ကောက်ရိုးတွေကို ရေနှင့် ဖျန်းပြီး ငြိမ်းလိုက်တော့ဗျာ၊ တော်လောက်ပြီ၊ မစ္စတာ လက်စထရိတ် ခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျား လိုက်နေတဲ့ အမှုမှာ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ အဓိက သက်သေကို ခင်ဗျား

လက်ဝယ် အရောက် အပ်ပါပြီ။ အဲဒီ သက်သေကတော့ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး။ မစ္စတာ ဂျီနာ အိုးအေကပါ’

လက်စထရိတ်သည် နောက် ရောက်လာသည့် လူကို မျက်လုံး အပြူးသားဖြင့် ကြည့်နေလေ၏။ ထိုလူသည် အပြင်ဘက်မှ အလင်းရောင် ထိုးသဖြင့် မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တကွ မီးခိုး တလူလူ ထွက်နေသော ကောက်ရိုးပုံများကို ကြည့်လျက် ရှိလေ၏။ ထိုလူ၏ မျက်နှာမှာ အရပ် ဆိုးသလောက် ပြာလဲသော မျက်လုံးများမှာ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲရုံမျှမက ဆိုးသွမ်း ယုတ်မာသည့် အသွင်ကို ဆောင်လျက် ရှိပြီး မျက်တောင်မွေးများမှာ လည်း ဖြူဖွေးလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် လက်စထရိတ်က

‘ဒါက ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားကကော အဲဒီမှာ တစ်ချိန်လုံး ဘာ လုပ်နေတာလဲ’

အိုးအေကသည် မျက်နှာကြီး နီရဲနေအောင် ဒေါသ ထွက်နေသည့် လက်စထရိတ်ထံမှ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်ပြီး မသက်မသာ ရယ်လိုက်ရင်း

‘ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူးဗျာ’

‘ဘာ မလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာမှ အပြစ် မရှိတဲ့ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်ကို စက်တိုင် တက်ရအောင် ခင်ဗျား လုပ်တာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ဟောဒီက မစ္စတာ ဟုမ်းသာ မရှိရင် ခင်ဗျား ဒီလူငယ်ကလေးကို သေတွင်း ပို့တော့မှာ’ ထိုလူမှာ လေသံ ပျော့သွားလေပြီ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် အပျင်းပြေ ကျီစားတာပါ’

‘ဘာကျီစားတာလဲ၊ ဒါ ကျီစားတာလား၊ အေးပါ၊ ကြည့်ပါ၊ ကျီစားတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ရယ်ရသလဲ ဆိုတာ ကြည့်သေးတာပေါ့၊ သွားဟော့၊ ဒီလူကို ခေါ်ပြီး အထိုင်ခိုင်းထား၊ ငါ မလာမချင်း ဘယ်ကိုမှ မထပေစေနှင့်’

သူတို့ ထွက်သွားသည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းဘက်သို့ လှည့်၍

‘ကဲ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ကျွန်တော့် ပုလိပ်တွေ ရှေ့မှာတော့ ကျွန်တော် မမေးချင်ဘူးဗျာ၊ ဟောဒီက ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင် ရှေ့မှာတော့ ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား လုပ်ခဲ့သမျှတွေထဲမှာ ဒီတစ်ချို့တော့ တော်တော်လေးကို ချီးကျူးလောက်တဲ့ အကွက်ပါ၊ ကျွန်တော် ခုထက်ထိကို နားမလည်သေးဘူး၊ ခုဆိုရင် ခင်ဗျား လုပ်လိုက်လို့ အပြစ် မရှိတဲ့ လူငယ်ကလေး တစ်ယောက်လည်း အသက် ချမ်းသာရာ ရသွားပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ပုလိပ် အဖွဲ့မှာ အရှက်တကွဲ ကိုယ်ကျိုးနည်း ရတဲ့ အဖြစ်ကို မရောက်တော့ဘူး’

ရှား လော့ ဟုမ်း က ပြီး လျက် လက်စထရိတ် ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း

‘အရှက်တကွဲ မဖြစ် ပါဘူးဗျာ၊ မဖြစ်တဲ့ အပြင် ခုဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း တော် တော်ကို နာမည် ကြီးသွား ဦးမှာပါ။ အဲ တစ်ခုပဲ ရှိရဲ့၊ ခင်ဗျား ရေးနေတဲ့ အစီရင်ခံ စာထဲက အချက်ကလေးတွေ ကို နည်း နည်း တော့ ပြင် လိုက်ဖို့ လိုတယ်ဗျာ။ ဒီလို ပြင် လိုက်ရင် အင်စပက်တော် လက်စထရိတ်ရဲ့ မျက်စိထဲ ကို တော်တော်လူ သဲ နှင့် ပက်လို့ မရဘူး ဆိုတာ သူ တို့ သဘော ပေါက်သွားပါ လိမ့်မယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြီးလျက် လက်စထရိတ် ပခုံးကို ပုတ်လိုက်ရင်း ...

‘ကျွန်တော့် အစီရင် ခံစာထဲမှာ ခင်ဗျား နာမည် ကို ဘာလို့ မထည့် စေ ချင် တာလဲ’

‘မဖြစ်ဘူး၊ လုံးလုံး မထည့်ပါနှင့်။ ကျုပ် အဖို့ကတော့ အလုပ်ဟာ ဆုလာဘ်ပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မှုခင်း ရာဇဝင် ဆရာကြီးကို မှတ်တမ်းတင်ခွင့်ပြုတဲ့ နောင်တစ်နေ့မှာတော့ ကျုပ် ဂုဏ်တက်ချင် တက်မှာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား ဝပ်ဆင်၊ ကဲ ကြွက် ဘယ်ချောင်မှာ ပုန်းနေသလဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကြည့်လိုက်ကြဦးစို့ရဲ့’

စကြိုလမ်း အဆုံးတွင် ပလတ်စတာ ကိုင်ထား၍ အမြင့် ခြောက်ပေခန့် ရှိသည့် နံရံ တစ်ခု ရှိပြီး ထိုနံရံထဲတွင် တံခါးဝှက် တစ်ခုကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြု လုပ်ထားလေ၏။ ထိုအခန်းကလေးထဲတွင် တံစက်မြိတ်နှင့် နံရံ ကြားမှ တစ်

ဆင့် အလင်းရောင် ကျရောက်လျက် ရှိပြီး စားပွဲနှင့် ကုလားထိုင် အချို့၊ စားစရာနှင့် ရေအိုးတို့ကိုလည်း အဆင်သင့် တွေ့ရလေ၏။ ထို့ပြင် စာအုပ် အချို့နှင့် သတင်းစာ အချို့ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။

ပြန်ထွက်လာသည့် အခါတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ဗိသုကာ ဆိုတော့ စိတ်တိုင်းကျ လုပ်နိုင်ပေတာပေါ့ဗျာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ကိုယ် ပုန်းမယ့် နေရာကလေးကို ဘယ်သူ့ အကူအညီမှ မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း စီမံ ဖန်တီးလို့ ရတယ်၊ အဲ အိမ်စေ အဘွားကြီးက လွဲရင်ပေါ့လေ၊ ဗျိုလက်စထရိတ်၊ အဘွားကြီးလည်း ပါတယ်နော်၊ ခင်ဗျား ရတဲ့ အမဲထဲမှာ တစ်ယောက် ထပ်တိုးပေးလိုက်ဦးမယ်’

‘သဘောပါပဲဗျာ၊ သို့သော်လည်း ဒီနေရာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ မစ္စတာ ဟုမ်း’

‘ဒီလူဟာ ဒီအိမ်ထဲမှာ ပုန်းနေရမယ်လို့ ကျုပ် တွက်လိုက်တယ်ဗျာ၊ စင်္ကြံကို လျှောက်ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ခုဟာ ကျန်တဲ့ စင်္ကြံတွေထက် ခြောက်ပေလောက် နိမ့်နေတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ သူ ဘယ်မှာ ပုန်းနေသလဲ ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ မခက်တော့ပါဘူး၊ ဒီခဲဟာ မီးလှန့်သံ ကြားရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ မထွက်ဘဲ မနေဘူးလို့ ကျုပ် တွက်လိုက်တယ်၊ အမှန်ကတော့ အသာ ဝင်ဖမ်းလိုက်ရင်လည်း ပြီးတော့ ပြီးပါတယ်လေ၊ သို့သော်လည်း သူ့ဘာသာသူ ကသောကမျော ပြေးထွက်လာတာကို ကျုပ် ကြည့်ချင်နေတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မနက်က ကျုပ်ကို လှောင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကိုလည်း နည်းနည်းတော့ အကြောင်း ပြလိုက်ချင်တာ ပါသပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါပေတယ်ဗျာ၊ ဒီတစ်ချက်မှာတော့ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော့်လို အရသာ ယူတတ်ပါပေတယ်၊ သို့သော်လည်း ဒီအိမ်ထဲမှာ ရှိရမယ်လို့ ဘယ်လိုလုပ် စဉ်းစားသလဲ’

‘လက်ဗွေ ပုံစံဗျာ၊ လက်ဗွေ ပုံစံ၊ နံရံပေါ်မှာ လက်ဗွေ ပုံစံကို တွေ့တော့ ဒါ နောက်ဆုံးပဲလို့ ခင်ဗျား ပြောတယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကလည်း ကျုပ်နည်းနှင့် ကျုပ် ဒါဟာ နောက်ဆုံးပဲဗျာ၊ ဒီလက်ဗွေပုံစံဟာ အရင်က မရှိဘူး ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း ကျုပ်က အသေးစိတ်ကလေးတွေကို ဂရုစိုက်လေတော့ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက အဲဒီ အခန်းက နံရံတွေကို ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ၊ အဲဒီတုန်းက ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလက်ဗွေ ပုံစံကို မနေ့ညက ထင်အောင် လုပ်ထားတာလို့ ကျုပ် ပြောတာ’

‘ဘယ်လို လုပ်တာလဲဗျ’

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ သူ စာချုပ် ထားတဲ့ စာအိတ်တွေကို ချိပ်ပိတ်တဲ့ အခါကျတော့ အိုးအေကက မက်ဖာလိန်းကို ဖယောင်းနှင့် အပိတ်ခိုင်းတယ်။ ဒီလို အပိတ်ခိုင်းရင်း မက်ဖာလိန်းရဲ့ လက်မရာဟာ ဖယောင်းပေါ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ကျန်ခဲ့တာဟာ ဘယ်သူလုပ်လုပ် ကျန်တတ်တာမျိုး ဆိုတော့ မက်ဖာလိန်းဟာ ဒီလို ထင်ကျန်ခဲ့တာကို သတိတောင် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်တတ်တော့ ဒါကို အိုးအေကကလည်း သတိ မထားမိဘူး။ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ လက်ဗွေကို အသုံးချဖို့လည်း သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအမှုကို သူ့ အခန်းကလေးထဲ ရောက်မှ ပြန်စဉ်းစားရင်း ဒီအချက်ကို အမှတ် ရလာတယ်ဗျ။ ဒီဟာကို သက်သေခံ အဖြစ် ထင်ရှားအောင် လုပ်နိုင်ရင် မက်ဖာလိန်း ဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေး ပြေးမလွှတ်အောင် မိနေပြီ ဆိုတာ စဉ်းစားမိတယ်။ ဒီတော့ တံဆိပ်ပေါ်မှာ ထင်ကျန်ခဲ့တဲ့ လက်ရာကို ဖယောင်းနှင့် နှိပ်။ အဲဒီ ဖယောင်းကို သူ့ လက်ကို အပ်နှင့် ဖောက်ပြီး ထွက်လာတဲ့ သွေးထဲ နှစ်၊ ညကျတော့ အဲဒီ သွေးလူးနေတဲ့ လက်ဗွေ ပုံစံ ဖယောင်းခဲကို နံရံမှာ သွားကပ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်သော် လည်းကောင်း အိမ်စေ အဘွားကြီးသော် လည်းကောင်း တစ်ယောက်ယောက်က လုပ်ရင် ဖြစ်တာပေါ့ဗျာ။ မခက်ပါဘူး။ သူ့ အခန်းကလေးထဲ ယူသွားတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို စစ်ဆေးကြည့်ရင် လက်မရာ ထင်နေတဲ့ တံဆိပ်ကို တွေ့ရမယ်လို့ ကျုပ် ပြောရဲတယ်’

‘အင်း အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်ဗျာ။ အံ့ဩလောက်ပါပေတယ်။ ရှင်းပါပေတယ်။ နေ့စမ်းပါဦးဗျ။ ဒါဖြင့်ရင် ဒီလူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လိမ်လိမ်ကောက်ကောက် လုပ်တာလဲ’

‘ဒါကလည်း ရှင်းရတာ သိပ်မခက်လှပါဘူး။ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းက ခင်ဗျား ပုလိပ်တွေ လက်ထဲကို ရောက်နေတဲ့ လူဟာ တော်တော် ကောက်ကျစ် ယုတ်မာပြီး လက်စားချေချင်တဲ့ လူစားမျိုးဗျ။ တစ်ခါတုန်းက သူ့ကို မက်ဖာလိန်းရဲ့ အမေက လက်ထပ်ဖို့ ငြင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား မသိဘူး ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စကို စုံစမ်းကြတော့မယ် လုပ်တော့ ဘလက်ဟိ ရပ်ကွက်ကို အရင် သွားပြီး နောဂုဒ် ရပ်ကွက်ကို နောက်မှ သွားဖို့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောခဲ့တာ ခင်ဗျား မှတ်မိလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒီတော့ သူ့ကို ငြင်းပယ်လိုက်တာကို တစ်သက်မှာ ကြီးစွာသော အရှက် ရပြီး သူ့ကို စော်ကားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သူ့ ရင်ထဲမှာ တန့်န့် ဖြစ်နေပြီး တစ်သက်လုံး လက်စားချေဖို့ စိတ်ကူးနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခွင့် မကြုံခဲ့ဘူး။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ် သုံးနှစ်လောက်တုန်းကတော့ ဒီလူဟာ ငွေ အရောင်း အဝယ် လုပ်ရာကနေပြီး စီးပွားရေး အခြေအနေ တော်တော်ကလေး ဆိုးသွား ခဲ့တယ်။ ဒီတော့ သူ့ ကြွေးရှင်တွေကို လိမ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ ရှိတဲ့ လက်ကျန်ငွေလေးကို မစွတာ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူဆီကို ပို့ခဲ့တယ်။ အဲဒီ မစွတာ ကော်နဲလိယတ်စ် ဆိုတဲ့ လူကလည်း ကျုပ် အထင်တော့ တခြား လူ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့ နာမည်ပြောင်း တစ်ခု၊ ကော်နဲလိယတ်စ်ဆီ ပို့တဲ့ ချက် လက်မှတ်တွေကို ကျုပ် ကြည့်တော့ မကြည့်ရသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီငွေတွေကို ကော်နဲလိယတ်စ် နာမည်နှင့် ဒေသက ဘဏ်ခွဲကလေး တစ်ခုမှာ အပ်ထားလိမ့် မယ်လို့ ကျုပ် တွက်တယ်။ အိုးအေကဟာ အဲဒီ မြို့ကလေးမှာ ကော်နဲလိယတ်စ် နာမည်နှင့် အထင်အရှား နေပုံ ရတယ်။ ခုကိစ္စကတော့ သူ့ နာမည်ကို ပြောင်း၊ ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ပြီး တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခါတည်း ဇာတ်မြှုပ်နေတော့မယ် လို့ စိတ်ကူးပုံ ရတယ်’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့’

‘ဒီလို ဇာတ်မြှုပ်နေတဲ့ နေရာက ခြေရာလက်ရာကို တစ်ခါတည်း ဖျောက် ပစ်ခဲ့ချင်ပုံပဲ။ ပြီးတော့ ဇာတ်မြှုပ်ခင်မှာ သူ့ ရည်းစားဟောင်းကိုလည်း တစ်ခါ တည်း လက်စား ချေပစ်ခဲ့ချင်ဟန် တူတယ်။ ဒီလို လက်စားချေတဲ့ နေရာမှာ သူ့ ရည်းစားဟောင်းရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားက သတ်တယ် ဆိုတဲ့ အထင်မျိုး ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ ဒီလို လုပ်ခြင်းဖြင့် သူ့ ရည်းစားဟောင်းကို လက်စားချေ ခဲ့ချင်တယ်။ အင်း ရက်စက် ယုတ်မာတဲ့ နေရာမှာတော့ ပထမတန်းပါပဲဗျာ။ တကယ့်ကို ပီရီပါပေတယ်။ ရာဇဝတ်မှုကို ကျူးလွန်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ထင် ရှားစေအောင် သေတမ်းစာ ထားခဲ့ပုံကလေးတွေ၊ သူငယ်ကလေးကို မိဘတွေ မသိအောင် သူ့အိမ်ကို ခေါ်သွားပုံကလေးတွေ၊ သူငယ်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ကို ကျန် နေအောင် အကွက် ဆင်လိုက်ပုံကလေးတွေ၊ နံရံမှာ သွေးစွန်းအောင် လုပ်တာ တွေ၊ မီးထဲမှာ တိရစ္ဆာန် အသေကောင်တွေကို ထည့်လိုက်တာတွေနှင့် နောက် ဆုံး ဘောင်းဘီ ကြယ်သီးတွေကို မီးထဲ ထည့်ထားတာ ကလေးတွေကတော့ တကယ့်ကို ချိုးကျူးလောက်ပါပေတယ်။

‘သူ ဖြန့်ထားလိုက်တဲ့ ပိုက်ကွန်ကြီးက စေ့လွန်းတော့ ကျုပ်ဖြင့် ခပ် စောစောတုန်းက ဘယ်လို ရုန်းထွက်ရမှန်းတောင် မသိသလောက် ဖြစ်နေတယ်။ သို့သော်လည်း ဒီလူမှာ အနုပညာသည်ရဲ့ ပါရမီတော့ မရှိဘူးဗျ။ အဲဒီ ပါရမီ က ဘာလဲ ဆိုတော့ ကိုယ့် အနုပညာ ကိုယ့် အတတ်ပညာကို ဘယ်နေရာမှာ

ရပ်ထား လိုက်ရမလဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ ဘရိတ် အုပ်ထားလိုက်ရမလဲ ဆိုတာကို မသိရှာဘူး။ အပြစ် မရှိတဲ့ လူငယ်ကလေးရဲ့ လည်ပင်းက ကြိုးကို တင်းသည် ထက် တင်းအောင် သေချာသည်ထက် သေချာအောင် ပတ်ချင်လွန်း အားကြီး တော့ ပြည့်စုံသလောက် ဖြစ်နေတဲ့ အကွက်ကို သည်ထက်သည် ပြည့်စုံအောင် ကောင်းအောင် လုပ်ချင်တယ်။ ဒီတွင် အားလုံး ဒုက္ခ ရောက်ကုန်တော့တာပဲ။ ကဲ သွားကြစို့ဗျို့။ ကျုပ် သူ့ကို မေးခွန်းကလေး တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းလောက် မေးချင် တယ်’

မစ္စတာ အိုးအေကမှာ သူ့ဧည့်ခန်းထဲတွင် ပုလိပ် နှစ်ယောက် ခြံရံလျက် ထိုင်နေလေ၏။

‘စုံထောက်ကြီးတို့ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ကျီစားတာပါ။ တကယ်ပါ။ သက် သက် ကျီစားတဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားရင် ဘယ်လိုများ နေမလဲ ဆိုတာ သိချင်တာနှင့် ကျွန်တော့် ဘာသာ ကျွန်တော် ပုန်းနေတာပါ။ သူငယ်ကလေးကို ဒုက္ခ ရောက်စေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို အထင် မလွဲကြပါနှင့်’

မစ္စတာ အိုးအေကသည် တစာစာ တောင်းပန်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ရုံးတော်က ဆုံးဖြတ်လိမ့် မယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ အနေနှင့်ကတော့ ခင်ဗျားကို လူသတ်ရန် ကြံစည် မှုနှင့် တင်နိုင်ရင် တင်၊ မတင်နိုင်ရင် ရာဇဝတ် မကင်းတဲ့ မကောင်း ကြံစည်မှု နှင့် စွဲရမှာပဲ’ ဟု လက်စထရိတ်က ပြောလေ၏။

‘ခင်ဗျား ကြွေးရှင်များ အနေနှင့်ကတော့ မစ္စတာ ကော်နဲလိယတ်စ်ရဲ့ ဘဏ်စာရင်းထဲကနေပြီး သူတို့ ကြွေးတွေ ခုနှိမ် ယူကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက ပြောလေ၏။

ခပ်ညှက်ညှက် လူသည် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားကာ ရှားလော့ဟုမ်း အား ရန်လိုသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ‘ခင်ဗျား ကျေးဇူးတွေ က အများကြီးပါဗျ၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အဲဒီ ကြွေးကို ပြန်ဆပ်နိုင်မှာပါ’ ဟု ပြောလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက မပြုံးချင် ပြုံးချင် ပြုံးလိုက်ရင်း

‘အင်း နောင် နှစ်တော်တော်လေး ကြာသည် အထိ ခင်ဗျားလည်း အား မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ပျဉ်ပုံကြီးကို မီးရှို့တော့ မီးရှို့တဲ့ အထဲကို ခင်ဗျား ဘောင်းဘီစုတ်တွေ အပြင် တခြား ဘာတွေများ ထည့်ထားသေးသလဲ။

မြသန်းတင့်

m ခွေးသေကောင်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ယုန်သေကောင်တွေလား၊ ပြော စမ်း ပါ ဦး၊
ဪ မပြောချင်ဘူးလား၊ ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား တော်တော် ရက်စက်တဲ့ လူဗျာ၊
အလောင်းကို မီးရှို့တယ်လို့ ထင်အောင်ရယ် သွေးတွေ စွန်းအောင်ရယ် လုပ်ချင်
တော့ ယုန်ကလေး နှစ်ကောင် အခြောက်တိုက် သေရတာပေါ့၊ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်
ရေ၊ ဒီအမှု အကြောင်းကိုများ ခင်ဗျား မှတ်တမ်း ရေးရင် ယုန်ကလေး နှစ်ကောင်
အခြောက်တိုက် သေရပုံကလေးကိုလည်း ထည့်ရေးပါဗျာ’

[မူရင်း ဝတ္ထု *The Adventure of the Norwood Builder*. ရွှေဥဒေါင်း၏
စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများတွင် ရှာမတွေ့။]

ကနေသော အရုပ်ကလေးများ

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အလွန် အနံ့ ပြင်းသည့် ဓာတုဗေဒ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ပေါင်းအိုးထဲ ထည့်၍ ပြုတ်ရင်း ရှည်လျား သေးသွယ်သည့် ခါးကို ကုန်းကာ စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ တကုပ်ကုပ် အလုပ် များနေသည်မှာ နာရီအတန်ငယ် ကြာသွားခဲ့လေပြီ။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ခေါင်းသည် ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ငိုက်လျက် ရှိလေရာ အဝေးမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် ဦးခေါင်း မည်းမည်း အမွှေး အတောင် ပြာမွဲမွဲဖြင့် ထူးဆန်းသည့် ငှက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူလှပေသည်ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်တွင် အောက်မေ့ မိလေ၏။

ထိုသို့ အလုပ် များနေရာမှ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လျက် 'ဘယ်လိုလဲဗျ၊ တောင်အာဖရိက ရွှေတွင်း ရှယ်ယာတွေကို ဝယ်သင့်မဝယ်သင့် စဉ်းစားနေတာ ခု မဝယ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား' ဟု ကောက်ကာငင်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာ သူ့ စကားကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရှားလော့ဟုမ်း၏ စူးစမ်းမှု အားကောင်းပုံကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်သော်လည်း ယခုတစ်ကြိမ်တွင်ကား အကြားအမြင် ရနေသူ တစ်ဦးကဲ့သို့ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲတွင် တွေးတော စဉ်းစားနေသည်တို့ကို ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ ပြောလိုက်သည့် အတွက် နားသယ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အရိုက်ခံလိုက်ရသည့်နှယ် လန့်ဖျပ်သွားလေ၏။

‘အလို၊ နေစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ စဉ်းစားနေတာကို ခင်ဗျား ဘယ်နှယ်လုပ် သိနေတာလဲ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်တွင် အငွေ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ဖန်ပြွန် တစ်ခုကို ကိုင်ထားရင်း ခွေးခြေပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ချာခနဲ လှည့်လိုက်လေ၏။ ချိုင့်ဝင်နေသော သူ့ မျက်လုံးများသည် ကျေနပ် အားရ နေဟန်ဖြင့် အရောင် တလက်လက် ထွက်လျက် ရှိပေ၏။

‘ခင်ဗျား လန့်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ ဝန်ခံလေဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ လန့်သွားတယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ဝန်ခံချက်ကလေးကို စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပြီး လက်မှတ် ထိုးခိုင်းရလိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဘာဖြစ်လို့ ရမလဲဗျာ၊ ကျုပ် ရှင်းပြလိုက်ပြီး နောက် ငါးမိနစ်လောက် ကြာရင် ဒီလိုကျတော့လည်း အလွယ်ကလေးပါကလားလို့ ခင်ဗျား ပြောတော့ မှာကိုး’

‘မပြောပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဖန်ပြွန်ကို စင်ကလေး တစ်ခုပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး လျှင် သင်တန်း တစ်ခုကို ပို့ချနေသည့် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးဖြင့်

‘ဒီလို ရှိတယ်လေဗျာ၊ ကောက်ချက်တွေကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆက်စပ် တည်ဆောက် ဖွဲ့စည်းရတဲ့ ကိစ္စဟာ တကယ်တော့ သိပ်မခက်လှပါဘူး၊ ပထမ ကောက်ချက် တစ်ခု ထုတ်တယ်၊ ဒုတိယ ကောက်ချက်ကို ရှေ့ ကောက်ချက် တစ်ခုပေါ်မှာ အမှီပြုပြီး ဆွဲတယ်၊ တတိယ ကောက်ချက်ကျတော့လည်း အလား တူပဲ၊ ရှေ့က ကောက်ချက်ကို မှီပြီး ထုတ်နိုင်တယ်၊ ဒီလိုနှင့် တစ်ခုကို တစ်ခု ဆက်စပ်နေတဲ့ ကွင်းဆက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်၊ အဲ ကွင်းဆက်ကြီး တစ်ခု လုံးကို ဆက်ပြီးပြီ ဆိုတော့ အလယ်က ကွင်းဆက်တွေကို ဖြုတ်ချလိုက်၊ ပထမ ဆုံး ကွင်းဆက်နှင့် နောက်ဆုံး ကွင်းဆက်ကိုပဲ ပရိသတ်ကို ထုတ်ပြ၊ အဲဒီ အခါ မှာ ပရိသတ်က တအံ့တဩ ဖြစ်ပြီး အဟုတ်ကြီး ထင်သွားတာပဲဗျာ၊ သိပ် မခက် လှပါဘူး၊ ခုလည်း ဒီအတိုင်းပါပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဘယ်ဘက် လက်ညှိုးနှင့် လက်မ ကြားက အချိုင့်ကလေးကို ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားမှာ ရှိတဲ့ ငွေ ကလေးကို အာဖရိက ရွှေတွင်း ရှယ်ယာတွေထဲ မဝင်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပြီ ဆိုတာ လွယ်လွယ်ကလေးနှင့် ပြောနိုင်ပါတယ်’

‘ဘာမှလည်း မဆိုင်ပါလားဗျ’

‘သာမန် ကြည့်လိုက်ရင်တော့ မဆိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ၊ သို့သော်လည်း ဘယ်လောက် ဆိုင်နေတဲ့ အကြောင်းကို ပြမယ်လေ၊ ကျုပ် ပြောလိုက်တာဟာ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံး ကောက်ချက်ကို ကောက်ပြောလိုက်တာကိုး၊ ကြားထဲမှာ ကျန်နေတဲ့ ကောက်ချက်တွေ ရှိသေးတယ်ဗျ၊ အဲဒီ ကွင်းဆက်တွေကတော့ (၁) မနေ့ညက ခင်ဗျား ကလပ်က ပြန်လာတဲ့ အခါကျတော့ ခင်ဗျား ဘယ်ဘက် လက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားမှာ မြေဖြူတွေ ပေလာတယ်၊ (၂) ဘာဖြစ်လို့ ပေသလဲ ဆိုတော့ ဘီလီယက် ကစားတဲ့ အခါမှာ ကျူတံကို ငြိမ်အောင် ထိန်းဖို့ အတွက် အဲဒီ ချိုင့်ကလေးထဲမှာ မြေဖြူ ခုထားတယ်၊ (၃) ခင်ဗျား ဘီလီယက် ကစားရင် သာစတန် တစ်ယောက်နှင့်ပဲ ကစားတယ်၊ အခြား ဘယ်သူနှင့်မှ မကစားဘူး၊ (၄) သာစတန်မှာ တောင်အာဖရိက ရွှေတွင်းတွေထဲ ရှယ်ယာ ဝင်ခွင့် ရထားတယ်၊ ဒီဝယ်ခွင့်ဟာ တစ်လ အတွင်း ကုန်ဆုံးတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် သူနှင့် အတူ ရှယ်ယာ ဝင်ကြရအောင်လို့ သာစတန်က ပြောနေတယ်လို့ ခင်ဗျား လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်တုန်းက ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ်၊ (၅) ခင်ဗျား ချက် လက်မှတ် စာအုပ်ဟာ ကျုပ် စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှာ ခုထိ သော့ခတ် သိမ်းထားတယ်၊ ဒီ ချက်စာအုပ်ကို ကျုပ်ဆီ တစ်ခါမှ မတောင်းဖူးသေးဘူး၊ (၆) ဒီတော့ ခင်ဗျား ငွေကလေးကို ရှယ်ယာ ဝင်ပြီး အရင်း မြှုပ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိဘူးပေါ့’

‘ဒီလိုကျတော့လည်း သောက်ကျိုးနည်း လွယ်ပါ့ကလားဗျ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အနည်းငယ် စိတ်တိုသွားဟန်ဖြင့်

‘လွယ်မှာပေါ့ဗျ၊ ရှင်းပြလိုက်ပြီ ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့က ကလေး ကစားစရာလောက်ပဲ ထင်ကြတော့တာကိုး၊ ဟောဒီမှာ မရှင်းသေးတဲ့ ပြဿနာ တစ်ရပ်၊ ရော့ ရှင်းကြည့်စမ်း’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် စာရွက်စုတ်ကလေး တစ်ခုကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက် ဓာတုဗေဒ စမ်းသပ်မှုများကို ဆက်လက် လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့သော အရုပ် အကွရာများကို တအံ့တဩဖြင့် ကြည့်နေမိလေ၏။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားဟာက၊ ကလေးတွေ တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ် ခြစ်ထားတာလား’

‘ဒါ ခင်ဗျား ထင်တာကိုး’

‘ဒါဖြင့် ဘာလဲ’

မဂ္ဂယောဂ်၊ ရစ်ဒလင်း သော်ပီ ဆိုတဲ့ အိမ်က မစ္စတာ ဟီလတန် ကျူးဗစ် ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်တော့ အဲဒီဟာတွေ ဘာမှန်း မသိလို့ တော်တော် ကလေး စိတ်ညစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ အရုပ်ကလေးတွေ ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကို စာတိုက်ကနေ ကျုပ်ဆီ ပို့လိုက်တယ်။ သူကတော့ နောက်ရထားနှင့် လိုက်လာလိမ့်မယ်။ ဟော ပြောရင်း ဆိုရင်း တံခါးက ခေါင်းလောင်းသံ ကြား တယ်ဗျ။ ဒေကန္တ သူပဲ ဖြစ်မှာပဲ’

လှေကားပေါ်တွင် လေးကွေးစွာ တက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြား ရပြီး နောက် ခဏ အကြာ၌ အရုပ် မြင့်မြင့်၊ အသား နီနီနှင့် မုတ်ဆိတ်တို့ စင် ကြယ်စွာ ရိတ်ထားသော လူတစ်ယောက်သည် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။

ထိုလူ၏ ကြည်လင်သော မျက်လုံးများနှင့် ပါးစုန့် အစ်အစ်ကြီးများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ထိုလူမှာ လန်ဒန်မြို့၏ နှင်းမှောင်များနှင့် ဝေးရာ ကျေးလက်တွင် နေထိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို သိသာနိုင်ပေ၏။ သန့်ရှင်း လတ်ဆတ်၍ တသုန်သုန် တိုက်နေသည့် အရှေ့ဘက် ကမ်းခြေမှ လေပြင်းသည် ထိုလူနှင့် အတူ အခန်းထဲသို့ ကပ်လျက် ပါလာသည်ဟု ထင်ရပေ၏။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုင်တော့မည် ပြုစဉ် ထိုလူ၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်ုပ် ကြည့်ရှုပြီး စားပွဲပေါ် တွင် ချထားသည့် အရုပ်ကလေးတွေ ရေးထားသော စာရွက်ပေါ်သို့ ရောက်သွား ကြလေ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ စုံထောက်ကြီး၊ အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ ရပြီလား၊ စုံထောက် ကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆိုရင် စိတ်ဝင်စားတတ်တယ်လို့ ပြောကြလို့၊ ဒီထက် ထူးဆန်းတာတော့ ရှိမထင်တော့ပါဘူးနော်၊ ကျွန်တော် မလာခင် ကြိုတင် လေ့လာ ထားနိုင်အောင်လို့ စာရွက်ကို စာတိုက်က ပို့လိုက်တာ’

ရှားလော့ဟုမ်းက

‘အင်း၊ ထူးဆန်းတာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကလေး တစ်ယောက် ကောက်ခြစ်ထားသလားလို့ ထင်မှာပဲ၊ စာရွက်ပေါ်မှာ ကန့် လန့် ဖြတ်ပြီး ကနေတဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ ရေးထားတာကိုး၊ ထင်မယ် ဆိုရင် လည်း ထင်စရာပေါ့၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အရုပ်ကလေးတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေရတာလဲဗျာ’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမ ကတော့ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတယ်ဗျ။ ဒီအရုပ်ကလေးတွေ မြင်ပြီး သေမလောက်

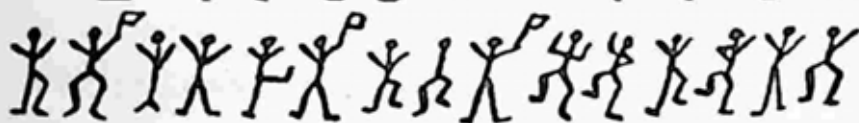
mgyoe.com

ရှားလော့ဟုမ်းက စာရွက်စုတ်ကလေးကို
ကောက်ဖြန့်လိုက်သည့် အခါတွင် ...

ကြောက်နေတယ်၊ သူကတော့ ထုတ်မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေကို
ကြည့်လိုက်တာနှင့် ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ဒီကိစ္စကို ဇာစ်ဇာစ်
မြစ်မြစ် သိချင်တာပါ’

ရှားလော့ဟုမ်းက စာရွက်စုတ်ကလေးကို ကောက်ဖြန့်လိုက်သည့် အခါ
တွင် နေရောင်သည် စာရွက်ပေါ်သို့ ထိုးကျလာလေ၏။ စာရွက်မှာ မှတ်စု
စာအုပ် တစ်အုပ်မှ ဆုတ်ယူထားသည့် စာရွက် ဖြစ်လေ၏။ အရပ်များမှာ ခဲတံဖြင့်
ရေးထားသည့် အရပ်များ ဖြစ်ပြီး အောက်ပါ ပုံအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုစာရွက်ကို အတန်ကြာမျှ စိုက်ကြည့်လျက် ရှိပြီး
နောက် ပြန်ခေါက်ကာ အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။

‘ကြည့်ရတာကတော့ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပြီး တော်တော် ထူးဆန်းတဲ့ အမှု တစ်ခု ဖြစ်မယ် ထင်တာပဲ။ ခင်ဗျား ရေးလိုက်တဲ့ စာမှာလည်း တော်တော်လေးတော့ ပြည့်စုံပါတယ်လေ။ သို့သော်လည်း ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်လည်း ကြားရလေအောင် နောက်တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ပြောပါလားဗျာ’

ဧည့်သည်သည် ကြီးခိုင်သည့် သူ့ လက်ဖဝါးကြီးများကို ဖြန့်လိုက် ဆုပ်လိုက် လုပ်ရာက

‘ကျွန်တော်က စကားတော့ သိပ်မပြောတတ်ဘူး ခင်ဗျာ။ အကယ်၍ ကျွန်တော် ပြောသွားတုန်းမှာ မရှင်းတာ ရှိရင်လည်း မေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကျတဲ့ မနှစ်က စပြီး ပြောပါ့မယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် စကား ခံထားချင်တာက ကျွန်တော်ဟာ လူချမ်းသာ တစ်ယောက် မဟုတ်သည့်တိုင် ကျွန်တော့်ဘိုးဘွားများဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးရာလောက်ကတည်းက စပြီး ရစ်ဒလင်းသော်ပီ အိမ်မှာ နေထိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ နောဖော့ နယ်မှာ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အမျိုးဟာ ဆွေကြီး မျိုးကြီးထဲက ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ။ မသိသူ မရှိသလောက်ပါပဲ။ မနှစ်ကတော့ လန်ဒန်မှာ ဘုရင်မ ဂျူဘာလီပွဲ ရှိတာနှင့် ကျွန်တော်လည်း လန်ဒန်ကို လာခဲ့ပါတယ်။ လန်ဒန်ကို ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ နယ်က ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော်ကြီး ပတ်ကားလည်း ရှိတဲ့ အတွက် ရပ်ဆယ် ပန်းခြံ ရပ်ကွက်မှာ ရှိတဲ့ တည်းခိုခန်း တစ်ခုမှာ တည်းပါတယ်။ အဲဒီမှာ အယ်လစီ ပက်ထရစ်ဆိုတဲ့ အမေရိကန် အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်လည်း တည်းနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကြပြီး ချစ်ကြိုက်သွားကြရော ဆိုပါတော့ ခင်ဗျာ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်တို့လည်း မှတ်ပုံတင် ရုံးတစ်ရုံးကို သွားပြီး အကျဉ်းရုံး လက်ထပ်လိုက်ကြပါတယ်။ လက်ထပ်ပြီးတော့ နောဖော့ကို ပြန်ခဲ့ကြတာပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်လို ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက ဆင်းသက်လာသူ တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကို တွေ့ပြီး သူ့မျိုးရိုး အကြောင်းလည်း မသိ ဘာမသိ ညာမသိနှင့် အကျဉ်းရုံးပြီး လက်ထပ်လိုက်တယ် ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို စုံထောက်ကြီးက ရူးတယ် ထင်ချင် ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမကို တွေ့ရင် စုံထောက်ကြီး နားလည် သွားမှာပါ။

‘ကျွန်တော့် မိန်းမ အယ်လစီကလည်း ရှင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို လက်ထပ်ချင်ဘူး ဆိုရင်လည်း မထပ်ဘဲ နေနိုင်တဲ့ အခွင့် ပေးခဲ့ပါတယ်။ ‘ရှင်းရှင်း ပြောရရင် ကျွန်မ ဘဝမှာ တော်တော် စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းတဲ့

အဖြစ်အပျက်တွေ ရှိခဲ့တယ်။ ကျွန်မ ဒါတွေ အားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်ချင်တယ်။ တတ်နိုင်ရင် အတိတ် အကြောင်းကို ပြန်မတွေးချင်ဘူး။ ပြန်တွေးရင် ရင်နာလွန်းလို့။ ကျွန်မကို လက်ထပ်တယ် ဆိုရင် အတိတ်တုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက် အနေနှင့် ယူရလိမ့်မယ်။ ဒီလောက် ပြောရင် ကျေနပ်ပါတော့။ ကျွန်မကို နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးပါနှင့်တော့။ ရှင်နှင့် မတွေ့ခင်က အဖြစ်အပျက်တွေနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်မ ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပါရစေ။ တကယ်လို့ ကျွန်မ တောင်းတဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေဟာ ပြင်းထန်လွန်းနေတယ်လို့ ထင်ရင် ရှင် နောဖော့ကို အေးအေးဆေးဆေးသာ ပြန်သွားပါတော့။ ကျွန်မလည်း ဒီတိုင်းပဲ နေပါရစေ” လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒါက ကျွန်တော်တို့ လက်မထပ်ခင် တစ်နေ့မှာ ပြောတာ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံတဲ့ အကြောင်း ပြောပြီး ပြောတဲ့ အတိုင်းလည်း လက်ထပ် ယူခဲ့ပါတယ်။

‘ခုတော့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ကျတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိသွားပါပြီ။ တစ်နှစ် အတွင်းမှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကြင်ကြင်နာနာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ အဲ ဇွန်လကုန်လောက်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ လင်မယား ကြားမှာ ပြဿနာ တက်မယ့် အရိပ် နိမိတ်ကလေးတွေကို တွေ့လာရတယ်ဗျ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့် မိန်းမဆီကို အမေရိကက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်။ စာက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တံဆိပ်ခေါင်း ကပ်လို့။ စာကို ရတော့ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့်။ စာကိုလည်း ဖတ်ပြီး မီးရှို့ပစ်လိုက်တယ်။ သူကလည်း ဒီအကြောင်းကို ဘာမှ မပြောဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မမေးဘူး။ ကတိက ကတိကိုး ခင်ဗျ။ တည်ရမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီနောက်က စပြီး ကျွန်တော့် မိန်းမလည်း ယောက်ယက်ခတ်တော့တာပါပဲ။ သူ့ မျက်နှာဟာ အမြဲတမ်းလိုလို ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ဟန် ပေါ်နေတယ်။ တစ်ခုခုကို စောင့်ဆိုင်းနေသလိုလို မျှော်လင့်နေသလိုလို အမူအရာမျိုး ခင်ဗျ။ ကျွန်တော် သင်္ကာမကင်း မဖြစ်အောင်လည်း အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားရှာပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဖွင့်ပြောရင်လည်း အကောင်းသားပေါ့ ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း အကောင်းဆုံး အဆွေ ခင်ပွန်း တစ်ယောက် အနေနှင့် ကူညီဖို့ အဆင်သင့်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက သူက ဘာမှ မပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့။

‘ဪ ခုထောက်ကြီးကို ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ အင်မတန် သစ္စာ ရှိတဲ့ မိန်းမပါ။ အတိတ်တုန်းက သူ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာဟာ သူ့ ပယောဂကြောင့် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်

ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နောဖော့က သာမန် မြေပိုင်ရှင်ကလေး တစ်ယောက်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ဆွေမျိုးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကျွန်တော့်လောက် စောင့်ထိန်းတဲ့ လူဆိုလို့ အင်္ဂလန်မှာ တစ်ယောက်မှတောင် မရှိဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကို ကျွန်တော့် မိန်းမ ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် လက်မထပ်ခင်တုန်းကလည်း သိခဲ့ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် ဆွေမျိုး ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင်တော့ သူ ဘယ်တော့မှ လုပ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော် စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံပါတယ်။

အဲ အရေးကြီးတဲ့ အပိုင်းကို ရောက်တော့မယ် ခင်ဗျ။ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက၊ အဲဒီနေ့က လွန်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂါနေ့ ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်တို့အိမ် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်ရဲ့ ဘောင်ပေါ်မှာ ဘာမှန်း မသိ ညာမှန်း မသိနှင့် ကနေတဲ့ အရုပ်ကလေးတွေ ရေးထားတာကို တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ ခုစာရွက်ပေါ်မှာ ရေးထားတဲ့ အရုပ်မျိုးကလေးတွေပဲ။ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ မြေဖြူနှင့် ရေးထားတယ်။ အစတုန်းကတော့ မြင်းဇောင်းက မြင်းထိန်းတဲ့ ကောင်လေး လက်ကမြင်းထားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးက သူ ရေးထားတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျိန်တွယ်ပြောတယ်။ ကြည့်ရတာကတော့ ညတုန်းက ရေးသွားတယ် ထင်တာပဲ။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း အရုပ်ကလေးတွေကို ဖျက်ပစ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်တော့ မိန်းမကိုလည်း ပြောပြပါတယ်။ ဒီအကြောင်းလည်း ပြောလိုက်ရော ကျွန်တော့် မိန်းမက ဒီကိစ္စကို တော်တော် အရေးကြီး နေလေတော့ ကျွန်တော်လည်း အံ့ဩနေတာပေါ့ ခင်ဗျ။ နောက်တစ်ခါ ဒီလို ရေးထားတာ တွေ့ရင် သူလည်း ကြည့်ပါရစေလို့ တောင်းပန်တယ် ခင်ဗျ။ ဒီလိုနှင့် နေလာလိုက်တာ တစ်ပတ်လုံးလုံး ဘာမှ မတွေ့ရပါဘူး။ မနေ့ မနက်ကတော့ ဒီစာရွက်ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲက နေရာရိစင်ကလေးပေါ်မှာ တွေ့ရတာပါပဲ။ ကျွန်တော် အယ်လစ်ကို ဒီစာရွက်ကလေးလည်း ပြလိုက်ရော အယ်လစ်ဟာ မူးမေ့ လဲသွားတယ် ခင်ဗျ။ အဲဒီ နောက်က စပြီး အယ်လစ်ဟာ အိပ်မက် မက်နေသူလို ငိုငိုတိုတိုကြီး ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ သူ့ မျက်လုံးတွေကို ကြည့်ရတာကလည်း အမြဲတမ်း ကြောက်လန့်နေတဲ့ပုံ ပေါ်နေတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း စုံထောက်ကြီးဆီကို စာတစ်စောင် ကောက်ရေးပြီး အဲဒီ စက္ကူလေးကို ပို့လိုက်တာပါပဲ ခင်ဗျ။ ဒီကိစ္စ ကျွန်တော် ပုလိပ်ကိုလည်း တိုင်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ပုလိပ် သွားတိုင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းရယ်မှာပေါ့ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ အကြံ ပေးစမ်းပါဦး။ ကျွန်တော်ဟာ လူချမ်းသာ တစ်

mgyoe.com

ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့် မိန်းမကို တစ်ခုခု အန္တရာယ် ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ရမှာပဲ၊ ခြူး တစ်ပြားမှ မကျန်ချင် နေပါစေ၊ ကျွန်တော် အကုန်ခံမှာပါ’

ရိုးသား ဖြောင့်မတ်၍ ကြင်နာ သနားတတ်ရုံမျှမက ထက်မြက် စူးရှ ၍ ပြာလဲ့သော မျက်လုံးများနှင့် ကြီးမား ခုံညားသော မျက်နှာတို့ကြောင့် ထိုလူ မှာ အင်္ဂလန်မြေမှ ပေါက်ဖွားသည့် အင်္ဂလိပ် ပီသသူ လူကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ပေ၏။ သူ့ဇနီးကို ချစ်သည့် အချစ်နှင့် သူ့ ဇနီးကို ယုံကြည်မှုသည် မျက်နှာ အမူအရာထဲတွင် အထင်းသား ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် သူ ပြောပြသည်တို့ကို အထူး ဂရုစိုက် နားထောင်ပြီးနောက် မလှုပ်မယှက် ထိုင်ရင်း တွေးတော စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းက

‘ခင်ဗျား ဇနီးကို အကျိုး အကြောင်း ရှင်းလင်းပြပြီး သူ့ လျှို့ဝှက်ချက် ကို ဖွင့်ပြောဖို့ တိုက်ရိုက် မေတ္တာ ရပ်ခံရင် ဘယ်နှယ် နေမလဲ၊ အဲဒီလို တိုက် ရိုက် မေးဖို့ကော စိတ်များ မကူးမိဘူးလား’

မစ္စတာ ဟီလတန် ကျူးဗစ်သည် ကြီးမားသော သူ့ ခေါင်းကို ယမ်း လိုက်လျက်

‘ကတိဟာ ကတိပဲ မစ္စတာ ဟုမ်း၊ သူ ပြောချင်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် ကို ပြောမှာပေါ့၊ သူ မပြောချင်တာကို ကျွန်တော် အတင်း မမေးချင်ဘူး၊ သို့သော် လည်း ခုကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော့် နည်းနှင့် ကျွန်တော် သိအောင် လုပ်ရမှာပဲ၊ မလုပ်လို့ မဖြစ်ဘူး’

‘ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် အနေနှင့်လည်း အစွမ်းကုန် ကူညီမယ်၊ ပထမ ကျုပ် မေးချင်တာက ခင်ဗျားတို့ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ လူစိမ်း သူစိမ်း များ တွေ့တယ်လို့ ပြောသံ မကြားရဘူးလား’

‘မကြားမိဘူး ခင်ဗျ’

‘ခင်ဗျားတို့ ရပ်ကွက်က တော်တော်လေးတော့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ရပ်ကွက် ပါ၊ မျက်နှာစိမ်း မြင်ရင် သိရမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခင်ဗျ၊ ကျွန် တော်တို့ နယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရေပူစမ်းကလေးတွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်၊ လယ်သမားတွေက ရေပူ လာချိုးတဲ့ လူတွေကို အခန်း ငှားကြတာမျိုးတော့ ရှိ တယ်’

‘ဒီအရပ်ကလေးတွေဟာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဓိပ္ပာယ် ရှိတယ်၊ စိတ်ကူး တည့်ရာ လျှောက်ရေးထားတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ဒီပြဿနာကို ကျုပ်တို့ ရှင်းလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အဓိပ္ပာယ်နှင့် ရေးထားတာ ဆိုရင်တော့ ဖော်လို့ ရမှာပ၊ သို့သော်လည်း ခု ကြည့်ရတဲ့ နမူနာက ခပ်တိုတို ကလေး ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် ဘာမှ လုပ်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား တင်ပြတဲ့ အချက်အလက်က မရေရာသေးတော့ ကျုပ်တို့မှာ စုံစမ်း ထောက် လှမ်းဖို့ အခြေခံ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။’

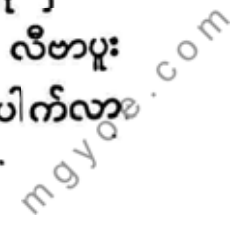
‘ဒီတော့ ကျုပ် အကြံ ပေးချင်တာက ခင်ဗျား နောဖော့ကို ပြန်ပါ၊ အနီး အနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက် အကဲခတ်ပါ၊ နောက်ထပ် အဲဒီလို အရပ်ကလေး တွေကို တွေ့ရင် သေသေချာချာ ကူးထားပါ၊ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ်မှာ မြေဖြူ နှင့် ရေးထားတဲ့ အရပ်ကလေးတွေရဲ့ ကော်ပီကို မရလိုက်တာ ကျွန်တော်တို့မှာ တော်တော်ကလေး နာသွားတယ်၊ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာလည်း လူစိမ်း သူစိမ်း များ လာသလား ဆိုတာ မသိမသာ စုံစမ်းပါ၊ နောက်ထပ် အချက် အလက် အသစ် တွေ့ရင် ကျုပ်ဆီကို လာခဲ့ပါ၊ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီလောက်ပဲ အကြံ ပေးနိုင်သေးတယ် မစ္စတာ ကျူးဗစ်၊ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့ အထောက်အထား တွေကို တွေ့တယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ် ကိုယ်တိုင် နောဖော့ကို ဆင်းလာဖို့ အဆင် သင့်ပဲ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုကိစ္စကိုသာ တွေးတော စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် မှတ်စု စာအုပ် ကြားထဲမှ ထိုစာရွက် ကလေးကို ထုတ်ကာ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထားသည့် အရပ်ကလေးများကို မကြာခဏ စိတ်ဝင်စားစွာ စိုက်ကြည့်နေတတ်သည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ရာတွင် ထိုအကြောင်းကို တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ပြောဆိုခြင်း မပြုချေ။

နောက် နှစ်ပတ် ကြာသည့် တစ်ညနေတွင်မူ ကျွန်ုပ် အပြင်သို့ ထွက်ရန် ပြင်ဆင်လျက် ရှိစဉ် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်ကာ

‘ဗျို ဝပ်ဆင်ရေ၊ ခင်ဗျား အပြင် မထွက်နှင့်ဦးဗျာ’
‘ဘာဖြစ်လို့’

‘ဒီနေ့ မနက်မှာ ဟိလတန် ကျူးဗစ်ဆီက ကြေးနန်း တစ်စောင် ရတယ်၊ ကနေတဲ့ အရပ်ကလေးတွေ လာပြတဲ့ ဟိလတန် ကျူးဗစ် ဆိုတဲ့ လူကို မှတ်မိ သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ နေ့လယ် တစ်နာရီ နှစ်ဆယ် ရထားနှင့် လီဗာပူး ဘူတာကို ရောက်မယ်ဗျ၊ ဒီတော့ ဒီလူ အချိန်မရွေး ကျုပ်တို့ဆီကို ပေါက်လာ’

နိုင်တယ်၊ သူ့ ကြေးနန်းကို ကြည့်ရတာကတော့ နောက်ထပ် အရေးတကြီး ပြဿနာ ပေါ်နေပုံပဲ’

ကျွန်ုပ်တို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရချေ။ နောဖော့ မြေပိုင်ရှင် မစ္စတာ ကျူးဗစ်သည် ရထား ဆိုက်လျှင် ဆိုက်ချင်း အမိုး ပက်လက် ရထားကလေး တစ်စင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာလေ၏။

အိပ်ရေး ပျက်လာဟန် ရှိသော မျက်လုံးများနှင့် နဖူးရေတို့ ရှုံ့နေသည်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မစ္စတာ ကျူးဗစ်မှာ စိုးရိမ်သောက ဖြစ်နေပုံ ရလေ၏။

‘စုံထောက်ကြီးရေ၊ ဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်ကို တော်တော်လေး နှောက် နေပြီ ခင်ဗျ’ ဟု ပြောကာ ပင်ပန်းလာသူ တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ကုလားထိုင်ပေါ် တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေ၏။

‘ဘယ်က လူတွေမှန်း မသိ ဘာမသိနှင့် ကိုယ့်ကို မကောင်း ကြံနေတဲ့ လူတွေ ကိုယ့် အနားမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဒါတွင် မကဘူး၊ ကိုယ့် မိန်းမကို တဖြည်းဖြည်း ညှဉ်းသတ်နေတယ် ဆိုတာကို သိနေရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ ဘယ်လောက် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သလဲ ဆိုတာ စုံထောက်ကြီးပဲ တွေးကြည့် ပေတော့၊ ဒီအရပ်တွေကြောင့် ကျွန်တော့် မိန်းမတော့ တစ်နေ့ တခြား လုံးပါး ပါးနေပြီ ခင်ဗျာ၊ တကယ်ပါ၊ ကျွန်တော့် မျက်စိ ရှေ့တွင်ကို လုံးပါး ပါးလိုက် နေပြီ’

‘သူကကော ဘာမှ မပြောသေးဘူးလား’

‘မပြောသေးဘူး မစ္စတာ ဟုမ်း၊ တစ်လုံးမှ မပြောဘူး၊ တစ်ခါတလေ တော့ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မထူးတော့ပါဘူး ဆိုပြီး ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်တဲ့ ပုံပဲ ခင်ဗျ၊ သို့သော်လည်း သူ့မှာ ဒါကြီးကို မပြောရဲသလို မထွေးနိုင် မအန်နိုင် ဖြစ် နေတာကို တွေ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို တတ်နိုင်သလောက် ဖျောင်းဖျ ပါတယ်၊ သူ့ကို မကြောက်အောင်လည်း အားပေးပါတယ်၊ သူကလည်း ကျွန်တော့် ဆွေဂုဏ် မျိုးဂုဏ်၊ ကျွန်တော့် နယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အမျိုး အမည်းကွက် မရှိ ခဲ့ပုံ၊ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်သိက္ခာနှင့်ကိုယ် နေခဲ့ကြပုံတို့ကို ပြောပါတယ်၊ ဒီလို ပြောတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖွင့်ပြောတော့မှာပဲလို့ စိတ်ထဲ ထင်မိတာပေါ့ ခင်ဗျာ၊ သို့သော် ဒီကိစ္စကို ခုထက်ထိ ရောက်မလာဘူး ခင်ဗျ’

‘နို့ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား ဘာသာကော ခင်ဗျား ရှာလို့ မတွေ့ဘူး လား’

‘တွေ့ပါသော်ကော ခင်ဗျာ၊ ခု စုံထောက်ကြီး ကြည့်ဖို့ ကျွန်တော် နောက်

ထပ် တွေ့တဲ့ အဲဒီ အရုပ်ကလေးတွေကို ယူလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး အရေးကြီးတာကတော့ လူကိုယ်တိုင် ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ရပြီ ခင်ဗျ'

'ဘာ ဒီအရုပ်ကလေးတွေကို ရေးတဲ့ လူလား'

'ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအရုပ်ကလေးတွေ ရေးနေတာကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် အစီအစဉ် အတိုင်း ပြောသွားမယ်လေ။ စုံထောက်ကြီးဆီက ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နေ့ မနက် ရောက်တော့ နောက်ထပ် ရေးထားတဲ့ အရုပ်တွေကို တွေ့ပြန်တယ် ခင်ဗျ။ အရုပ်တွေကို ဥယျာဉ်ပစ္စည်းတွေ ထားတဲ့ တဲကလေးက သစ်သား တံခါးမှာ မြေဖြူနှင့် ရေးထားတယ်။ အဲဒီ ပေါက်တူး ပေါက်ပြား ထားတဲ့ တဲကလေးက မြက်ခင်း ဘေးမှာ။ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ရှေ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ တန်းမြင်နေရတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီအရုပ်တွေကို ကူးထားလိုက်တယ်။ ဟောဒီမှာ'

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

'ဟုတ်လိုက်လေဗျာ။ ဆက်ပြောစမ်းပါဦး'

'ကူးရေးပြီးတော့ အရုပ်တွေကို ကျွန်တော် ဖျက်ပစ်လိုက်တယ် ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ရက် ကြာတဲ့ မနက်ကျတော့ အရုပ်ကလေးတွေ ပေါ်လာပြန်တယ် ခင်ဗျ။ ဟောဒါက နောက်ရေးတဲ့ အရုပ်'

✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱ ✱

ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်ချင်း ပွတ်လိုက်ပြီးနောက် တခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ရင်း

'အချက်အလက်ကလေးတွေတော့ တဖြည်းဖြည်း စုံလာပြီဗျို'

'နောက် သုံးရက်လောက် ကြာတော့ စာရွက် တစ်ရွက် ထပ်တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ စာရွက်ကို နေနာရီ စင်ကလေးပေါ်မှာ တင်ထားပြီး ခဲလေး တစ်လုံးနှင့် ဖိထားတယ်။ အရုပ် အကွရာတွေကတော့ နောက်တွေ့တဲ့ အရုပ်တွေနှင့် အတူတူပဲ ခင်ဗျ။ ဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်လည်း စောင့်ဖမ်းမယ် ဆိုပြီး ချောင်းပါတယ်။ သေနတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်၊ မြက်ခင်းကို ကောင်းကောင်း မြင်နေရတဲ့ ကျွန်တော့်အိမ် စာကြည့်ခန်းကနေပြီး ထိုင်ကြည့်နေတယ်။ မနက် နှစ်နာရီလောက်ကျတော့

mgvooe.com

ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက် ဘေးမှာ ထိုင်နေတုန်း ခြေသံ ကြားရတယ် ခင်ဗျ၊ လ ရောင်ကလေးက လွဲလို့ တခြား ဘာမှ အလင်းရောင် မရှိဘူး၊ ဒါနှင့် ကျွန်တော် ဖြတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့် မိန်းမရယ် ခင်ဗျ၊ ညဝတ် အင်္ကျီကို ဝတ်လို့၊ သူက ကျွန်တော့်ကို အိပ်ဖို့ တောင်းပန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း တို့ ကို ဒီလို လာပြီး နှောင့်ယှက်နေတဲ့လူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိချင်တယ်လို့ ခပ် ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ သူကတော့ တစ်ယောက်ယောက် အပျော် ကျီစား တာ ဖြစ်မှာပါ၊ ဒါကို အရေးတကြီး ထားမနေပါနှင့်လို့ ပြောတယ် ခင်ဗျ

“ရှင် တကယ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေရင်လည်း ကျွန်မတို့ နှစ် ယောက် တစ်နေရာရာကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီး ထွက်ရအောင်”

“ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲကွ၊ သူများက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် လာကျီစား တာနှင့် ငါက ကိုယ့်အိမ်က နေပြီး တခြားကို ရှောင်ထွက် သွားရမှာလား၊ တစ် နယ်လုံးက တို့ကို ဝိုင်းရယ် ကြမှာ ပေါ့”

“ကဲပါရှင်၊ ဒါဖြင့် လာ အိပ်လှည့်ပါ၊ မနက် ကျတော့မှ ဒီ အကြောင်းကို အေးအေး ဆေးဆေး ပြောတာပေါ့”

“ဒီလို ပြောနေတုန်းမှာ စော စောက ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာဟာ ပိုပြီး ဖြူသွားတာကို လရောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် မြင်လိုက် တယ် ခင်ဗျ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့် ပခုံးကိုလည်း လှမ်းပြီး ဖျစ်ညှစ် ကိုင် လိုက်တယ်၊ ပေါက်တူးတွေ ပေါက် ပြားတွေ ထားတဲ့ ရုံက အရိပ်ထဲမှာ မည်းမည်း သဏ္ဍာန် တစ်ခုကို လှမ်း မြင်လိုက်ရတယ်၊ အရိပ်ထဲမှာ ဝမ်း လျားမှောက် ရွှေလျားလာပြီး တံခါး ရှေ့ ရောက်တော့ ငုတ်တုတ် ထထိုင် လိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က သေနတ်

‘ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ကို အတမ်း ဖက်ထားတယ် ခင်ဗျ’

ကို ဆွဲပြီး ထွက်လိုက်မယ့် အလုပ်မှာ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ ကျွန်တော့်ကို အတင်း ဖက်ထားတယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော်က အတင်း ရုန်းပေမဲ့ မရဘူး၊ တအား တွယ်ထားတယ်၊ ဒါနှင့် နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော် ရုန်းပြီး အတင်း ပြေးသွား တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ရောက်တဲ့ အချိန်ကျတော့ အဲဒီ သတ္တဝါကို မတွေ့ရ တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ခြေရာ လက်ရာတော့ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်၊ တံခါးပေါ်မှာ အရင် နှစ်ခါ ရေးဖူးပြီးသား အရုပ်ကလေးတွေကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီ အရုပ်ကလေး တွေကို ကျွန်တော် ခု ကူးယူခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း မကျေနပ်လို့ ခြံပတ် ပတ်လည်ကို လိုက်ရှာတော့ အဲဒီ သတ္တဝါရဲ့ အရိပ်အယောင်ကိုတောင် မတွေ့ရ မမြင်ရတော့ဘူး ခင်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့မယ့်သာ မတွေ့တယ် အံ့ဩစရာ ကောင်း တာက ဒီ သတ္တဝါဟာ တစ်ချိန်လုံး ခြံထဲမှာ ရှိနေပုံ ရတယ် ခင်ဗျ။ မနက် လင်း လို့ အဲဒီ ပစ္စည်းရုံ တံခါးကို ကျွန်တော် ဆင်းကြည့်တော့ မနေ့ညက ရေးထား တဲ့ အရုပ်တန်းတွေ အောက်မှာ နောက်ထပ် အရုပ်တွေ ရေးထားတာကို တွေ့ရ တယ် ခင်ဗျ။

‘နောက်ထပ် တွေ့တဲ့ အရုပ်တွေကိုကော ကူးခဲ့သေးသလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အရင်က အတန်းတွေလောက်တော့ မရှည်တော့ဘူး ခင်ဗျ။ ခပ်တိုတိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကူးထားလိုက်ပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ’

မစ္စတာ ကျူးဗစ်က နောက်ထပ် စာရွက် တစ်ရွက် ထုတ်ပေး၏။ ကနေ သည့် အရုပ်ကလေးများမှာ အောက်ပါတို့ ဖြစ်လေ၏။

သူ့ မျက်လုံးများကို ကြည့်လိုက်ရုံဖြင့် ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အလွန် စိတ်ပါ ဝင်စားလျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် သိလိုက်လေပြီ။

‘ဒါက ပထမ အကြောင်းကို ဆက်ရေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သတ်သတ် ရေးတာလား’

‘တစ်ဖက် တံခါးရွက်မှာ ခင်ဗျ’

‘ဟုတ်လိုက်လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆီမှာ ခုအချက်ဟာ အရေးကြီးဆုံးပဲ ခင်ဗျ။ မျှော်လင့်ချက်ကလေး ရှိသွားပြီပေါ့၊ ကဲ မစ္စတာ ကျူးဗစ် နောက်ထပ် ဆက် ပြောပါဦး၊ ဘာဖြစ်သေးသလဲ’

‘ဒီပြင်တော့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး မစ္စတာ ဟုမ်း၊ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ဒီသတ္တဝါကို အမိ ဖမ်းမယ့် အလုပ်မှာ အတင်း’

ဝင်ဆွဲတဲ့ အတွက်ကြောင့်တော့ ကျွန်တော့် မိန်းမကို တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးမိတယ် ခင်ဗျ။ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘေးဥပဒ် အန္တရာယ် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဆွဲတာပါတဲ့။ သူ ဒီလို ပြောလိုက်တော့ ဒါဖြင့် သူ ကြောက်နေတာဟာလည်း အဲဒီ သတ္တဝါ အန္တရာယ် ပေးမှာကိုပဲ ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျွန်တော် လက်ခနဲ သိလိုက်တယ်။ ဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီအရုပ်ကလေးတွေကို ရေးပြီး ပြနေတာဟာ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ ဆိုတာ သူ သိရမယ်လို့ ကျွန်တော် တထစ်ချ ယူဆလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ မျက်နှာနှင့် သူ့ လေသံကို ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော် ဒီလို မထင်ရက်ပြန်ဘူး။ သူ့ အကြည့်နှင့် သူ့ လေသံဟာ ကျွန်တော့် လုံခြုံရေးကို စိုးရိမ်လို့ ပြောတယ် ဆိုတာ ပေါ်နေတယ်။ အဲဒါကတော့ အမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံပါပဲ ခင်ဗျ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာ စုံထောက်ကြီးဆီက အကြံဉာဏ် လိုချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကတော့ ကျွန်တော့် စာရင်းငှား တပည့် လေးယောက်လောက်ကို ချုံထဲမှာ အပုန်း ခိုင်းနေမယ်။ အဲဒီ ငနဲ လာရင် ဖမ်းပြီး နောင်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို မနှောင့်ယှက်နိုင်အောင် လုပ်လွှတ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်’

‘အင်း အမှုက ဒီလောက် လွယ်လွယ်နှင့် ရှင်းလို့ ရမယ့် ပုံတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ။ နို့ နေစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားက လန်ဒန်မှာ ဘယ်နှရက်လောက် ကြာကြာ နေနိုင်သေးသလဲ’

‘ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ ပြန်ရမယ် ခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် မိန်းမကို စိတ်မချဘူး။ သူလည်း တော်တော် ချောက်ချားနေတယ်။ ညကို ဆက်ဆက် ပြန်ခဲ့ပါလို့ တဖွဖွ မှာလိုက်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်။ သို့သော်လည်း ခင်ဗျား နေနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် အတွင်းမှာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်နိုင်မှာပါလေ။ ခုလောလောဆယ်တော့ ဒီစာရွက်တွေကို ကျုပ်ဆီမှာပဲ ထားခဲ့။ မကြာခင် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားဆီ ရောက်လာပြီး အမှုနှင့် ပတ်သက်လို့ အစအန ဖော်နိုင်ကောင်းရဲ့လို့ အောက်မေ့တာပဲ’

ရှားလော့ဟုမ်းကား စုံထောက် ပီပီ အမှုသည် ရှေ့တွင် ဣန္ဒြေ ဆောင်နိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါပေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကား သူ့ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ သိသည့် အလျောက် သူ မည်မျှ စိတ် လှုပ်ရှားနေကြောင်းကို အလွယ်တကူ သိလိုက်လေပြီ။ မစွတာ ကျူးပစ်၏ ကျောပြင်ကျယ်ကြီး တံခါးပေါက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ရှားလော့ဟုမ်းသည် စားပွဲဆီသို့ အူယားဖား

mgyoe.com

ယား ပြေးသွားကာ ကနေသည့် လူရပ်ကလေးများ ပါသည့် စက္ကူစများကို ဖြန့် လိုက်ပြီးလျှင် အမျိုးမျိုး တွက်ချက် စဉ်းစားလျက် ရှိလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် နှစ်နာရီခန့်ကြာမျှ စာရွက်ပေါ်တွင် အရပ်ကလေး များနှင့် အကွရာများကို ရေးသားလျက် ရှိကာ သူ့ကိစ္စတွင် သူ များစွာ စိတ်ဝင် စားလျက် ရှိရကား အနီးတွင် ကျွန်ုပ် ရှိနေသည်ကိုပင် သတိရဟန် မတူတော့ ချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ၌ ရှားလော့ဟုမ်းသည် အဖြေ ထုတ်၍ ရသည့်နှယ် သီချင်း ကလေး တအေးအေး လေကလေး တချွန်ချွန် ဖြစ်နေပြီး တစ်တုံ တစ်တုံတွင် လည်း စိတ် ရှုပ်ထွေး နောက်ကျဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ကာ တစ်နေရာ ရာကို ငေးစိုက် ကြည့်လျက် ရှိရင်း မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌မူ ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကျေနပ် အားရသွားသည့်နှယ် 'နိပ် ပြိကွ' ဟု တစ်ယောက်တည်း ပြောကာ ကုလားထိုင်မှ ထပြီးလျှင် လက်နှစ်ဖက် ကို ပွတ်ရင်း အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်လျက် ရှိလေ ၏။ ထိုနောက်တွင် ကြေးနန်း ပုံစံ စာရွက်ပေါ်တွင် ကြေးနန်း တစ်စောင်ကို ရှည် လျားစွာ ရေးလျက် ရှိလေ၏။

'ကျုပ် မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း မှန်နေရင်တော့ ခင်ဗျား မှတ်တမ်း ထဲမှာ နောက်ထပ် စိတ်ဝင်စားစရာ အမှု တစ်ခု ရေးစရာ ရပြန်ပြီဗျို့၊ မနက် ဖြန်လောက် ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ နောဖော့ကို လိုက်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ တအံ့ နွေးနွေး ဖြစ်နေတဲ့ ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ အမှုသည်ကို အဖြေ တိတိကျကျ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တာပဲ'

ကျွန်ုပ်မှာ သိလိုစိတ် ပြင်းထန်လျက် ရှိလေပြီ။ သို့ရာတွင် ရှားလော့ ဟုမ်းသည် သူ့ အဖြေကို သူ ကြိုက်သည့် အချိန်တွင် သူ ကြိုက်သည့် နည်းဖြင့် ပေးတတ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် သိပြီးသား ဖြစ်သည့် အတွက် သူ ရွေးသည့် အချိန်ကို စောင့်ရတော့မည်သာ ဖြစ်ပေ၏။

သို့ရာတွင် ပြန်ရိုက်သော ကြေးနန်းမှာ ရုတ်တရက် ရောက်မလာချေ။ ထို နှစ်ရက် အတွင်း၌ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စိတ် မရှည်နိုင်ဘဲ ခေါင်းလောင်းသံ ကြားတိုင်း နားတစွင့်စွင့်နှင့် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

ဒုတိယမြောက် ညနေ၌မူ ဟီလတန် ကျူးဗစ်ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက် လာလေ၏။ ထိုနေ့ မနက်က နေနာရီ စင်ကလေးပေါ်တွင် ရှည်လျားသည့် အရုပ် စာတန်း တစ်တန်းမှ အပ အခြား ဘာမျှ ထူးခြားခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် စာတွင် ဖော်ပြ ပါရှိလေ၏။

mgyoe.com

ကျူးဗစ်သည် ထိုအရပ်များကိုလည်း ကူး၍ ပို့လိုက်ရာ ထိုအရပ်များကို အောက်တွင် ဖော်ပြလိုက်ပေ၏။

XXXXXX XXXX XXXX XXXX XXXX

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုအရပ် စာတန်းကို မိနစ် အတန်ကြာမျှ ကြည့် နေပြီးနောက် စိတ်ပျက် အံ့ဩဟန်ဖြင့် လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်လေ၏။ သူ့ မျက်နှာ မှာ စိုးရိမ် သောကကြောင့် တစ်မုဟုတ်ချင်း ချောင်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

‘ခရီးတော့ တော်တော် လွန်ကုန်ပြီ ထင်တယ်ဗျို့၊ ဒီနေ့ ညမှာ မြောက် ပိုင်း ဝါရှမ်းကို သွားတဲ့ ရထား ရှိပါဦးမလား’

မီးရထား အချိန် စာရင်းကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင် နောက်ဆုံး ရထားမှာ ယခုကလေးတွင်ပင် ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

‘ဒီလိုဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်မှာ စောစောစီးစီး ထမင်း စားပြီး ပထမဆုံး ရထားနှင့် လိုက်ရလိမ့်မယ်၊ ဟိုမှာ ကျုပ်တို့ ရှိဖို့ အရေးတကြီး လိုနေပြီ၊ ဟော ဗျို့ ကျုပ်တို့ မျှော်နေတဲ့ ကြေးနန်းတော့ ရောက်လာပြီ၊ ခဏ နေဦး မစွက် ဟတ်ဆန်ရေ၊ အပြန် ကြေးနန်း ရိုက်ရဦးမလား မသိဘူး၊ အင်း မလိုတော့ဘူး ဗျ၊ ကျုပ် တွက်ထားတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ပြီဗျို့၊ သူ့ကြေးနန်း ရောက်လာတော့ ကျုပ် တို့ ကြာကြာ ဆိုင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူး ဆိုတာ ပိုပြီး သေချာသွားပြီ၊ မစွတာ ကျူးဗစ်ကို အခြေအနေ အားလုံး ရှင်းလင်း ပြောပြဖို့ အရေးကြီးလာပြီ၊ ကျုပ် တို့ တောမြေပိုင်ရှင်ကလေး ခမျာ အတော် အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ စက်ကွင်းထဲကို ရောက်နေပြီဗျ’

သို့ဖြင့် မူလက ကလေး ကစားစရာ အဖြစ်အပျက်လေး တစ်ခုဟု သာ မန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့သည့် ဤအကြောင်းကို ရေးနေစဉ်တွင်ပင် ကျွန်ုပ် သည် ထိုစဉ်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် စိတ်ပျက် ထိတ်လန့်ဖွယ်ကို ယခုတိုင် တွေး၍ ကြက်သီး ထမိပါသေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စာဖတ်သူများအား ထို့ထက် စိတ် ချမ်းမြေ့စရာ အဆုံးသတ်ဖြင့် ရေးသား တင်ပြရမည်လောဟု စိတ်ကူးမိပါသေး သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ရေးနေသော မှတ်တမ်းမှာ အချက်အလက်များကို တင်ပြသည့် မှတ်တမ်း တစ်ခု ဖြစ်လေရကား အင်္ဂလန်ပြည် အနံ့အပြားတွင် ရစ်ဒလင်း သော်ပီ အိမ် အမှုဟု ပြောစမှတ် ပြုလောက်သော နာမည် တွင်ကျန် ရစ်စေခဲ့သော ထူးဆန်းသည့် ထို အဖြစ်အပျက်ကြီး၏ အမှောင်ဆုံး အပိုင်းတို့ ကိုပါ ထည့်သွင်း မှတ်တမ်းတင် ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

မြောက်ပိုင်း ဝါရှမ်းသို့ ရောက်ပြီး ရထားပေါ်မှ ဆင်းလျှင် ဆင်းချင်း ကျွန်ုပ်တို့ သွားရောက်မည့် နေရာကို ပြောပြလိုက်သည်တွင် မီးရထား ရုံပိုင် သည် ကျွန်ုပ်တို့ဆီသို့ ပျာယီးပျာယာ ပြေးလာကာ ‘လန်ဒန်က လိုက်လာတဲ့ စုံထောက်တွေလား ခင်ဗျာ’ ဟု မေးလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မနှစ်သက်သည့် အရိပ် အယောင် လွှမ်းသွားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

‘ဘာကြောင့်များ ဒီလို မေးရတာတုံး ခင်ဗျာ’

‘နော့ဒ်ဒ်က လိုက်လာတဲ့ ပုလိပ် အင်စပက်တော် မာတင်လည်း ခုပဲ ဆင်းသွားလို့ပါ။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း မိတ်ဆွေကြီးတို့က ဆရာဝန်တွေများ ဖြစ် နေမလား၊ အမျိုးသမီးကတော့ မသေသေးဘူး ခင်ဗျာ။ နောက်ဆုံး ကြားတဲ့ သတင်း အတိုင်း ဆိုရင်ပေါ့လေ။ ဆရာဝန်ကြီးတို့ အချိန်မီ ရောက်ရင် အသက်ကို ကယ် ချင်လည်း ကယ်နိုင်ဦးမှာပါ။ ကယ်နိုင်ရင်လည်း သူ့ကို စက်တိုင် တက်ဖို့ ကယ် တင်ပေးတာနှင့် အတူတူ နေမှာပါပဲ’

‘လန်ဒန်က လိုက်လာတဲ့ စုံထောက်တွေလား ခင်ဗျာ’

ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မည်းမှောင်လျက် ရှိလေပြီ။

‘ကျုပ်တို့ ခု ရစ်ဒလင်း သော်ပီအိမ်ကို သွားမလိုပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှလည်း မကြားရပါကလား’

‘အဖြစ်ကတော့ တော်တော်လေးကို ဆိုးပါတယ် ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာ ကျူး ဗစ်ရော သူ့ မိန်းမရော နှစ်ယောက်စလုံး သေနတ် မှန်တယ် ခင်ဗျ၊ သူ့ မိန်းမက သူ့ ယောက်ျားကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်တယ်၊ ဒါကတော့ အစေခံတွေက ပြောတာပေါ့လေ၊ ယောက်ျားကတော့ သေရှာပြီ ခင်ဗျ၊ မိန်းမကတော့ မသေသေးဘူး၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ နယ်မှာ ရှေးအကျဆုံး ဆွေမျိုးစု၊ တစ်နယ်လုံးက သိပ်ပြီး လေးစားကြတာ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် စကား တစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ မြင်းရထား တစ်စင်း ပေါ်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် တက်လေ၏။ ဘူတာမှ ခုနစ်မိုင်ခန့် ခရီး တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် စကား ဆို၍လည်း တစ်လုံးမျှ မဟတော့ချေ။ ရှားလော့ဟုမ်း တစ်ယောက် ဤမျှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေပုံကို ကျွန်ုပ် ဤတစ်ကြိမ်သာလျှင် တွေ့ဖူးသေး၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် လန်ဒန်မှ ထွက်လာကတည်းက ယောက်ယက်ခတ်လျက် ရှိကာ မနက်ထုတ် သတင်းစာများကို စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဖတ်ရှုလျက် ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုခဲ့မိပေ၏။ သို့ရာတွင် ယခု အချိန်၌မူ ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်လျက် ငူငူကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ရထား ထိုင်ခုံ နောက်ကို မှီထိုင်ကာ မျက်မှောင်ကြီး ကုတ်ရင်း စဉ်းစား လိုက်ပါလာလေ၏။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကော့တိတ်ချ် ခေါ် တစ်ထပ်တိုက် အိမ်ကလေးတွေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းမှ စုလစ်မွမ်းချွန်တို့ ထိုးထိုးထောင်ထောင်၊ တောတောင် ရှုခင်းတို့ သာတောင့်သာယာဖြင့် ရှေး အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတို့၏ ဂုဏ် ကျက်သရေကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည့် ထူးခြားသော အင်္ဂလိပ် ကျေးလက် တစ်ခွင်ကို ဖြတ်သန်း သွားလာလျက် ရှိသည့် အလျောက် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုတွင် စိတ်ဝင်စားစရာတွေ ပြည့်နှက်လျက် ရှိပေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခရမ်းရောင် မှိုင်းနေသော အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ကြီးနှင့် တကွ အစိမ်းရောင် တောက်လျက် ရှိသော နောဖော့ ကမ်းခြေကို

လှမ်းမြင်နေရလေပြီ။ ရထားသမားသည် သစ်ပင်များ ကြားမှ ထိုးထွက်နေသော သစ်သားနှင့် အုတ်ကြွပ်တို့ စပ်ထားသည့် နှစ်ဆောင်ပြိုင် အမိုးကြီးများကို ကျာ ပွတ်ဖြင့် ထိုးပြရင်း 'အဲဒါ ရစ်ဒလင်း သော်ပီ အိမ်ပေါ့' ဟု ပြောလေ၏။

အိမ်ရှေ့ ဆင်ဝင် အောက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရထား ရပ်လိုက်သည်နှင့် တင်း နစ်ကွင်း တစ်ဖက်၌ ကျွန်ုပ်တို့ ကြားဖူးနေသော ဥယျာဉ် ပစ္စည်းများ ထားသည့် တဲကလေးနှင့် နေနာရီ စင်ကလေးကို သတိ ပြုလိုက်မိပေ၏။ မုတ်ဆိတ်မွေး ကို တောင့်နေအောင် ဖယောင်း တိုက်ထား၍ အဝတ်အစားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည့် လူခပ်ညွှက်ညွှက် တစ်ယောက်သည် ဒေါက်ကပ် ရထား မြင့် မြင့်ကြီး တစ်စင်းပေါ်မှ ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုလူက မိမိမှာ နောဖော့ ပုလိပ် အဖွဲ့မှ အင်စပက်တော် မာတင် ဖြစ် ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး၏ အမည်ကို ကြားသည့် အခါ၌ အတန်ငယ် အံ့အားသင့်သွားဟန် ရှိလေ၏။

'ဟင် မစ္စတာ ဟုမ်း ဟုတ်လား၊ အမှုက ဒီနေ့ မနက် သုံးနာရီမှ ဖြစ် တာ၊ ဒီသတင်းကို လန်ဒန်ကနေ ဘယ်လိုလုပ် သိပြီး ဒီနေရာကို ဘယ်နှယ်လုပ် ကျွန်တော်နှင့် ပြိုင်တူ ရောက်လာတာလဲ'

'ဖြစ်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ထားလို့ပေါ့၊ ဒါကြောင့် မဖြစ်ခင် ကြိုတင် တား ဆီး ရအောင် ရောက်လာတာ'

'ဒီလိုဆို ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရထားရောပေါ့၊ သူတို့ လင်မယားဟာ တော်တော် ကြင်ကြင်နာနာ ရှိတယ်လို့ ပြောတာပဲ'

'ကျုပ်မှာတော့ အထောက်အထား အဖြစ် ကနေတဲ့ လူရုပ်ကလေးတွေ ပဲ ရှိတယ်ဗျ၊ နောက်တော့ ခင်ဗျားကို ရှင်းပြမယ်လေ၊ ခုဟာက ကိစ္စ ပြီးနေပြီ ဆိုတော့ ကြိုတင် တားလို့လည်း မရတော့ဘူး၊ သို့သော်လည်း တရား ဥပဒေ အရ မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြစ်အောင် ကျုပ် သိထားတာကလေးတွေကို အသုံးချဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့၊ ဒီတော့ အမှုကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းတဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်နှင့် ပေါင်းပြီး လုပ်ကြမလား၊ သို့တည်းမဟုတ် ကျုပ် ဘာသာ ကျုပ် သီးခြား လုပ်ရ မလား'

'ဟာ၊ ဘယ်နှယ် ပြောပါလိမ့် စုံထောက်ကြီးရယ်၊ စုံထောက်ကြီးနှင့် ပူးပေါင်း လုပ်ရရင် အတိုင်းထက် အလွန်ပေါ့' ဟု အင်စပက်တော် မာတင်က အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

‘ဒီလိုဆိုရင် အချိန် မဆိုင်းတော့ဘဲ သက်သေ ထွက်ချက်တွေကို နားထောင်ပြီး အိမ်ထဲကို ဝင် စစ်ဆေး ကြည့်ချင်တယ်ဗျ’

အင်စပက်တော် မာတင်သည် မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းအား သူ့စိတ်တိုင်းကျ စစ်ဆေးရန် ခွင့်ပြုပြီးနောက် သူ့ကိုယ်တိုင်မှာမူကား တွေ့ရှိချက်များကို လိုက်လံ မှတ်သားလျက် ရှိလေ၏။ အသက် ကြီးကြီး ဆံပင် ဖြူဖြူနှင့် နယ်ခံ ဆရာဝန်သည်လည်း မစွက် ကျူးပစ်၏ အခန်းကို စစ်ဆေး ကြည့်ရှုပြီး ဆင်းလာကာ မစွက် ကျူးပစ်၏ ဒဏ်ရာမှာ တော်တော် ကြီးသည့်တိုင် မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးကြောင်းဖြင့် ပြောပြလေ၏။ ကျည်ဆန်မှာ ဦးနှောက် ရှေ့ပိုင်းကို ဖောက်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက် တော်တော်နှင့် သတိ ရဦးမည် မဟုတ်ဟု သိရ၏။

မစွက် ကျူးပစ်သည် သေနတ် ပစ်ခံရခြင်းလော၊ သို့မဟုတ် သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ခြင်းလောဟု မေးမြန်းသည့် အခါတွင် ဆရာဝန်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသား မပြောရဲဘဲ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ အနီးမှ ကပ်၍ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် ဖြစ်ကြောင်းမှာကား ထင်ရှားလျက် ရှိလေ၏။ အခန်းထဲတွင် သေနတ် တစ်လက်တည်းကိုသာ တွေ့ရပြီး ကျည်ဆန် နှစ်တောင့် ပစ်ထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရလေ၏။ မစွတာ ကျူးပစ်မှာကား နှလုံး တည့်တည့် နေရာကို ထိမှန်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြား ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် သေနတ်ကို တွေ့ရသည့် အတွက် ယောက်ျားက မိန်းမကို အရင် ပစ်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ပစ်သတ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သကဲ့သို့ မိန်းမက အရင် ပစ်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

‘အလောင်းကို ရွှေထားသေးသလား’ ဟု ရှားလော့ဟုမ်းက မေး၏။

‘အမျိုးသမီးကိုသာ ရွှေတာ၊ တခြား ဘာကိုမှ မရွှေဘူး ခင်ဗျ။ အမျိုးသမီးကတော့ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် ဆိုတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း ထားလို့ မဖြစ်လို့’

- ‘ဒေါက်တာ ဒီကို ရောက်လာတာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ’
- ‘မနက် လေးနာရီ ထိုးကတည်းက’
- ‘ဒီမှာ ဘယ်သူ ရှိသလဲ’
- ‘ပုလိပ် တစ်ယောက် တွေ့ပါတယ်’
- ‘ဘာကိုမှ ထိတာ ကိုင်တာ မရှိဘူးနော်’
- ‘မရှိပါဘူး’

‘ဒေါက်တာ တော်တော် အမြော်အမြင် ရှိရှိနှင့် လုပ်ထားတာပဲ၊ ဒေါက် တာ့ကို ဘယ်သူ အခေါ် လွှတ်တာလဲ’

‘အိမ်မှာ ခိုင်းတဲ့ ဆောင်းဒါး ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီး ခင်ဗျ’

‘ပုလိပ်ကို တိုင်တာလည်း သူပဲလား’

‘သူနှင့် ထမင်းချက် မိန်းမကြီး မစွက် ကင်းပါ’

‘ခု သူတို့ကော’

‘မီးဖိုထဲမှာ ရှိတယ် ထင်ပါတယ်’

‘သူတို့ ထွက်ချက်ကို ချက်ချင်း ယူဖို့ အရေးကြီးတယ်ဗျ’

အတွင်းတွင် ဝက်သစ်ချ သုံးထပ်သားများ ကာထားလျက် ပြတင်းပေါက် မြင့်မြင့်ကြီးတွေ ရှိသည့် ရှေးဧည့်ခန်းကြီးမှာ အမှု စစ်ဆေးရာ ရုံးခန်းမကြီး သဖွယ် ဖြစ်နေလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် နောက်မှီ အမြင့်ကြီး ရှိသည့် ရှေး ကုလားထိုင်ဟောင်းကြီး တစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်လျက် ရှိပြီး ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်တွင်းများထဲရှိ မျက်လုံးများမှာ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပလျက် ရှိကြပေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ မျက်လုံးများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သူ ကယ်တင်ရန် ကြိုးစား ခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည့် သူ့ အမှုသည် အတွက် ထိုအမှုကို မပေါ် ပေါ်အောင် လိုက်လံ စုံစမ်းတော့မည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန် ချထား သကဲ့သို့ ရှိပေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ကျန်လူများမှာ အဝတ်အစားကို စတိုင်ကျကျ ဝတ် ထားသည့် အင်စပက်တော် မာတင်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးတို့ ဖြူဖွေးနေသည့် အသက် ကြီးကြီး နယ်ခံ ဆရာဝန်နှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရှိသော ကျေးရွာ ပုလိပ် ဌာနမှ ပုလိပ်သားကြီးတို့သာလျှင် ရှိပေ၏။

ထမင်းချက် မိန်းမကြီးနှင့် အိမ်စေ အမျိုးသမီးတို့က သူတို့ တွေ့ရသည် များကို ရှင်းလင်းစွာ ပြောပြရာတွင် ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးသည် ပေါက်ကွဲ သံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ကြကြောင်း၊ တစ်မိနစ်ခန့် အကြာတွင် နောက်ထပ် သေနတ်သံ တစ်ချက်ကို ကြားရပြန်ကြောင်း၊ အခန်းချင်း ကပ်လျက် အိပ်ကြ ကြောင်း၊ သေနတ်သံကို ကြားသည့် အခါတွင် မစွက် ကင်းသည် ဆောင်းဒါး အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်လာခဲ့ကြောင်း၊ နှစ်ယောက် အတူ အောက်ထပ်သို့ ဆင်း လာခဲ့ကြကြောင်း၊ အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သည့် အခါတွင် တံခါးမှာ ပွင့်လျက် ရှိပြီး စားပွဲပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ထွန်းထားကြောင်း၊ သူတို့ သခင် မစွတာ ကျူးဗစ်မှာ အခန်း အလယ်ကောင်တွင် မှောက်လျက် လဲ

နေပြီး သွားကြည့်သည့် အခါတွင် အသက် မရှိတော့ကြောင်း၊ မစွက် ကျူးပစ် မှာ အကြီးအကျယ် ဒဏ်ရာ ရပြီး မျက်နှာ တစ်ခြမ်းမှာ သွေးခြင်းခြင်း နီရဲလျက် ရှိကြောင်း၊ အသက်ကို ပြင်းစွာ ရှုလျက် ရှိသည့်တိုင် စကား မပြောနိုင်တော့ ကြောင်း၊ စကြံနှင့် အခန်းမှာ မီးခိုးများ ယမ်းနံ့များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိကြောင်း၊ ပြတန်းပေါက်များကို သေချာစွာ ပိတ်ထားပြီး အတွင်းမှ မင်းတုပ် ထိုးထား ကြောင်းဖြင့် ပြောပြကြ၏။

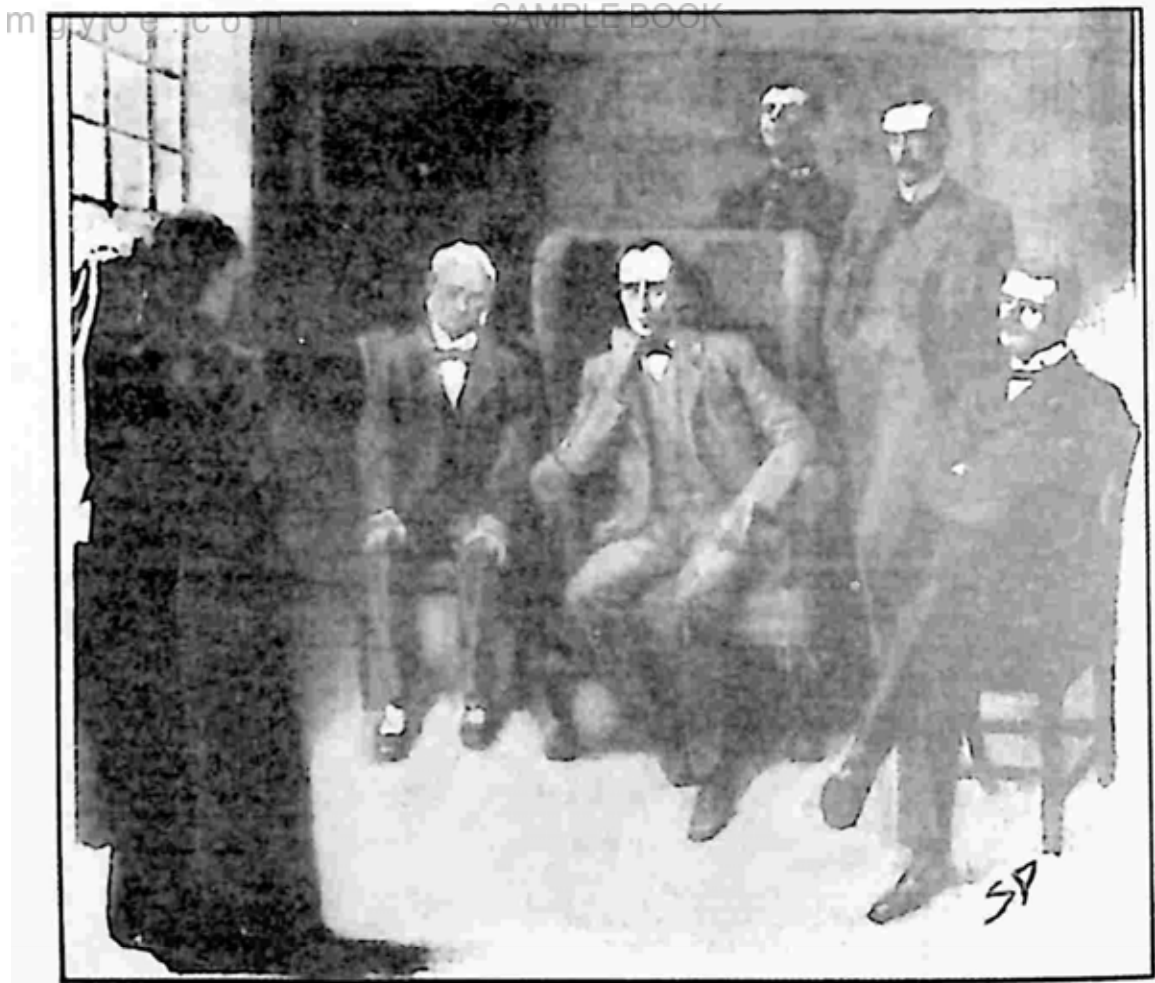
၎င်းတို့ နှစ်ယောက်သည် ဆရာဝန်နှင့် ပုလိပ်ကို အခေါ် ခိုင်းလိုက်ကြ ကြောင်း၊ မြင်းထိန်းနှင့် မြင်းစောင်း စောင့်သည့် လူငယ်ကလေးတို့၏ အကူ အညီဖြင့် ဒဏ်ရာ ရနေသော သူတို့ သခင်မကို အခန်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ ထား လိုက်ကြောင်း၊ လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး၏ အိပ်ရာများမှာ ယမန်နေ့ ညက အိပ်စက်ထားသည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရကြောင်း၊ မစွက် ကျူးပစ်မှာ အဝတ် အစား အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားပြီး မစွတာ ကျူးပစ်မှာ ညဝတ် အင်္ကျီများပေါ်မှ ထပ်၍ ညဝတ်ရုံ အင်္ကျီရှည်ကြီးကို ဝတ်ထားကြောင်း၊ ဧည့်ခန်းထဲမှ မည်သည့် ပစ္စည်းကိုမျှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မပြုဘဲ နဂို အတိုင်း ထားရှိကြောင်း၊ မိမိတို့ သိရ သလောက် ဆိုလျှင် ထိုလင်မယားမှာ တစ်ခါမှ ကတောက်ကဆ ဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရကြောင်း၊ အလွန် စိတ်တူ ကိုယ်တူ ရှိသည့် လင်မယား ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသွားကြလေ၏။

ဤသည်တို့မှာ အိမ်စေ့များ၏ ထွက်ချက်ထဲမှ အရေးကြီးသည့် အချက် များ ဖြစ်ပေ၏။ အင်စပက်တော် မာတင်က မေးသဖြင့် ၎င်းတို့က ဖြေကြားရာ တွင် အိမ်တံခါးတိုင်းကို အတွင်းမှ အလုံ ပိတ်ထားသဖြင့် မည်သူမှ ထွက်ပြေး နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ပြောဆိုသွားကြသည်။ ရှားလော့ဟုမ်းက မေးသဖြင့် ဖြေကြားရာတွင် ၎င်းတို့က အပေါ်ထပ်ရှိ သူတို့ အိပ်ခန်းမှ ထွက်လျှင် ထွက်ချင်း ယမ်းနံ့တို့ မွန်ထူလျက် ရှိသည်ကို သတိ ပြုမိကြောင်း ပြောဆို သွားကြလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက

‘အင်စပက်တော်ကြီး သေသေချာချာ သတိပြုစေချင်တယ်ဗျ၊ ကဲ ကျုပ် တို့ တစ်တွေ အခန်းကို ကြည့်ရင် ရပါပြီလေ’

စာကြည့်ခန်းမှာ ခပ်သေးသေး အခန်းကလေး တစ်ခု ဖြစ်ပြီး နံရံ သုံး ဖက်တွင် စာအုပ်များ စီထားလျက် ဥယျာဉ်ဘက်သို့ မျက်နှာ မူနေသည့် ပြတင်း ပေါက် တစ်ပေါက် အနီးတွင် စာကြည့် စားပွဲကလေး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက် လဲကျ သေဆုံးနေသည့် ကျွန်ုပ်

အိပ်ခန်းမှ ထွက်လျှင် ထွက်ချင်း
ယမ်းနှံတို့ မှန်ထူလျက် ရှိကြောင်း ...

တို့ အမှုသည် မစွတာ ကျူးပစ်၏ အလောင်းကို ပထမဆုံး ကြည့်ရှု စစ်ဆေး
ကြ၏။

ကျည်ဆန်မှာ ရှေ့တည့်တည့်မှ ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန် ဖြစ်ပြီး နှလုံး
ကို ဖောက်ထွင်းကာ အပြင်သို့ မထွက်ဘဲ အထဲတွင် ကျန်လျက် ရှိလေ၏။ သေ
သူမှာ ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သေသူ၏ အင်္ကျီ
ပေါ်တွင် လည်းကောင်း၊ လက်ပေါ်တွင် လည်းကောင်း ယမ်းငွေ လောင်ထားသည့်
လက္ခဏာကို မတွေ့ရချေ။ နယ်ခံ ဆရာဝန်၏ အဆိုအရမူ အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာ
ပေါ်တွင် ယမ်းငွေ လောင်ထားသည်ကို တွေ့ရသော်လည်း လက်ပေါ်တွင် မတွေ့
ရဟု ဆို၏။

‘လက်ပေါ်မှာ ယမ်းငွေ လောင်ထားတာ တွေ့ရင်တော့ တော်တော် စဉ်း
စားစရာ ရှိတယ်ဗျ။ သို့သော်လည်း ခု လက်မှာ ဘာမှ မတွေ့ရဘူး ဆိုတော့ သိပ်

mgjoe.com

စဉ်းစားဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကျည်ကို ကျည်အိမ်ထဲ ရောက်အောင် ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်း ထိုးတတ်ပြီ ဆိုရင် ကျည် နောက်ပြန် မကန်တဲ့ အတွက် လက်ကို ယမ်းငွေ့ မလောင်ဘဲ ဘယ်နှချက် ပစ်ပစ် ကြိုက်သလောက် ပစ်နိုင်ပါတယ်။ ကံ မစွတာ ကျူးဗစ်ရဲ့ အလောင်းကို ရွှေ့လိုက်လို့ ရပါပြီ။ အမျိုးသမီးကို မှန်တဲ့ ကျည်ဆန်ကိုတော့ ဒေါက်တာ ခုထိ မတွေ့သေးဘူးနော်’

‘ကျည်ဆန်က ကိုယ်ထဲမှာ ရောက်နေတော့ ကျကျနန ခွဲစိတ်ပြီးမှ ထုတ် လို့ ရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်ထဲမှာက ကျည်ဆန် လေးတောင့် ကျန်သေးတယ် ခင်ဗျ။ ကျည်ဆန်ကို နှစ်တောင့် ပစ်ထားတယ်။ ဒဏ်ရာကလည်း နှစ်ချက် တွေ့ထားတယ် ဆိုတော့ ကျည်တစ်တောင့်ကို တစ်ချက် မှန်တယ်လို့ ယူဆရမှာပဲ’

‘အင်း ယူဆမယ် ဆိုလည်း ယူဆစရာပေါ့လေ။ ဒီအတိုင်း ဆိုရင် ဟောဒီ ပြတင်းပေါက် ဘောင်အစွန်းကို တည့်တည့်ကြီး မှန်ထားတဲ့ဟာကိုလည်း ကျည် ဆန်ရာလို့ ပြောရလိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျ’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ချာခနဲ လှည့်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက် အောက် တစ်လက်မ အကွာရှိ အပေါက် တစ်ပေါက်ကို သေးသွယ် ရှည်လျားသည့် လက် ညှိုးဖြင့် ထိုးပြထားလေ၏။

‘ဘုရားရေ၊ စုံထောက်ကြီး ဘယ်လို လုပ်ပြီးများ တွေ့လိုက်သလဲ မသိ ဘူး’ ဟု အင်စပက်တော် မာတင်က အော်လိုက်သည်။

‘ဒီအပေါက်ကို လိုက်ရှာနေတာကိုးဗျ။ တွေ့မှာပေါ့’

ဆရာဝန်က

‘အံ့ပါရော ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်တာပေါ့။ တတိယ အချက် ပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ် ခင်ဗျ။ ဒါကြောင့်မို့ တတိယလူ တစ်ယောက် ရှိနေတယ် ဆိုရမယ်။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူမှန်းလဲ မသိ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားမှန်းလဲ မသိ တာက ခက်လှတယ်ဗျာ’

‘ခု ကျုပ်တို့ ရှင်းရမှာက အဲဒီ ပြဿနာပဲ။ အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ထွက်ချင်း ယမ်းခိုးစော် နံနေတယ်လို့ အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ယောက် ထွက်သွားတာ ကို ခင်ဗျား မှတ်မိတယ်နော် အင်စပက်တော်ကြီး။ အဲဒီတုန်းက ဒီအချက်ဟာ တော်တော် အရေးကြီးတယ်လို့ ကျုပ်တောင် ပြောခဲ့သေးတယ်လေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်မိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဖြင့် စုံထောက်ကြီး ပြော တာကို သိပ် နားမရှင်းလှသေးဘူး ခင်ဗျ’

‘ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ သေနတ် ပစ်မှု ဖြစ်နေတုန်းက ပြတင်းပေါက်တွေနှင့် တံခါးတွေဟာ ဖွင့်ပြီးသား ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို ဒီအချက်က ပြနေတယ်ဗျာ၊ အကယ်၍ တံခါးတွေ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်မထားဘူး ဆိုရင် ယမ်းငွေ့ဟာ အိမ်ထဲမှာ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် မပျံနိုင်ဘူး၊ ဒီလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပျံ သွားဖို့ အတွက် အခန်းထဲမှာ လေစိမ်း ဝင်လာဖို့ လိုတယ်၊ သို့သော်လည်း တံခါး ကိုရော ပြတင်းပေါက်ကိုရော ခဏသာ ဖွင့်ပြီး ပြန်ပိတ်လိုက်တယ်ဗျာ’

‘ဒါကို ဘယ်လို လုပ်ပြီး သက်သေ ပြမလဲ’

‘ဖယောင်းတိုင် မီးလောင်ပုံဟာ ညီနေပြီး ဘေးမှာ ဖယောင်းတွေ စီးကျ မနေဘူးဗျာ’

‘ဟုတ်လိုက်လေ ခင်ဗျာ၊ မှန်လိုက်လေ’ ဟု အင်စပက်တော် မာတင်က အော်လိုက်၏။

‘ဒီတော့ အချင်း ဖြစ်ပွားတဲ့ အချိန်တုန်းက ပြတင်းပေါက်ဟာ ပွင့်နေ တယ် ဆိုတာ သေချာပေါက် ထားပြီး တွက်လိုက်ရင် ဒီကိစ္စမှာ တတိယလူ တစ် ယောက် ပါနေရမယ်၊ ဒီလူဟာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်က နေပြီး အထဲကို လှမ်းပစ်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီ လူကို ပြန်အပစ်မှာ ပြတင်းပေါက် ဘောင်ကို ထိ သွားတာ ဖြစ်ပုံ ရတယ်၊ ကျုပ် ကြည့်လိုက်တော့ ဟောဟိုမှာ ကျည်ဆန်ရာကို သွားတွေ့တာပဲ’

‘ဒါဖြင့်ရင် ပြတင်းပေါက်တွေက ဘယ်လိုလုပ် ပိတ်သွားပြီး ဘယ်လို လုပ် မင်းတုပ် ထိုးလျက် ဖြစ်နေရတာလဲ’

‘မစွက် ကျူးပစ်က မိန်းမတွေရဲ့ ပကတိဉာဏ် အရ ချက်ချင်း သတိ ရပြီး ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်လိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ အလို ဟောဒီမှာ ဘာလဲ ဗျို’

ထိုအရာမှာ စာကြည့်ဆောင်ထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသည့် အမျိုး သမီး လက်ကိုင်အိတ် တစ်လုံး ဖြစ်ပြီး မိကျောင်းရေဖြင့် ချုပ်ထားလျက် အနား တွင် ကွပ်ထားလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်ကိုင်အိတ်ကို ဖွင့်လိုက်ပြီး အထဲမှ ပစ္စည်း များကို သွန်ချလိုက်လေ၏။ အထဲတွင် အင်္ဂလန်ဘဏ်မှ ထုတ်ဝေသည့် ပေါင် ၅၀ တန် ငွေစက္ကူ အရွက် နှစ်ဆယ် ဖြစ်ပြီး သားရေကွင်းကလေးဖြင့် စည်းထား လေ၏။ ထိုမှ လွဲလျှင် ဘာမှ မတွေ့ရချေ။

ရှားလော့ဟုမ်းက ငွေစက္ကူများကို ပြန်ထည့်ပြီး လက်ကိုင်အိတ်ကလေး

ကို အင်စပက်တော် မာတင်သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်း

‘ဒီပစ္စည်းကို သေသေချာချာ သိမ်းထားဗျ၊ အမှုတင်တဲ့ အခါမှာ အရေးကြီး လာလိမ့်မယ်၊ တတိယ ကျည်ဆန် အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားဖို့ လိုလာပြီဗျ၊ အထဲက သစ်သားစတွေ ဖွာထွက်နေတာကို ထောက်ရင် ဒီကျည်ဆန်ဟာ အခန်းထဲကနေ ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန် ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်၊ ထမင်းချက် အဘွားကြီး မစွက် ကင်းကို နောက်တစ်ခေါက်လောက် ပြန်မေးချင်သေးတယ်ဗျ၊ ဒီမှာ မစွက် ကင်း၊ ပေါက်ကွဲတဲ့ အသံ တစ်သံကြောင့် နိုးလာတယ်လို့ ခင်ဗျား ပြောခဲ့တယ်နော်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ပထမ အသံဟာ ဒုတိယ အသံထက် ကျယ်လောင်တယ်လို့ ပြောချင်တာ လား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ အသံကြောင့် ကျွန်မ အိပ် ရာ ကလန့်နိုး လာပါတယ်၊ သေသေချာချာတော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အထင်တော့ တော်တော်လေးကို ကျယ် တယ် လို့ ထင်လိုက်ပါတယ်’

‘ပြိုင်တူလိုလို ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံ နှစ်ချက်လို့ ကော မထင်လိုက်မိဘူးလား’

‘ဒါတော့ ကျွန်မ သေသေချာချာ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်’

‘ကျုပ် အထင်တော့ ဒီ သေနတ်သံ နှစ်ချက်ဟာ တစ်ပြိုင်နက်လိုလို ပစ်လိုက်တဲ့ သေနတ်သံ နှစ်ချက်လို့ ယူဆတယ်ဗျ၊ ကဲ အင်စပက်တော်ကြီးရေ၊ ဒီအခန်းထဲမှာတော့ ကျုပ်တို့ ကြည့်ချင်တာတွေ ကြည့်လို့ ပြီးသလောက် ရှိသွားပါပြီ၊ ဒီတော့ အပြင်ဘက်

ကြီးဖြင့် လုပ်ထားသည့် အရာကလေး တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

ဥယျာဉ်ထဲကို နည်းနည်းပါးပါး လျှောက်ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ၊ နောက်ထပ် တစ် ခုခု တွေ့လို တွေ့ငြားပေါ့၊ အင်စပက်တော်ကြီး လိုက်ခဲ့ပါ’

စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက် အနီးတွင် ပန်းခင်း တစ်ခင်း ရှိရာ ထိုပန်း ခင်း နားသို့ ရောက်သည်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဟာခနဲ ပြိုင်တူ အော်လိုက်မိကြ လေ၏။ ပန်းပွင့်များမှာ ခြေဖြင့် နင်းထားသည့် အတွက် ကြေမွလျက် ရှိပြီး မြေ ပျော့ပေါ်တွင်လည်း ခြေရာတွေ ပွစာကြွလျက် ရှိလေ၏။ ခြေရာမှာ ရှည်လျား သေးသွယ်သည့် ခြေချောင်းများ ရှိသော အတော်ကြီးသည့် ယောက်ျား ခြေရာ ကြီးများ ဖြစ်လေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် မြက်ခင်းထဲတွင် လျှောက်ကြည့်ပြီး နောက် ဒဏ်ရာဖြင့် ကျလာသော ငှက်တစ်ကောင် နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား သော အမဲလိုက် ခွေး တစ်ကောင်ကဲ့သို့ ထွက်သွားလေ၏။ ထို့နောက် ကျေနပ် အားရသော အသံဖြင့် တစ်ချက် အော်လိုက်ပြီးလျှင် ကြေးဖြင့် လုပ်ထားသည့် ခပ်လုံးလုံး အရာကလေး တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။

‘ကျုပ် ထင်တယ်ဗျာ၊ ခြောက်လုံးပြူးမှာ ပစ်ပြီးသား ကျည်ဆန်ခွံကို အန် ထုတ်ပစ်တဲ့ မောင်းပါရမယ်လို့ တွက်ထားတာ၊ ဟောဒီမှာ တတိယ ကျည်ဆန် ပဲဗျာ၊ ကဲ အင်စပက်တော်ကြီးရေ၊ ကျုပ်တို့ အမှုတော့ ပြည့်စုံသလောက် ရှိသွား ပါပြီ’

ရှားလော့ဟုမ်း၏ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းပုံ လျင်မြန်ခြင်း၊ အဖြေကို အလွယ် တကူ ရှာနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့် အင်စပက်တော် မာတင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အကြီး အကျယ် အံ့အားသင့်သည့် အရိပ်အယောင်တို့ ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ အစ ပထမ တွင် မာတင်သည် အနည်းငယ် ဟိတ်ဟန် ထုတ်ကာ သူ့ကိုယ်သူ အရေးပါဟန် ပြသေးသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ရှားလော့ဟုမ်းအား လေးစားလျက် ရှိကာ ရှားလော့ဟုမ်း ပြောသမျှကို လိုက်နာရန် အသင့် ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

‘ဘယ်သူ့ကို ထင်သလဲ စုံထောက်ကြီး’

‘ဖြည်းဖြည်းတော့ ပြောတာပဗျာ၊ ဒီပြဿနာထဲက တချို့ အချက်အလက် တွေကို ချက်ချင်း ရှင်းပြလို့ မဖြစ်သေးဘူးဗျာ၊ ခု ကျုပ် တွေးလုံးကလေးတွေ ဟုတ် မဟုတ် လိုက်ကြည့်ရသလောက်တော့ တော်တော်လေး ဟုတ်နေပါပြီ၊ မကြာခင်မှာ ပြဿနာကို အပြီး ရှင်းနိုင်တော့မှာပါ’

‘ရပါတယ်၊ စုံထောက်ကြီး ကြိုက်သလို လုပ်ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တရားခံ မိရင် ပြီးတာပါပဲ’

‘ကျုပ်လည်း သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက် မထားချင်ပါဘူး၊ သို့သော်လည်း ခုလို

mgyoe.com

အလုပ် လုပ်နေချိန်မှာတော့ သိပ် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြမနေချင်ဘူးဗျ။ အချိန် မရဘူး၊ ကျုပ် လက်ထဲမှာ ဒီပြဿနာကို ဖြေဖို့ ကြိုးစတွေ အားလုံးကို ဆုပ်မိပြီ လို့သာ ပြောပါရစေတော့၊ ခု မစွက် ကျူးပစ် သတိ ပြန်မလည်လာတော့သည့်တိုင် မနေ့ညက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ကျုပ်တို့ ပြန် ခြေရာ ကောက်လို့ ရပါပြီ၊ တရား ဥပဒေ အတိုင်း ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကို ရောက်နေပါပြီ၊ ပထမ ကျုပ် သိချင်တာ တစ်ချက်က ဒီနား တစ်ဝိုက်မှာ အဲလ်ရစ် ဆိုတဲ့ နာမည်နှင့် တည်းခိုခန်းတို့ ဘာတို့များ ရှိသလား ဆိုတာ သိချင်တယ်ဗျ'

အိမ်စေများကို မေးမြန်းသော်လည်း မည်သူမျှ ထိုအမည်မျိုးကို မကြား ဖူးကြချေ။ နောက်ဆုံး၌ မြင်းစောင်း စောင့်သည့် သူငယ်ကလေးက အိမ် ရပ်စ် တန်မှ မိုင် အနည်းငယ်ကွာတွင်မူ ထိုအမည် ရှိသည့် လယ်သမား တစ်ယောက် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်တွင် ထိုပြဿနာမှာ သဲလွန်စ ရလာခဲ့ လေ၏။

'အဲဒီ ယာတဲက တော်တော်လေး ခေါင်သလား'

'သိပ်ခေါင်တာပဲဗျ'

'ဒီလိုဆိုရင် မနေ့ညက ဒီမှာ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သိကြဦး မယ် မဟုတ်သေးဘူးပေါ့'

'ဘယ်သိကြဦးမလဲ ခင်ဗျာ'

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားနေရာမှ ခဏ ကြာလျှင် ခပ်ဆန်းဆန်း ပြုံးလျက် နေသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

'ကဲ သူငယ်၊ မြင်း ပြင်စမ်းကွာ၊ အဲဒီ အဲလ်ရစ် ယာတောကို စာ တစ် စောင်လောက် သွားပေးချည်စမ်း'

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကနေသော လူရပ်ကလေးများ ရေးထားသည့် စာ ရွက် အပိုင်းအစကလေးများကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် စာရွက်ကလေးများကို ရှေ့တွင် ချကာ စာကြည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် အလုပ် များလျက် ရှိလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် စာတစ်စောင်ကို သူငယ်လေးသို့ ပေးလိုက်ပြီး လိပ်တပ်ထားသူ၏ လက်ထဲသို့ ရောက်အောင် ပို့ ပေးရန်၊ ထိုသူက တစ်စုံတစ်ရာ မေးလျှင် ဘာမှ ပြန်လည် ဖြေကြားခြင်း မပြုရန် မှာလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်က စာရွက် နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည် တွင် ရှားလော့ဟုမ်း၏ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ပြတ်သား ရှင်းလင်းသည့် လက်ရေးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခပ်သော့သော့ မညီမညာ ရေးထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။ စာမှာ

မစ္စတာ အက်ဘီ ဆလာနေ၊ အဲလ်ရစ် ယာတော၊ အရှေ့ပိုင်း ရပ်စတန်ရွာ၊ နောဖော နယ် ဟု လိပ်တပ်ထားလေ၏။

‘ကဲ အင်စပက်တော်ကြီးရေ၊ လိုလိုမည်မည် အစောင့်ကလေး ဘာလေး ထပ်မှာထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျ။ ကျုပ် တွက်တဲ့ အတိုင်းသာ မှန်ခဲ့ရင် တော့ အချုပ်ကို ခင်ဗျား ခေါ်သွားရမယ့် တရားခံဟာ တော်တော်လေး အန္တရာယ် ကြီးတဲ့ တရားခံ ဖြစ်နေတယ်၊ အစောင့် ထပ်ပို့ဖို့ ကြေးနန်း ရိုက်ချင်ရင် ခု စာ သွားပေးမယ့် သူငယ်ကလေးကို တစ်ခါတည်း အရိုက် ခိုင်းလိုက်၊ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်ရေ၊ လန်ဒန်ကို ပြန်မယ့် ညနေ ရထား ရှိရင် ကျုပ်တို့လည်း ပြန်ကြ ရအောင်၊ ဟိုမှာ ကျုပ် လုပ်ထားတဲ့ ဓာတုဗေဒ စမ်းသပ်တာကလေးတွေက တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီအမှုကတော့ ပြီးသွားပါပြီ’

မြင်းဇောင်းမှ သူငယ်ကလေး စာပို့ရန် ထွက်သွားသည့် အခါ၌ ရှားလော့ ဟုမ်းသည် အိမ်စေ့များကို ညွှန်ကြားလျက် ရှိလေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်း၏ ညွှန် ကြားချက်များမှာ မစ္စကံ ကျူးပစ်ကို တွေ့ရန် ဧည့်သည် တစ်ယောက် ရောက် လာခဲ့လျှင် မစ္စကံ ကျူးပစ်၏ အခြေအနေကို လုံးဝ ပြောပြခြင်း မပြုဘဲ ဧည့်သည် ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရန် ဖြစ်လေ၏။ ရှားလော့ဟုမ်းသည် သူ့ ညွှန်ကြားချက် အတိုင်း လိုက်နာရန် အိမ်စေ့များကို အသေအချာ မှာထားလေ၏။ ထိုနောက် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသဖြင့် နောက်ထပ် တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်း မထူးမချင်း ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်အေးလက်အေး နေနိုင်ပြီ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာဝန်မှာ လူနာများကို ကြည့်ရန် ပြန်သွားပြီ ဖြစ်ရကား ဧည့်ခန်းထဲတွင် ရှားလော့ဟုမ်း အပြင် ကျွန်ုပ်နှင့် အင်စပက်တော် မာတင်တို့သာလျှင် ကျန်ရစ် ခဲ့လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် ကုလားထိုင်ကို စားပွဲနားသို့ ရွှေ့လာပြီးလျှင် အရပ် ပါသည့် စာရွက်ကလေးများကို အိတ်ထဲမှ ထုတ်ကာ စားပွဲပေါ်သို့ ဖြန့်တင် လိုက်လျက်

‘တစ်နာရီလောက် အချိန် ရသေးတော့ ရတဲ့ အချိန်ကလေးကို အကျိုး ရှိရှိ အသုံးချသေးတာပေါ့ဗျာ၊ အိုင်ဆေး ဝပ်ဆင်၊ တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားကို တောင်း ပန်ရမယ်ဗျို့၊ ခင်ဗျားက ပင်ကိုအားဖြင့်ကိုက စူးစမ်းချင် သိချင်တဲ့ ဝါသနာ အားကြီးတဲ့လူ၊ ခင်ဗျားကို အချိန် အတော်ကြာကြာ ဘာမှ မပြောဘဲ ဖတ်တင့်င့် ဖြစ်နေအောင် လုပ်မိတဲ့ အတွက်တော့ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဟောဒီက အင်စပက် တော်ကြီး အဖို့ ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ ပုလိပ် တစ်ယောက် အနေနှင့် အတော်

မှတ်သားဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဆိုတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်ဗျာ။ ဒီအကြောင်းကို ပြောမယ် ဆိုရင် ကျုပ်နှင့် မစ္စတာ ကျူးဗစ်တို့ ဘေကာလမ်းမှာ ဆွေးနွေးခဲ့တာ ကို ပြန်ပြောမှ ရေလည်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

ရှားလော့ဟုမ်းသည် အထက်တွင် ကျွန်ုပ် မှတ်တမ်း တင်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန်၍ ပြောပြလေ၏။

‘ကျုပ်ရှေ့မှာ ချထားတဲ့ ဟောဒီ အရုပ်ကလေးတွေ ရှိတယ်ဗျာ။ ဒီအရုပ် ကလေးတွေဟာ ကြီးကျယ်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုကြီး တစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေး နိမိတ်တွေပဲ လို့ ရုတ်တရက် ပြောသွားရင် ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး။ အရူးလား ဆိုပြီး ဝိုင်းရယ်ကြ မှာပဲ။ ကျုပ်က လျှို့ဝှက်စာ ရေးနည်းကို တော်တော်လေး လေ့လာခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ ကျုပ် ကိုယ်တိုင်သည်ပင်လျှင် လျှို့ဝှက် စာရေးနည်းနှင့် ပတ်သက်လို့ မတောက် တခေါက် စာတမ်းကလေး တစ်စောင်တောင် ရေးခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒီ စာတမ်း ကလေးထဲမှာ သင်္ကေတ စာလုံးပေါင်း တစ်ရာ ခြောက်ဆယ်လောက်ကို အသေး စိတ် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာပြခဲ့တယ်ဗျာ။ သို့သော်လည်း ရှင်းရှင်း ဝန်ခံရရင် ခုသင်္ကေတ မျိုးကိုတော့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးဘူးဗျာ။ ပထမဆုံး တွေ့ဖူးတာပဲ။ ဒီ စနစ်ကို စထင်တဲ့ လူဟာ ဒီအရုပ်ကလေးတွေကို အဓိပ္ပာယ် မရှိသယောင် ဘေး လူ ထင်ရအောင် ထွင်ထားတာဗျာ။ ရုတ်တရက် ကြည့်ရင် ကလေးတွေ တွေ့ကရာ ရေးထားတယ်လို့ ထင်အောင်ပေါ့။

‘ဒီတော့ ဒီအရုပ်ကလေးတွေဟာ အကွရာတွေ အစား သုံးထားတာ ဖြစ် တယ် ဆိုတာကို သိပြီး လျှို့ဝှက်စာ ရေးနည်းတွေ အားလုံးမှာ လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းတွေနှင့် အဓိပ္ပာယ် ပြန်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဖြေက တော် တော်လေးကို လွယ်သွားပါပြီ။

‘သေသူ မစ္စတာ ကျူးဗစ်က ကျုပ်ဆီကို ပထမဆုံး ပို့လိုက်တဲ့ စာက ခပ်တိုတိုကလေး ဆိုတော့ ကျုပ်အဖို့ ဘာမှ ရေရေရာရာ မပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ တယ်ဗျာ။ X ဆိုတဲ့ သင်္ကေတဟာ E အစား အသုံးပြုထားတဲ့ အရုပ် ဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောလို့ ရသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သိကြတဲ့ အတိုင်း E အကွရာဟာ အင်္ဂလိပ် အကွရာတွေထဲမှာဖြင့်ရင် တော်တော် အသုံးများတဲ့ အကွရာ ဖြစ်ပြီး တော်တော် တွင်ကျယ်တဲ့ အကွရာ ဖြစ်လေတော့ အင်မတန် တိုတဲ့ ဝါကျကလေး တစ်ခုထဲမှာတောင် တော်တော်များများ မကြာခဏ ပါတတ်တယ်ဗျာ။ ပထမ စာရွက်မှာတုန်းက သင်္ကေတ တစ်ဆယ့် ငါးလုံး ရှိတဲ့ အနက် လေးလုံးက အတူတူပဲဗျာ။ ဒီတော့ ဒီလေးလုံးကို E နေရာမှာ ထားပြီး တွက်လိုက်ရင် သိပ်

mgyoe.com

မမှားနိုင်ဘူးလို့ ကျုပ် တွက်လိုက်တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း အလံ မပါဘူး။ သို့သော်လည်း အလံကလေးတွေကို ဝေပုံကျ ခွဲထားချပေးထားတာကို ကြည့်ရ တာက ဝါကျ အဆုံးသတ်ကို ပြတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ ပထမ တွေးလုံး ဖြစ်ပြီး X ကို E လို့ပဲ ယူဆလိုက်တယ်ဗျ။

ဒီလောက်ကတော့ လွယ်တယ် ထား။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ဆက် စဉ်းစားလိုက် တော့ ထင်သလောက် မလွယ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်ဗျို့။ အင်္ဂလိပ် အက္ခရာမှာ E နောက်က အက္ခရာတွေကျတော့ ဘယ်သူက အများဆုံး ပါတတ်သလဲ ဆိုတာ သိပ်ပြောလို့ မရတော့ဘူးဗျ။ ဘယ်ပုံနှိပ် စာရွက်ကိုပဲ ကောက်ကြည့်လိုက် ကြည့် လိုက် သို့မဟုတ်ရင်လည်း အဲဒီ စာရွက်ထဲမှာ ပါတဲ့ စာတွေကို ဝါကျတိုကလေး တစ်ခု ဖွဲ့ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အက္ခရာ တော်တော်များများဟာ ပါတဲ့ အကြိမ် သိပ်မကွာလှဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ ညီတူမျှတူလောက်ပဲ ပါနေကြတယ် ဆို ပါစို့။ အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ပြောရရင် $T, A, O, I, N, S, H, R, D$ နှင့် L ဆိုတဲ့ စာလုံးတွေဟာ အစီအစဉ် အလိုက် အပါ များတဲ့ အက္ခရာတွေ ဖြစ်တယ်။ သို့ သော်လည်း T, A, O နှင့် I ဆိုတဲ့ စာလုံး လေးလုံး ဆိုရင် တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံး ပါတဲ့ အကြိမ် သိပ်မကွာလှဘူး။ ညီတူမျှတူလောက် ပါနေကြတယ်။

ဒီတော့ အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ဖော်လို့ ရအောင် အရုပ်တွေနှင့် အက္ခရာ ရှိ သမျှတွေကို တွဲတွဲပြီး စဉ်းစားနေရရင် ဆုံးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဒါကြောင့် နောက်ထပ် အချက်အလက်သစ်များ ရမလားလို့ ကျုပ် စောင့်လိုက်တယ်။ မစ္စတာ ကျူးဗစ်နှင့် ဒုတိယ တစ်ကြိမ် တွေ့တဲ့ အခါကျတော့ သူ့ဆီက ဝါကျတိုကလေး နှစ်ခုနှင့် သတင်း တစ်ခု ရလိုက်တယ်။ အဲဒီ အရုပ် စာတန်းမှာ အလံ ထိုးထားတာ မပါလေတော့ ဝေါဟာရ တစ်လုံးတည်းလို့ ကျုပ် တွက်လိုက်တယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ သင်္ကေတတွေ၊ ဒီတော့ ဝေါဟာရ တစ်လုံးတည်းမှာ ဘာသွားတွေ့ရသလဲ ဆိုတော့ E နှစ်လုံး ပါတယ်။ ကြည့်နော်။ အက္ခရာ C လုံး ရှိတဲ့ ဝေါဟာရ တစ်ခုမှာ E နှစ်လုံး နှစ်ခါထပ် ပါနေတယ်။ တစ်လုံးက ဒုတိယ လာတယ်။ နောက်တစ်လုံး က စတုတ္ထ လာတယ်။ ဒီတော့ ဒီဝေါဟာရဟာ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲ တွက်ကြည့် တော့ *sever* (အဆက် ဖြတ်သည်) ဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့မဟုတ် *lever* (မောင်းတံ) ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါမှမဟုတ်သေးရင် *never* (ဘယ်တော့မှ) ဆိုတာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ မေတ္တာ ရပ်ခံချက်။ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုချက် တစ် ခုခုကို ပြန်ကြားတဲ့ အနေနှင့် ရေးတဲ့ *never* ဆိုတဲ့ နောက်ဆုံး ဝေါဟာရ ဖြစ် နိုင်တယ်။ နောက် လေ့လာကြည့်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ ဝေါဟာရဟာ

အမျိုးသမီးက ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ အဖြေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ပြနေတယ်ဗျ။ ကောင်း ပြီ၊ ဒါ မှန်ပြီလို့ ထားလိုက်တော့၊ အဲဒီ စာလုံး never မှန်ပြီ ဆိုရင် ကျန်တဲ့ အက္ခရာတွေဟာ ဘာဖြစ်ရတော့မလဲ၊ ကျန် အရပ် K, V, R သုံးခုဟာ N, V နှင့် R ဖြစ်ရတော့မယ်။

‘သို့တိုင်အောင် ကျုပ်မှာ အထုံးကို ဖြေလို့ မလွယ်သေးဘူးဗျ။ ဒါပေမဲ့ ကံကောင်းချင်လို့လား မသိဘူးဗျို့၊ ကြံလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ တခြား အက္ခရာ တချို့ကို အလိုလို အဓိပ္ပာယ် ဖော်လို့ ရလိုက်တယ်၊ ကျုပ် ကြံပုံက ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျုပ် တွက်တဲ့ အတိုင်း ဒီအရပ် စာတန်းတွေဟာ အမျိုးသမီး ငယ်ငယ်တုန်းက ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ လူဆီက လာတာ ဖြစ်ရမယ်လို့ တွက်ထားခဲ့ရင် E အက္ခရာ နှစ်ခါ ပါပြီး စာလုံး သုံးလုံး ပါတဲ့ စာတန်းဟာ *Elsie* ဆိုတဲ့ နာမည် ဖြစ်ရမယ်လို့ ယူဆလိုက်တယ်၊ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်တဲ့ အခါကျတော့ စာတန်း သုံးလုံးရဲ့ အဆုံးမှာ ဒီဝေါဟာရ သုံးကြိမ် ပါနေတာကို သွားတွေ့ရတယ်၊ ဒီတော့ ဒီအရပ် စာတန်းတွေဟာ မစ္စတာ ကျူးဗစ်ရဲ့ မိန်းမ အယ်လစီဆီကို ရေးနေတဲ့ စာတန်း တွေပဲ ဖြစ်ရမယ် ဆိုတာ ကျုပ် သေချာပေါက် ယူလိုက်ပြီ၊ ဒီတော့ ကျုပ်မှာ L ရယ်၊ S ရယ်၊ I ရယ်၊ အက္ခရာ သုံးလုံး ရသွားပြန်တယ်၊ သို့သော်လည်း ဒီစာ တန်းဟာ ဘာတွေ ရေးထားသလဲ၊ အယ်လစီ ဆိုတဲ့ စာတန်း ရှေ့မှာ အက္ခရာ လေးလုံး ပါတဲ့ စာတန်း တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ အက္ခရာ လေးလုံးမှာ နောက်ဆုံး တစ်လုံးမှာ E ဗျ။ ဒီတော့ ဒီဝေါဟာရဟာ *come* ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် တွက် လိုက်တယ်၊ E အဆုံး ပါတဲ့ တခြား ဝေါဟာရ လေးလုံးကို ကျုပ် ဖြည့်ကြည့် သေးတယ်၊ သို့သော်လည်း အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးဗျ။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အယ်လစီ ရှေ့ စာတန်းကို *come* လို့ ယူရင် ကျုပ်မှာ C ရယ်၊ O ရယ်၊ M ရယ်၊ နောက် ထပ် သုံးလုံး တိုးလာပြန်ပြီဗျ။ ဒါနှင့် ကျုပ် ပထမဆုံး လာပြတဲ့ စာတန်းကို အဓိပ္ပာယ် ဖော်ဖို့ ကြိုးစားကြည့်ပြန်တယ်၊ အက္ခရာတွေကို ဝေါဟာရ ဖွဲ့ပြီး ကျုပ် မသိတဲ့ စာလုံးတွေ နေရာမှာ အစက်တွေ ချပစ်ခဲ့တယ်၊ ဒီလို ချကြည့်လိုက်တော့ ပထမ စာတန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလို ထွက်လာတယ်ဗျ။

.M .ERE ..E SL. NE.

‘ဒီတော့ ပထမဆုံး အက္ခရာဟာ ဘာဖြစ်နိုင်သလဲလို့ စဉ်းစား ကြည့် တော့ ဒီဝါကျတိုတိုလေးမှာ သုံးခါ ပါနေတာကို ထောက်ရင် ဒီစာလုံးဟာ A ဖြစ် ရမယ်လို့ ကျုပ် ယူဆတယ်၊ ဒုတိယ စာလုံးမှာ ပါတဲ့ အက္ခရာဟာ H ဖြစ်ရ မယ်၊ ဒီတော့ ဘာသာပြန်လိုက်ရင် ဒီလို ထွက်လာတယ်။

AM HERE A. E SLANE.

(ဤမှာ ရောက်နေသည်။ ဆလာနေ)

‘တစ်ခါ ဒါဟာ နာမည် ဖြစ်လေတော့ နာမည်ထဲမှာ ထင်ရှားတဲ့ ကွက်လပ်ကို ဒီလို ထည့်လိုက်တယ်။

AM HERE ABE SLANEY

‘ခုဆိုရင် ကျုပ် လက်ထဲမှာ အကွရာ တော်တော်များများ ပိုင်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဒုတိယ စာတန်းကို ကျုပ် တော်တော်လေး စိတ်ချလက်ချ ပြန်နိုင်ပြီ ဆိုပါတော့၊ ဒီလို ပြန်လိုက်တော့ ဒုတိယ စာတန်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဒီလို ထွက်လာတယ်။

A. ELRI. ES.

‘ဒီတော့ ကွက်လပ် ဖြစ်တဲ့ နှစ်နေရာမှာ ကျုပ် T နှင့် G ကို ထည့်လိုက်တယ်ဗျ၊ ဒီစာလုံးဟာ စာရေးသူရဲ့ နာမည်သော် လည်းကောင်း၊ တည်းခိုခန်း နာမည်သော် လည်းကောင်း ဖြစ်ရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်လိုက်တယ်’

အင်စပက်တော် မာတင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့ကြုံနေရသည့် အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး မည်သို့ မည်ပုံ ကြံစည်အားထုတ်သည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် နားထောင်နေမိကြလေ၏။

‘ဒီတော့ စုံထောက်ကြီး ဘာလုပ်သလဲ’ ဟု အင်စပက်တော် မာတင်က မေးလိုက်၏။

‘ဒီတော့ ကျုပ် ကောက်ချက် တစ်ခု ဆွဲကြည့်တယ်လေ၊ အက်ဘီ ဆလာနေ ဆိုတဲ့ လူဟာ အမေရိကန် တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အက်ဘီ ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ အမေရိကန်တွေ အချို့ ခေါ်လေ့ ရှိတဲ့ နာမည် တစ်ခုဗျ၊ ပြီးတော့ အမျိုးသမီးဆီကို အမေရိကက စာတစ်စောင် ရောက်လာတယ်လို့ လည်း ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စထဲမှာ ရာဇဝတ်မှု မကင်းတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခု ရှိရမယ်လို့လည်း ကျုပ် တွက်ထားတယ်၊ အမျိုးသမီးက သူ့ အတိတ်ကို မမေးဖို့နှင့် သူ့ယောက်ျားကိုလည်း ဒီအကြောင်းကို လုံးလုံး ပြောဖို့ ငြင်းဆိုခဲ့တာကို ထောက်ရင် ဒီအချက်ဟာ တော်တော်လေး သေချာနေတယ်၊ ဒါနှင့် ကျုပ် နယူးယော့ ပုလိပ် အဖွဲ့မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ် မိတ်ဆွေ ဝီလဆင် ဟားဂရိတ်ဆီကို သံကြီးရိုက် မေးကြည့်တယ်၊ လန်ဒန်က ရာဇဝတ်မှုတွေ အကြောင်း သိချင်ရင်လည်း သူ ကျုပ်ဆီ မကြာခဏ လှမ်းမေးနေကျကိုး၊ ကျုပ်က အက်ဘီ ဆလာနေ ဆိုတဲ့ လူကို သိသလားလို့ မေးတော့ သူ့ဆီက ကြေးနန်း ပြန်လာတယ်ဗျ၊ ရှိကာရုံ မြို့မှာဖြင့် အန္တရာယ် အကြီးဆုံး ရာဇဝတ်ကောင်ပဲတဲ့၊ သူ့ဆီက

ကြေးနန်း ရတနာ နေ့မှာပဲ သေသူ မစ္စတာ ကျူးဗစ်ဆီက ပို့လိုက်တဲ့ ဆလာနေရဲ့ နောက်ဆုံး အရပ် စာတန်းကို ရတယ်ဗျ။ ကျုပ် သိပြီးသား အကွရာတွေနှင့် စာတန်းကို ဖော်ကြည့်လိုက်တော့ *ELSIE .RE.ARE TO MEET THY GO.* လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်ဗျ။ ဒီစာတန်းမှာ *P* နှင့် *D* ကို ဖြည့်ထည့် ကြည့်လိုက်တော့ *PREPARE TO MEET THY GOD* ဘုရားသခင်ကို တွေ့ဖို့ ပြင်ပေတော့ လို့ ဆိုတဲ့ စာ ထွက်လာတယ်။ ဒီငနဲဟာ စောစောတုန်းကတော့ အမျိုးသမီးကို တောင်းပန် ဖြားယောင်းနေတာ၊ ခုတော့ အဲဒီ အဆင့်က ကျော်ပြီး ခြိမ်းခြောက် တဲ့ အဆင့်ကို တက်လာပြီ။ ကျုပ် သိသလောက် ပြောရရင် ရှိကာရီ လူမိုက်တွေ ဟာ လုပ်ပြီ ဆိုရင် တကယ် လုပ်တဲ့ ကောင်တွေဗျ။ ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း ဟော ဒီက ကျုပ် မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ ဝပ်ဆင်ကို ခေါ်ပြီး နောဖော့ကို အပြေး အလွှား ဆင်းလာခဲ့တာပဲ။ သို့သော်လည်း ကံဆိုးချင်တော့ ကျုပ်တို့လည်း ရောက် ရော ဒီမှာ လက်လွန်ပြီး ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတော့တာပဲ’

အင်စပက်တော် မာတင်က လှိုက်လှဲစွာဖြင့်

‘အမှု တစ်ခုကို စုံထောက်ကြီးနှင့် တွဲပြီး လိုက်ခွင့် ရတာဟာဖြင့် ကျွန် တော့် အဖို့ တကယ့် ဘုရားမတာပါပဲ ခင်ဗျာ။ သို့သော်လည်း စိတ်မရှိဘူး ဆိုရင် ဖြင့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ခင်ဗျာ။ စုံထောက်ကြီး ကတော့ လူလွတ် ဆိုတော့ မှားသည် ဖြစ်စေ မှန်သည် ဖြစ်စေ အရေးမကြီးလှ ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန် ယူရတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အစိုးရ အမှုထမ်း ဖြစ်လေတော့ အထက် လူကြီးများ ကျေနပ်အောင် လုပ်နိုင်မှ တော်ကာ ကျမယ် ခင်ဗျ။ အကယ်၍ အဲလ်ရစ်မှာ နေတဲ့ အက်ဘီ ဆလာနေဟာ တကယ် လူသတ်သမား ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရှိနေတုန်းမှာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစား ရင် အထက်က ကျွန်တော့်ကို ထုမှာ ခင်ဗျ’

- ‘ဒီလောက်လည်း မစိုးရိမ်ပါနှင့်လေ၊ ခင်ဗျားလူ ထွက်မပြေးပါဘူး’
- ‘ဘာကြောင့် ပြောနိုင်သလဲ’
- ‘ထွက်ပြေးရင် သူ့အပြစ်ကို သူ ဝန်ခံသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ဗျ’
- ‘ကျွန်တော်ကတော့ သွားပြီး ဖမ်းလိုက်ချင်တာပဲ’
- ‘ခဏ နေရင် ရောက်လာတော့မှာပါဗျာ’
- ‘ဗျာ သူက ဘာဖြစ်လို့ ဒီကို လာမှာတဲ့လဲ’
- ‘ကျုပ် စာရေးပြီး အခေါ် လွှတ်ထားလို့’
- ‘စုံထောက်ကြီးရယ် မဖြစ်နိုင်တာ၊ စုံထောက်ကြီးက လှမ်းခေါ်တာနှင့်’

သူက လာမှာတဲ့လား၊ ဒီလို စာရေး ခေါ်ကာမှ သံသယ ဖြစ်ပြီး ထွက်မပြေးပေဘူးလား’

‘သူ လာအောင် ဘယ်လို ရေးရမယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်လေ၊ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း ဟောဟို ဝင်းဝမှာ လာနေပြီ ထင်တယ်ဗျ’

ဝင်းဝမှ လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလူမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ချောမော ခုံညားသည့် ရုပ်လက္ခဏာ ရှိပြီးလျှင် အသား ညိုညို ဖြစ်လေ၏။ အပြာရောင် ဖလန်နယ် ဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ အနားပြားကြီးကြီး ပန်းမား ဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ မည်းနက်သော မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ကောက်သော နှာတံတို့ ရှိလျက် ကြိမ်တုတ် တစ်ချောင်းကို ဝှေ့ယမ်း၍ လျှောက်လာလေ၏။ ထိုသူသည် သူ့အိမ်သို့ လာနေသည့်နှယ် ခပ်ကြွားကြွား ဟန် အမူအရာ ပေါ်လျက် ရှိလေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဖြင့် ခပ်နာနာ နှိပ်လိုက်သော ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက တည်ငြိမ်စွာဖြင့်

‘ကဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး တံခါးနောက် ပုန်းနေရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်ဗျ၊ ဒီလို လူမျိုးနှင့် ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာ ကြိုတင် ကာကွယ်မှုကလေး ဘာလေး လုပ်ထားမှ တော်ကာကျမယ်၊ အင်စပက်တော်ကြီး လက်ထိတ်ကို အဆင်သင့် ပြင်ထားနော်၊ ကျန်တာတော့ ကျုပ် ပြောမယ်’

ကျွန်ုပ်တို့သည် တံခါး နောက်ကွယ်တွင် တစ်မိနစ်ခန့်မျှ ပုန်းနေကြလေရာ ထိုတစ်မိနစ်မှာ တစ်သက်တွင် မေ့မရနိုင်သော တစ်မိနစ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ခဏ ကြာလျှင် တံခါး ပွင့်လာကာ ထိုလူသည် အထဲသို့ ဝင်လာလေ၏။ ချက်ချင်းပင် ရှားလော့ဟုမ်းသည် ထိုလူ၏ ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် တော့ချိန် လိုက်သည်တွင် အင်စပက်တော် မာတင်ကလည်း ချောက်ခနဲ လက်ထိတ် ခတ်လိုက်လေ၏။ လုပ်ပုံမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသည့် အတွက် ထိုလူမှာ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့ချေ။

ထိုလူသည် တဖျပ်ဖျပ် တောက်လျက် ရှိသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား စားတော့ ဝါးတော့မည့်ဟန် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေကြီးတို့၊ ဒီတစ်ချိတော့ ခင်ဗျားတို့က ဦးသွားပေတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် တစ်ခုခုနှင့်များ ဝင်ဆောင့်လိုက်မိသလားလို့၊ ကျုပ် ဒီကို လာတာ မစွက် ဟိလတန် ကျူးဗစ်ဆီက စာရေးလိုက်လို့ လာတာနော်၊ ဘာလဲ

ရှားလော့ဟုမ်းသည်
ထိုလူ၏ ခေါင်းကို သေနတ်ဖြင့် တောချိန်လိုက်သည်တွင် ...

ဒီအကြံအစည်ထဲမှာ သူ ပါတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ပြောမလို့လား၊ သူပါ အလိုတူ အလိုပါ ထောင်ဖမ်းတာလို့ ပြောမလို့လား’

‘မစွက် ကျူးဗစ်ရဲ့ ဒဏ်ရာက ကြီးတယ် မိတ်ဆွေ၊ သေမယ် ရှင်မယ် ‘သိရသေးဘူး’

ထိုလူသည် အသံကွဲကြီးဖြင့် တစ်အိမ်လုံး ကြားလောက်အောင် ညည်း လိုက်၏။

‘ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့ ရူးနေသလား၊ သေနတ် မှန်တာ ဟိုလူကို မှန်တာမျှ၊ သူ့ကို မှန်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အယ်လစီကို ထိအောင် ကျုပ် ဘယ်လုပ်မလဲဗျ၊ ကျုပ် သူ့ကို ခြိမ်းခြောက်ချင် ခြိမ်းခြောက်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကျုပ် လက်

ဖျားနှင့်တောင် မတို့ရက်ဘူး၊ ဗျိုလူတွေ ပြောဗျာ၊ သူ ဒဏ် ရာ မရဘူး မဟုတ်လား၊ မရ ဘူးလို့ ပြောလိုက် ကြ စမ်း ပါ’

‘သေ သူ သူ ယောက်ျားရဲ့ ဘေးမှာ ဒဏ် ရာနှင့် တွေ့ရတယ် ကိုယ့်လူ’

ထိုလူသည် ညည်း တွားလျက် ရှိရာမှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ထိတ် တန်းလန်း ခတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလေ၏။

ငါးမိနစ်ခန့်မျှ ကြာ သည် အထိ စကား တစ်လုံး မှ မပြောဘဲ တိတ် ဆိတ် လျက် ရှိလေ၏။

ထို့နောက် မျက်နှာ ကို မော့လိုက်ပြီးလျှင် မထူး တော့ ဆိုသည့် သဘောဖြင့်

၄၇

ထိုလူသည် လက်ထိတ် တန်းလန်း ခတ်ထားသည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာကို အုပ်ထားလေ၏။

အေးစက်စက် အမှုအရာကို ဆောင်လျက် ရှိရင်း

‘ခုမှတော့ အားလုံး ဖွင့်ပြောပါမယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဘာမှ ဖုံးကွယ် မနေတော့ ပါဘူး၊ ကျုပ်က သူ့ကို ပစ်လို သူက ကျုပ် ပြန်ပစ်တယ် ဆိုရင် ဒါဟာ လူ သတ်မှု မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က အယ်လစီကို ပစ်တယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်ရင်တော့ ကျုပ်ကိုရော အယ်လစီကိုရော ခင်ဗျားတို့ နားမလည်ရာ ရောက် တာပဲ၊ ကျုပ် ပြောမယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ကျုပ်လောက် ချစ် တဲ့လူ မရှိဘူး ဆိုတာ ကျုပ် ပြောရဲတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် သူ့ကို ချစ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်လည်း ရှိတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း များစွာတုန်းက သူဟာ ကျုပ် ကို သူ့ အချစ်ကို ပုံအပ်ခဲ့တယ်၊ ဒီအင်္ဂလိပ်က ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် ကြားထဲ ဘာဖြစ်လို့ ဝင်ရှုပ်တာလဲ၊ ဝင်ရှုပ်ရအောင် ဒီလူက ဘာမို့လို့လဲဗျာ၊ ကျုပ် ပြော မယ်၊ အယ်လစီကို ကျုပ် ပိုင်တယ်၊ ကျုပ် ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ပိုင် ခွင့်ကို ကျုပ် ပြန်တောင်းနေတာ’

ရှားလော့ဟုမ်းက ခပ်ထန်ထန်ဖြင့်

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူမှန်း သိတဲ့ အခါကျတော့ ခင်ဗျားဆီက ထွက်လာ တာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ရန်ကို ကြောက်လို့ သူ့ခမျာ အမေရိကက ထွက်ပြေးခဲ့ရ တယ်၊ ထွက်ပြေးပြီး အင်္ဂလန်မှာ ဂုဏ်သရေရှိ လူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ် ယူခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားက သူတို့ နောက်က အတင်း လိုက်တယ်၊ ချောင်ပိတ်တယ်၊ သူ ချစ်တဲ့ လေးစားတဲ့ ယောက်ျားကို စွန့်ပစ်ပြီး ခင်ဗျား နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့ အတွက် ခင်ဗျားဟာ သူ့နောက် တကောက်ကောက် လိုက်ခဲ့တယ်၊ ဒီနည်းအား ဖြင့် ခင်ဗျားဟာ သူ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် တရိရိ ညှဉ်းဆဲခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး တော့ ခင်ဗျားဟာ ဂုဏ်သရေရှိ လူကောင်း တစ်ယောက်ကို သတ်ခဲ့ပြီး သူ့မယား ကိုလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေအောင် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒါဟာ ဒီကိစ္စမှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ၊ ကဲ မစွတာ အက်ဘီ ဆလာနေ၊ ခင်ဗျား ဒီကိစ္စကို ရုံးတော်ကျမှ ဖြေရှင်းပါ၊ ဒါပဲ’

‘ရပါတယ်၊ အယ်လစီ သေပြီ ဆိုတဲ့ နောက်မှတော့ ကျုပ် အနေနှင့် လည်း ဘာကြီးဖြစ်ဖြစ် ဂရု မစိုက်တော့ပါဘူး’

ထိုလူသည် လက်ထဲတွင် ကြေးမုံနေသည့် စာရွက်ကလေးကို ဖြန့်ကာ ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် သင်္ကာ မကင်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

‘ခင်ဗျားတို့ ဒီမှာ ကြည့်ကြဦးဗျာ၊ ကျုပ်ကို ခြောက်လို့ လှန်လို့ ရမယ်

ထင်သလား၊ အယ်လစီဟာ ခင်ဗျားတို့ ပြောသလို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေ
တယ် ဆိုရင် ဒီစာကို ဘယ်သူ ရေးသလဲ’

ထိုလူသည် စာရွက်ကလေးကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်လေ၏။

‘ခင်ဗျား လာအောင် ကျုပ် ရေးလိုက်တာဗျ’

‘ဘာ ခင်ဗျား ရေးလိုက်တာ ဟုတ်လား၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒီအရုပ် အကွရာ
ကလေးတွေကို အဓိပ္ပာယ် ဖော်တတ်တဲ့ လူဆိုလို့ ကျုပ်တို့ ဂိုဏ်းပဲ ရှိတယ်ဗျ၊
ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိသလဲ’

‘ဒါတော့ဗျာ လူတစ်ယောက် ဝှက်နိုင်ရင် တစ်ယောက် ရှာနိုင်တာပေါ့၊
ကဲ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျားကို ပို့ဖို့ ရထား လာနေပြီ၊ အဲဒီတော့ မသွားခင်ကလေးမှာ
ခင်ဗျားကြောင့် ပျက်စီးခဲ့တာကလေးတွေ အတွက် လျော်ကြေးတော့ ပြန်ပေး
ခဲ့ဦး၊ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်း ခုဆိုရင် မစွတာ ကျူးဗစ် သေရတာဟာ သူ့မိန်းမ
ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်တယ်လို့ အများက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေကြတယ်၊
ခု ကျုပ် ရောက်လာပြီး ဒီအရုပ် အကွရာကလေးတွေကို ဖော်နိုင်ပေလို့ သူ့ခမျာ
အစွပ်စွဲ ခံရတဲ့ ဘေးက လွတ်သွားတာ၊ ဒါကို ခင်ဗျား သိတယ် မဟုတ်လား၊
ဒီတော့ သူ့ ယောက်ျား သေရတာဟာ သူနှင့် တိုက်ရိုက်သော် လည်းကောင်း
သွယ်ဝိုက်၍သော် လည်းကောင်း သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိဘူး ဆိုတာကို အများ သိ
အောင် လုပ်ဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်၊ ဒီလောက်တော့ ခင်ဗျား အနည်းဆုံး လုပ်ခဲ့ဖို့
ကောင်းတယ်’

‘ရပါတယ်၊ အဆင်သင့်ပါ၊ ကျုပ် အတွက် အကောင်းဆုံးကလည်း အမှန်
တရားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ပြောဖို့ပါပဲ’

ဗြိတိသျှ ရာဇဝတ် ဥပဒေ၏ ဖြောင့်မတ်သော အစဉ်အလာကို လေးစား
သောအားဖြင့် အင်စပက်တော် မာတင်က

‘ဗျို့ လူ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် သတိပေးဖို့တော့ ဝတ္တရား ရှိတယ်နော်၊ ခု
ခင်ဗျား ထွက်ချက်ကို ဖြောင့်ချက် အဖြစ် ရုံးတော် တင်မှာ၊ ပြောချင်မှ ပြော’
ဆလာနေက ပခုံးကို တွန့်ပြလိုက်ရင်း

‘ကြိုက်သလို တင်ပါ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် သိထားစေချင်တာက သူနှင့်
ကျုပ်ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေဗျ၊ ရီကာဂိုမှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့
ဂိုဏ်းမှာ လူ ခုနစ်ယောက် ရှိတယ်၊ အယ်လစီရဲ့ အဖေက ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်၊
လူက တော်တော်လည်း ထက်တယ်၊ သူ့ နာမည်က ပက်ထရစ်တဲ့၊ ခု အရုပ်
အကွရာတွေကို ထွင်တာ သူပဲ၊ ရုတ်တရက် ကြည့်လိုက်ပြီး အချက်ကို မသိရင်

mgyoe.com

ကလေး ကစားထားတာလို့ ထင်မှာပဲ၊ အယ်လစီက ကျုပ်တို့ အကြောင်းတွေကို အားလုံး သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒါမျိုး လုပ်နေတာကို မကြိုက်ဘူး၊ သူ့ဘာသာ သူ ရိုးရိုးသားသား စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံကလေးကို ယူပြီး လန်ဒန်ကို ထွက်ပြေး တာပဲ၊ သူနှင့် ကျုပ်နှင့်က စေ့စပ်ပြီးသား ဆိုတော့ ကျုပ်သာ အလုပ်ကို စွန့်ရင် အယ်လစီဟာ ကျုပ်ကို ယူမှာပဲလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ သို့သော်လည်း အယ်လစီ ဟာ ဒုစရိုက်နှင့် ကင်းကင်း နေချင်တယ်၊ ဒါနှင့် ကျုပ် သူ့ကို လိုက်ရှာတာ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီ အင်္ဂလိပ်နှင့် လက်ထပ်ပြီးတဲ့ အချိန်ကျမှ ရှာလို့ တွေ့တော့ တယ်၊ ဒါနှင့် ကျုပ် သူ့ဆီကို အကျိုးအကြောင်း စာရေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက ဘာမှ အကြောင်း မပြန်ဘူး၊ ဒီနောက်တော့ ကျုပ်လည်း ဒီကို လိုက်လာပြီး သူ မြင်နိုင်မယ့် နေရာတွေမှာ အရပ် အကွာရာတွေ လျှောက်ရေးပြီး အကြောင်းကြား တာပဲ၊ စာနှင့် ရေးလို့က ဘာမှ အကျိုး မထူးတော့ဘဲကိုး။

‘ခုဆိုရင် ကျုပ် ဒီကို ရောက်တာ တစ်လလောက် ရှိပြီ၊ ခု ကျုပ် အဲလ် ရစ် ယာတောမှာ နေတယ်၊ အဲဒီ ယာတဲက အောက်ထပ် အခန်းကလေး တစ်ခန်း ကို ငှားပြီး နေတယ်၊ ည အပြင် ထွက်ချင်သလောက် ထွက် ဘယ်သူမှ မသိဘူး၊ ကျုပ် အယ်လစီကို ဖျောင်းဖျ ခေါ်ပါသေးတယ်၊ ကျုပ် ရေးတဲ့ အရပ် အကွာရာ တွေကိုလည်း သူ တွေ့တယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ တွေ့လို့ ကျုပ်ဆီကို အရပ် အကွာရာတွေနှင့်တောင် ရေးပြီး အကြောင်း ပြန်သေးတာပဲ၊ ကြာတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်တိုလာပြီး သူ့ဆီကို ခြိမ်းခြောက်စာ ရေးတယ်၊ ဒီတော့ သူက ကျုပ် တခြားကို ထွက်သွားဖို့ အကြောင်း၊ သူနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ ယောက်ျား နာမည် ပျက်ရင် သူ ရင်ကွဲရမယ့် အကြောင်း၊ နောက်ဆုံး ကျုပ် ထွက်သွားပြီး သူ့ကို နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုတော့ဘူး ဆိုရင် သူ့ ယောက်ျား အိပ်ပျော်နေတုန်း မနက် သုံးနာရီမှာ ပြတင်းပေါက် အဝကို ဆင်းခဲ့မယ့် အကြောင်း စာရေးလိုက် တယ်၊ အဲဒီနေ့ မနက်ကျတော့ သူ ဆင်းလာတယ်၊ ကျုပ်ကို လာဘ်ထိုးဖို့ ပိုက်ဆံ တွေလည်း ယူလာတယ်၊ ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း သိပ်စိတ်ဆိုးပြီး သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ကို အတင်း ဆွဲထုတ်တယ်၊ ဒီတုန်းမှာ သူ့ ယောက်ျား ဟာ ခြောက်လုံးပြူး ကိုင်ပြီး အတင်း ဆင်းလာတယ်၊ အယ်လစီက ကြမ်းပေါ်ကို လဲကျသွားတော့ ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ ချင်း ဆိုင်မိကြတယ်၊ ကျုပ်လည်း ယိုင်သွားတယ်၊ ဒါနှင့် ခြောက်တဲ့ အနေနှင့် သေနတ် ထုတ်ပြီး ထွက်မယ် အလုပ်မှာ သူက စပစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုတော့ မထိပါဘူး၊ သူ ပစ်တာနှင့် မရှေးမနှောင်း ကျုပ် သေနတ်မောင်းကိုလည်း ဆွဲချ

လိုက်တယ်၊ ဒီတွင် သူ မှန်ပြီး လဲကျ သွားတာပဲ၊ ဒါနှင့် ကျုပ်လည်း ဥယျာဉ်ကို ဖြတ်ပြီး ကျော်ထွက်လာခဲ့တယ်၊ ကျုပ် ထွက်လာတော့ နောက်မှာ ပြတင်းပေါက် ကို ပိတ်သံ ကြားလိုက်ရတယ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောတာပဲဗျာ၊ အပိုလည်း မပါပါ ဘူး၊ ထိမ်ချန်ထားတာလည်း မရှိဘူး၊ နောက်တော့ ကျုပ်လည်း ဘာမှ မသိပါ ဘူး၊ သူငယ်ကလေး တစ်ယောက် လာပြီး စာပေးတော့မှ အဟုတ် ထင်ပြီး လိုက် လာတာ၊ ဒီရောက်တော့ ခင်ဗျားတို့ လက်ထဲကို ရောက်တာပါပဲ’

ဆလာနေ စကား ပြောလျက် ရှိစဉ် မြင်းရထား တစ်စင်း ရောက်လာ ကာ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုလိပ် နှစ်ယောက် လိုက်ပါလာလေ၏။ အင်စပက်တော် မာတင်က ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး တရားခံ၏ ပခုံးကို တို့လိုက်ရင်း

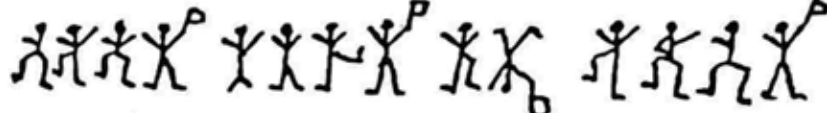
‘ကဲ သွားဖို့ အချိန် တော်ပြီဗျ’
‘သူ့ကို ခဏလေးလောက် ဖြစ်ဖြစ် မကြည့်ရဘူးလားဗျာ’

‘မဖြစ်ဘူးဗျ၊ သတိ လစ်နေတယ်၊ ကဲ စုံထောက်ကြီးရေ၊ နောက်တစ်ခါ အရေးကြီးတဲ့ အမှုတို့ ဘာတို့များ ပေါ်လာရင် ကျွန်တော့် အနားမှာ စုံထောက် ကြီး ရှိပါစေလို့ ဆုတောင်း ရတော့မှာပဲဗျ’

ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားသော မြင်းရထားကို ငေးကြည့်နေမိကြလေ၏။ ပြန်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ တွင် တရားခံ လုံးခြေသွားသည့် စက္ကူစကလေးကို စားပွဲပေါ်တွင် တွေ့ရလေ ၏။ ထိုစာရွက်ကလေးမှာ ရှားလော့ဟုမ်း ရေးပေးလိုက်သည့် စာရွက်ကလေး ဖြစ်လေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြုံးကာ
‘အိုင်ဆေး ဖတ်လို့ ရရဲလားဗျ၊ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါဦး’

အထဲတွင် စာတစ်လုံးမျှ မပါချေ။ အောက်ပါ အရုပ်ကလေးများသာ ပါရှိလေ၏။

‘ကျုပ် ပြောတဲ့ ဖော်နည်း အတိုင်း ဖော်ကြည့်ရင် အမြန် လာပါလို့ အဓိပ္ပာယ် ထွက်တယ်ဗျ၊ ဒီလို ရေးပြီး ဖတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျားလူ မလာဘဲ မနေဘူး ဆိုတာ ကျုပ် သိတာပေါ့ဗျ၊ ဒီလို စာမျိုး တွေတော့ အမျိုးသမီးက ရေး လိုက်တာပဲလို့ မထင်ရင် ဘယ်သူ့ဆီက လာတဲ့ စာလို့ ထင်ဦးမလဲ၊ ဒီတော့

ကိုယ့်လူရေ၊ ကနေတဲ့ အရပ်ကလေးတွေဟာ အရင် တစ်ခါတုန်းက မကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အတွက် အသုံးကျခဲ့ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကောင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အတွက် ဖြစ်သွားပြီ ဆိုတာ တွေ့ပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား မှတ်တမ်း အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကြောင်း တစ်ခု ပေးမယ်လို့ ကျုပ် ကတိ ပေးခဲ့တာ ကတိ ပေးတဲ့ အတိုင်းလည်း ပေးပြီးပြီဗျ၊ သုံးနာရီ လေးဆယ်မှာ ရထား ရှိ တယ်၊ ဘေကာ လမ်းကို ညစာ အမိ ပြန်ရောက်ကောင်းပါရဲ့

နိဂုံး စကား တစ်ခွန်း ကျန်သေး၏။

မစ္စတာ အက်ဘီ ဆလာနေကို နောဝစ် စက်ရှင် ရုံးမှ သေဒဏ် ပေးလိုက် လေ၏။ သို့ရာတွင် သက်ညှာသောအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ သေနတ်ဖြင့် စ၍ ပစ်သူမှာ သေသူ မစ္စတာ ကျူးဗစ် ဖြစ်ကြောင်း ခိုင်လုံသည့် အတွက် လည်း ကောင်း သူ့ကို သေဒဏ်မှ တစ်သက်တစ်ကျွန်းသို့ ပြောင်းလိုက်လေ၏။

မစ္စက် ဟီလတန် ကျူးဗစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းမှာ ဒဏ်ရာ လုံးဝ ပျောက်ကင်းပြီးနောက် မုဆိုးမ အဖြစ် နေထိုင်ကာ မရှိ ဆင်းရဲသားများအား ကူညီ စောင့်ရှောက်ခြင်း၊ သူ့ ယောက်ျား၏ လယ်ယာများကို စီမံ ခန့်ခွဲခြင်းဖြင့် အေးဆေးစွာ နေထိုင်လျက် ရှိသည်ဟု ကြားသိရပေသတည်း။

[မူရင်း ဝတ္ထု *The Adventure of the Dancing Men*. ရွှေဥဒေါင်း၏ စုံထောက် ဦးစံရှား ဝတ္ထုများတွင် ရှာမတွေ့။]

အဖော်မဲ့ စက်ဘီးသမား

၁၈၉၄ ခုနှစ်မှသည် ၁၉၀၁ ခုနှစ် အပါအဝင် ကာလများ အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းမှာ အလွန် အလုပ်များသူ တစ်ယောက် ဖြစ်လေ၏။ ထို ရှစ်နှစ်တာ ကာလများ အတွင်းတွင် ရှားလော့ဟုမ်း စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခြင်း မပြုခဲ့ရသော အများဆိုင်ရာ ရာဇဝတ်မှုကြီး ဟူ၍ မရှိဟုပင် စိတ်ချလက်ချ ပြောနိုင်ပေ၏။ ထို့ပြင် သီးခြားလိုက်ရသည့် ကိုယ်ပိုင် အမှုများကလည်း ရာချီ ရှိနေပြီး အချို့မှာ အလွန် ရှုပ်ထွေး ဆန်းကြယ်သော အမှုများ ဖြစ်ကြပေ၏။ သို့ ကာလရှည်ကြာစွာ ဆက်တိုက် လိုက်လံ စုံစမ်းခဲ့ရာတွင် အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် အောင်မြင်မှုများ ရှိခဲ့သည့် နည်းတူ မလွဲသာ မရှောင်သာ အရေး နိမ့်ခဲ့ရသည့် ကိစ္စများလည်း အနည်းငယ် ကြုံခဲ့ရပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤအမှုများအားလုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်း အပြည့်အစုံကို သိမ်းဆည်းထားခဲ့ကာ အမှု များစွာတွင်လည်း ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ပါဝင် စုံစမ်းခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အများပြည်သူတို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် မည်သည့် အမှုကို ရွေးချယ် တင်ပြသင့်သည်ဆိုသည့် ကိစ္စသည် ထင်သလောက် လွယ်ကူသည့် ကိစ္စ မဟုတ်ကြောင်းကို သဘော ပေါက်နိုင်ကြလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ယခင် ရှေးစည်းကမ်းကို လိုက်နာကာ ပြစ်မှု၏ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော သဘာဝကြောင့် မဟုတ်ဘဲ အမှုကို ဖြေရှင်းရာတွင် ထိုးထွင်း ဖန်တီးမှု ရှိခြင်း၊ အများ မမျှော်လင့်သော ရှုထောင့်မှ ကိုင်တွယ်သွားခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် အမှုများကို ဦးစားပေး ဖော်ပြသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။

mgyoe.com

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ဦးတည်း ဘိုင်စကယ် စီး၍ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်လေ့ ရှိသူ ချာလင်တန်မှ မစွ ဗွိုင်အိုလက် စမစ်၏ အကြောင်းများနှင့် ထိုအမှုတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လိုက်လံ စုံထောက် ခဲ့ရပုံ၊ နောက်ဆုံး တွင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လံ စုံစမ်းနေကြသည့် ကြားမှပင် မစွ ဗွိုင်အိုလက် တစ်ယောက် ကြေကွဲဖွယ် အဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်သွားရပုံတို့ကို စာဖတ် ပရိသတ် ရှေ့မှောက်သို့ တင်ပြရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ထိုးထွင်း ဖန်တီးမှု ရှိခြင်း၊ မမျှော်လင့်သော ရှုထောင့်မှ ကြည့်ကာ အမှုကို ဖြေရှင်းတတ်ခြင်း စသည့် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး၏ ကျော်ကြားသော အရည်အချင်းများကို မစွ ဗွိုင်အိုလက် စမစ်၏ အမှုတွင် ပြသရန် အခွင့်အရေး မကြုံခဲ့သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤမှတ်တမ်းတိုကလေးများကို ရေးရန် အချက်အလက်များ ယူခဲ့သည့် ရာဇဝတ်မှတ်တမ်း များစွာတို့ အထဲ၌ ယခု အမှုမှ အချက်အလက်များသည်လည်း ထူးခြားလှသည့် အတွက် ထိုအကြောင်းကို ရေးသား တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၈၉၅ ခုနှစ်က ကျွန်ုပ် ရေးမှတ်ခဲ့သော မှတ်တမ်းများကို ပြန်ကြည့်သည့် အခါ၌ မစွ ဗွိုင်အိုလက် စမစ်၏ အမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပထမဆုံး ကြားဖူးသော နေ့မှာ ဧပြီလ ၂၃ ရက်၊ စနေနေ့ ဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအချိန်က မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းမှာ စီးကရက် ကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် နာမည်ကျော် သန်းကြွယ် သူဌေးကြီး ဂျွန် ဗင်းဆင့် ဟားဒင်း၏ အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ် များနေချိန် ဖြစ်သည့် အလျောက် သူ့ထံသို့ မစွ ဗွိုင်အိုလက် စမစ် ရောက်လာသော အခါတွင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ မှတ်မိပေသေး၏။

မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းသည် တိကျ ပြတ်သားမှု၊ လေးနက်စွာ တွေးခေါ် စဉ်းစားမှုတို့ကို ခုံမင်သူ ဖြစ်လေရာ သူ စိတ်ပါဝင်စားနေသည့် ကိစ္စ တစ်ခုမှ အာရုံ ပြောင်းသွားအောင် လုပ်လျှင် အလွန် စိတ်တိုတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

သို့တိုင်အောင် ရုပ်ရည် လှပ ချောမောရုံမျှမက ကိုယ်နေကိုယ်ဟန် တင့်တယ် ပြေပြစ်သည့် အရပ်မြင့်မြင့် မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် ညကြီး အချိန် မတော် ဘေကာလမ်းသို့ ရောက်လာကာ အကြံဉာဏ်နှင့် အကူအညီ ပေးပါရန် တာတွတ်တွတ် တောင်းပန်လာသော အခါတွင်မူကား သနား အားနာတတ်သော သူ့စရိုက် အတိုင်း သူ ပြောသမျှကို နားထောင်ရန် မငြင်းရက်နိုင်တော့ချေ။

မိန်းမပျိုမှာ သူ ပြောစရာ ရှိသည်တို့ကို ပြောပြီးမှ ပြန်တော့မည်ဟု

စိတ်နှလုံးကို တုံးတုံး ချလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း၊ မပြောရသေးသမျှ ပြန်မည့်ပုံ မဟုတ်ဘဲ အတင်း ဆွဲထုတ်မှ ပြန်မည့်ပုံ ဖြစ်နေသည့် အတွက်ကြောင့် တစ်ကြောင်း အလုပ် များသည်ဟု အကြောင်းပြ၍လည်း အကျိုး ထူးတော့မည် မဟုတ်ချေ။

နောက်ဆုံး၌ ရှားလော့ဟုမ်းသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် မချိပြီး ပြီးလိုက်ပြီးနောက် မိန်းမပျိုအား နေရာထိုင်ခင်း ပေးကာ အကျိုးအကြောင်းကို မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုရလေ၏။

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မိန်းမပျိုကို တစ်ချက်မျှ သိမ်းကျုံး ကြည့်လိုက်ပြီး လျှင်

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊ ဘာတွေများ ဒီလောက် သောက’ ရောက်လာရသလဲ၊ မင်း ကျန်းမာရေးကြောင့် သောက ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာတယ်၊ ဒီလောက် ဘိုင်စကယ် စီးနေတဲ့ သူငယ်မပဲ၊ ဘာ ကျန်းမာရေး မကောင်းစရာ ရှိသလဲ’

မိန်းမပျိုသည် တအံ့တဩနှင့် သူ့ခြေထောက်များကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ခြေနင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်ဖန် များသောကြောင့် ဖဝါးစောင်းတွင် အနည်းငယ် ကြမ်းရှနေခြင်းကို ကျွန်ုပ် သတိပြုလိုက်မိလေ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ဘိုင်စကယ် စီးတာ များပါတယ်၊ ဒီနေ့ မစွတာ ဟုမ်းဆီကို လာရတာလည်း ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်နေပါတယ်’

မိတ်ဆွေကြီး ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်အိတ် ချွတ်ထားသော အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆွဲကာ သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေရာ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ထွေလာကေလာ စိတ်မျိုး အလျှင်း မရှိဘဲ သိပ္ပံ ပညာရှင် တစ်ယောက်က စမ်းသပ်ခံ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ကြည့်နေသကဲ့သို့ ရှိပေ၏။

ထို့နောက် ရှားလော့ဟုမ်းသည် လက်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်

‘ခွင့်လွှတ်နော် သူငယ်မ၊ ကျုပ်တို့ အလုပ်က လူကဲခတ်ရတဲ့ အလုပ်မို့ ကြည့်ရတာ၊ အင်း ကံကောင်းလို့၊ သူငယ်မရဲ့ လက်ကို ကြည့်ပြီး လက်နှိပ်စက် ရိုက်တယ်လို့ တလွဲ ထင်မိတော့မလို့၊ ခုတော့ ရှင်းသွားပါပြီလေ၊ သူငယ်မက ဂီတသမားပဲ၊ ဗျို့ ဝပ်ဆင်၊ ထိပ်မှာ ပြားနေတဲ့ လက်ချောင်းတွေကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း၊ ဂီတသမားနှင့် လက်နှိပ်စက်သမားတွေရဲ့ လက်ထိပ်တွေဟာ ပြားနေတယ်ဗျ၊ သိပ်ခွဲလို့ မရချင်ဘူး၊ သို့သော်လည်း ဟောဒီ သူငယ်မရဲ့ မျက်နှာက တော့’

ရှားလော့ဟုမ်းသည်
အမျိုးသမီး၏ လက်ကို ဆွဲကာ
သေချာစွာ ကြည့်ရှုလျက် ရှိလေရာ ...

ရှားလော့ဟုမ်းသည် မိန်းမပျို၏ မျက်နှာကို မီးရောင်ဘက်သို့ လှည့်
လိုက်၏။

‘အနုပညာ ဓာတ်ခံ ရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးဗျ၊ လက်နှိပ်စက်သမားရဲ့ မျက်နှာ
က ဒီလို မျက်နှာ မဟုတ်ဘူး၊ မျက်နှာသေရယ်၊ ဒါ့ကြောင့်မို့ ဒီသူငယ်မဟာ ဂီတ
သမား တစ်ယောက် ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ဂီတဆရာမပါ’

‘တောမှာ လုပ်တာ မဟုတ်လား၊ မင်း အသားအရေ ကြည့်ရတာ တော်
တော် စိုပြည်တာပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဆာရေး နယ်စပ်က ဖန်ဟမ်နားမှာ လုပ်ပါတယ်’

‘အင်း အဲဒီနား တစ်ဝိုက်က တော်တော် သာယာတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ အဖို့
လည်း သတိ ရစရာကလေးတွေ အများကြီးဗျ၊ မှတ်မိသေးလားဗျို့ ဝပ်ဆင်၊
အာချီ စကင်းဖို့ ဆိုတဲ့ လူလိမ်ကို အဲဒီနားမှာ ကျုပ်တို့ လိုက်ခဲ့ကြတာလေ၊ ကဲ

မစ္စ ဗွိုင်အိုလက်ရေ၊ အဲဒီ ဆာရေး နယ်စပ်နားက ဖန်ဟမ်နားမှာ ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုစမ်းပါဦး'

မိန်းမပျိုသည် ထူးဆန်းသည့် အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို တည်ငြိမ် ပြတ်သားစွာ ပြောလေ၏။

ကျွန်မ အဖေကတော့ မရှိတော့ပါဘူး မစ္စတာ ဟုမ်း၊ ဖေဖေက တော်ဝင် ဇာတ်ရုံက တီးဝိုင်းကြီးမှာ တီးဝိုင်းဆရာပါ။ နာမည်ကတော့ ဂျိမ်း စမစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ဖေဖေ ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့မှာ ရှာဖွေ စမစ် ဆိုတဲ့ ဦးလေး တစ်ယောက်က လွဲလို့ လောကကြီးမှာ ဆွေမျိုးရယ်လို့ မရှိတော့ဘဲ တစ်ကောင်ကြွက် အဖြစ် ကျန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဦးလေး ရှာဖွေကလည်း ဆွေမျိုးလို့သာ ပြောရတာပါ။ တကယ်တော့ တောင် အာဖရိကတိုက်ကို ထွက်သွားတာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် တောင် ရှိနေပါပြီ။ အဲဒီကတည်းက သူ့အကြောင်းကို ဘာမှ မကြားရတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ တိုင်း သတင်းစာထဲမှာ ကျွန်မတို့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာကို စုံစမ်းတဲ့ ကြော်ငြာ တစ်ခု ပါလာတယ်လို့ ကြားရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ သားအမိ ဘယ်လောက် ပျော်သလဲ ဆိုတာ စုံထောက်ကြီးပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့ရှင်။ တို့ဖို့များ တစ်ယောက်ယောက် အမွေတို့ ဘာတို့ ထားခဲ့သလားလို့ တွေးပြီး ဝမ်းသာ နေကြတာပေါ့။ ဒါနှင့် ကျွန်မတို့လည်း ကြော်ငြာထဲမှာ ပါတဲ့ ရှေ့နေဆီကို လိုက်သွားကြပါတယ်။ ရှေ့နေရဲ့ ရုံးခန်းကို ရောက်တော့ လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရတယ်ရှင်။ မစ္စတာ ကာရုသာနှင့် မစ္စတာ ဝုဒလေတဲ့။ သူတို့နှစ်ယောက်က တောင် အာဖရိကမှာ အလုပ် လုပ်နေရာကနေပြီး အိမ်ကို ခွင့်နှင့် ခဏ ပြန်လာကြတာ။ သူတို့က ကျွန်မ ဦးလေး ရှာဖွေဟာ သူတို့နှင့် အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း၊ မကြာခင်တုန်းကပဲ ဂျီဟင် နက်စပတ်မြို့မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနှင့် ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ အကြောင်း၊ သူ့မှာ ဆွေမျိုးတွေ ရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အဲဒီ ဆွေမျိုးတွေကို လိုက်ရှာပြီး တတ်နိုင်သလောက် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ မှာသွားတဲ့ အကြောင်း ပြောပြကြပါတယ်။ ဒီစကားကို ကြားတော့ ကျွန်မတို့ အဖို့ နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေတာပေါ့လေ။ ဘယ်နှယ်ရှင်။ ဦးလေး ရှာဖွေ ဆိုတာ အသက် ရှိတုန်းကတောင် ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက် အမှတ်တရ ရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ သေမှ ကျွန်မတို့ကို ဒီလောက် အမှတ်တရ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတော့ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးလေး ရှာဖွေဟာ ဖေဖေ ဆုံးတာကို ကြားတော့ ကျွန်မတို့ အတွက် သူ့မှာ တာဝန် ရှိတယ်လို့ ယူဆတဲ့ အတွက် ခုလို ဂရုတစိုက် လုပ်လာတာလို့တော့ မစ္စတာ ကာရုသာက ပြောပါတယ်'

‘တစ်ဆိတ် ကြားဖြတ် မေးရဦးမယ်၊ သူတို့နှင့် တွေ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ’

‘ပြီးခဲ့တဲ့ ဒီဇင်ဘာလထဲကပါရှင်၊ ခုဆို လေးလလောက် ရှိသွားပါပြီ’
‘ဟုတ်ပြီ၊ ဆက်ပါဦး’

‘မစ္စတာ ဝုဒလေ ဆိုတာကတော့ တော်တော် မုန်းစရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်မိတယ်ရှင်၊ တစ်ချိန်လုံး ကျွန်မကို စားတော့ ဝါးတော့မတတ် စိုက်ကြည့်နေတာပဲ၊ ရုပ်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ မျက်နှာ ပွစိစိ၊ မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့်၊ အသက်ကတော့ သိပ်မကြီးလှသေးပါဘူး၊ လူငယ်ထဲကပါပဲ၊ ဆံပင်ကလည်း အလယ်က ခွဲပြီး နဖူးပေါ်ကို ချထားတယ်၊ ဘာ့ကြောင့်မှန်း မသိဘူးရှင်၊ ကျွန်မကတော့ မြင်မြင်ချင်း မုန်းသွားတာပဲ၊ စီရယ်သာ သိရင် ဒီလို လူမျိုးနှင့် အသိအကျွမ်းတောင် ဖြစ်စေချင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ရှားလော့ဟုမ်းက ပြုံးလိုက်လျက်
‘ဪ စီရယ်တဲ့လား’

မိန်းမပျိုသည် မျက်နှာ နီရဲသွားရာမှ ရယ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့နာမည်က စီရယ် မော်တန်ပါ၊ လျှပ်စစ် အင်ဂျင်နီယာလုပ်ပါတယ်၊ နွေကုန်ရင် လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်၊ အို ခက်လိုက်တာနော်၊ ဘယ်နှယ် သူ့အကြောင်း ရောက်သွားသလဲ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မ ပြောချင်တာက မစ္စတာ ဝုဒလေ ဘယ်လောက် မုန်းစရာ ကောင်းတယ် ဆိုတာ ပြောချင်တာပါရှင်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ထက် အသက် နည်းနည်းကြီးတဲ့ မစ္စတာ ကာရသာကတော့ မဆိုးပါဘူး၊ သဘော ကောင်းပါတယ်၊ သူက အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်တွေ ဘာတွေ မရှိဘူးရှင်၊ စကားလည်း သိပ်မပြောလှဘူး၊ မွန်မွန်ရည်ရည်ပဲ၊ မျက်နှာကလည်း အမြဲတမ်း ပြုံးလို့ရှင်၊ သူက ကျွန်မတို့ ဖေဖေ ဆုံးတော့ ဘယ်လို နေကြ ထိုင်ကြသလဲ ဆိုတာကို မေးပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ နေရတယ် ဆိုတာကို ကြားတော့ သူ့ ဆယ်နှစ် သမီးလေးကို လာပြီး ဂီတ သင်ပေးဖို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မက မေမေ့ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပါတယ်၊ တစ်ပတ်ကို တစ်ခါ မေမေ့ဆီကို ပြန်ပါတဲ့၊ သူက တစ်နှစ်ကို ပေါင်တစ်ရာလောက် ပေးမယ်တဲ့၊ ပေါင်တစ်ရာ ဆိုတော့လည်း တော်တော်လေး မက်လောက်စရာ ကောင်းတာပေါ့ရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မက အလုပ်လက်ခံလိုက်တော့ ကိစ္စ ပြီးသွားရော ဆိုပါစို့ရှင်၊ ကိစ္စ ပြတ်တော့ ကျွန်မလည်း ဖန်ဟမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိတဲ့ ချီလတန် ဂရင်းကို ဆင်းလာခဲ့ပါတယ်၊ မစ္စတာ

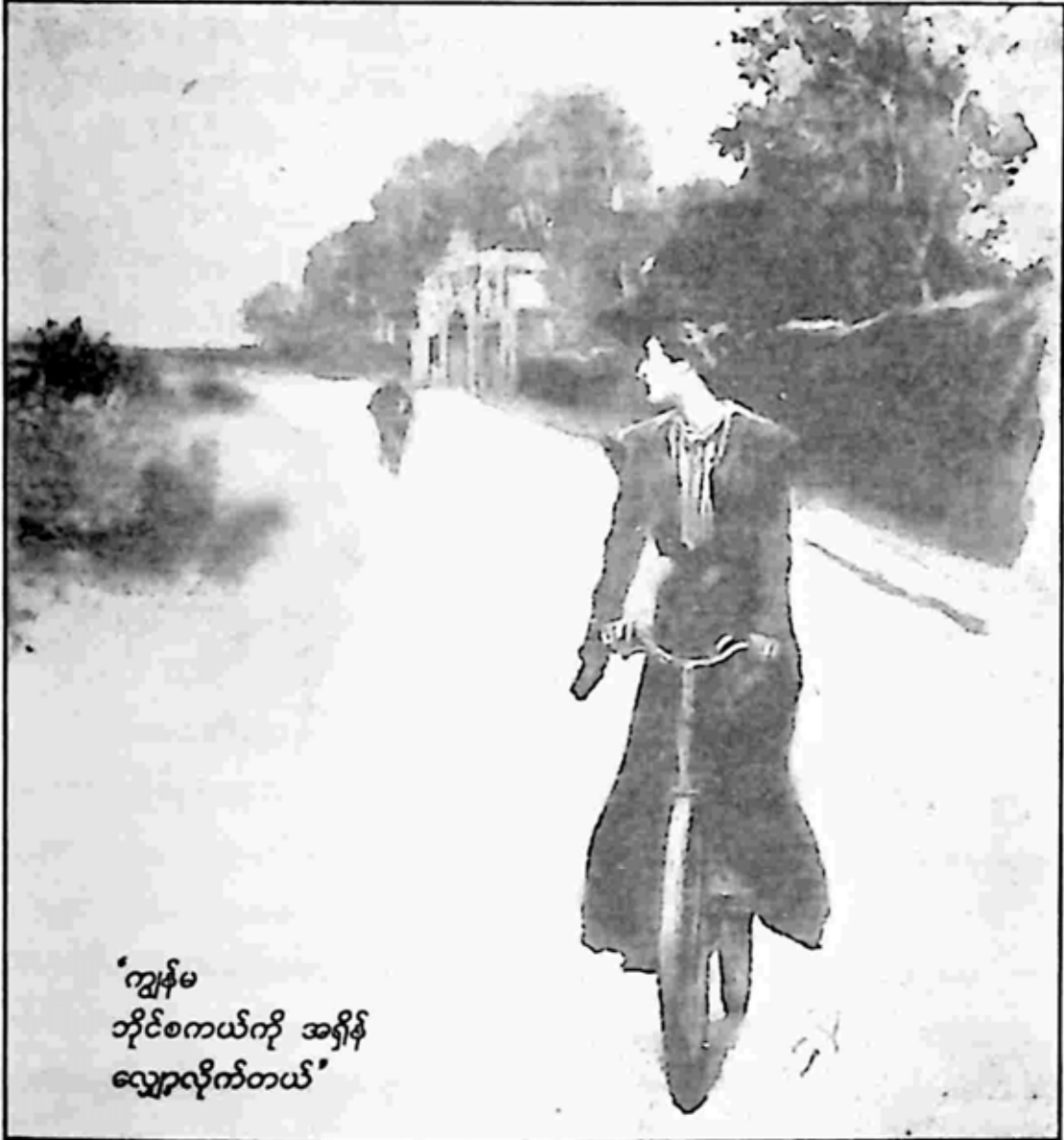
ကာရသာက မုဆိုးဖိုပါ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ထောင် ကိစ္စတွေကို လုပ်ဖို့ မစွက်
ဒစ်ကဆန် ဆိုတဲ့ အဘွားကြီး တစ်ယောက်ကို ငှားထားပါတယ်။ အဘွားကြီးက
အသက် ကြီးရှာပါပြီ။ အတော်လေးလည်း ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိပါတယ်။ ကလေး
လေးကလည်း ချစ်စရာကလေးပါရှင်။ ကျွန်မ အဖို့တော့ အစစ အဆင် ပြေနေ
တယ်လို့ ပြောရမှာပါပဲ။ မစွတာ ကာရသာကလည်း တစ်ဖက်သားကို သနား
တတ်ပြီး ဂီတကိုလည်း ဝါသနာ ပါပါတယ်။ ညနေ ညနေ ဆိုရင် ကျွန်မတို့တစ်
တွေ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အချိန် ကုန်ကြပါတယ်။ မြို့မှာ ရှိတဲ့ မေမေဆီကိုတော့
သီတင်းပတ် ကုန်တိုင်း ပြန်တာပေါ့ရှင်။

အဲဒီလို ကျွန်မ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေတုန်းမှာ ပထမဆုံး တွေ့ရတဲ့ အဖု
အထစ်ကတော့ ကျွန်မတို့ဆီကို မုတ်ဆိတ်နီနီနှင့် မစွတာ ဝုဒလေ ရောက်လာတဲ့
ကိစ္စပဲရှင်။ လာတာကတော့ တစ်ပတ်လောက် အလည် လာတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့
ရှင် ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာတော့ လပေါင်း များစွာ ကြာတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ လူက
ကြောက်စရာကြီး။ လူတိုင်းကို အနိုင် ကျင့်ချင်တာလည်း လွန်ပါရော။ ကျွန်မ
အဖို့တော့ ဒီထက် ဆိုးပါတယ်။ သူက ကျွန်မကို ချစ်ကြောင်း ဖွင့်ပြောပြီး သူ့မှာ
ဘယ်လောက် ချမ်းသာကြောင်း၊ သူ့ကို လက်ထပ်ရင် လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ အကောင်း
ဆုံး ဆိုတဲ့ စိန်တွေကို ဆင်ပေးမယ့် အကြောင်း ပြောပါတယ်။ ကျွန်မက ငြင်းပါ
တယ်။ ဒါနှင့် နောက်ဆုံးကျတော့ တစ်ညနေ ညစာ စားအပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ
ကျွန်မကို အတင်း ဖက်ပြီး သူ့ကို အတင်း နမ်းခိုင်းတယ်ရှင်။ မနမ်း မချင်း
မလွတ်ဘူး ဆိုပြီး အတင်း ဖက်ထားတယ်။ သန်လိုက်တာကလည်း လွန်ပါရော
ရှင်။ ဒီတုန်းမှာ မစွတာ ကာရသာ ဝင်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲဖယ်။ မျက်နှာကို တအား
ပိတ်ထိုးလိုက်တာ မစွတာ ဝုဒလေလည်း လဲကျသွားပါတယ်။ မျက်နှာမှာလည်း
ဒဏ်ရာ ရသွားပါတယ်။ ဒီကိစ္စ ဖြစ်တော့ မစွတာ ဝုဒလေလည်း ပြန်သွားတာ
ပါပဲ။ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ မစွတာ ကာရသာက ကျွန်မကို တောင်းပန်ပြီး
နောက်တစ်ခါ ဒီလို အစော်ကားခံရတာမျိုး မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ အာမခံပါတယ်။
ဒီနောက်မှာ မစွတာ ဝုဒလေကိုလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ရတော့ပါဘူး။

ခု ဒီနေ့ စုံထောက်ကြီးဆီ ရောက်လာပြီး အကူအညီနှင့် အကြံဉာဏ်
တောင်းရတဲ့ ကိစ္စကို ရောက်ပါတော့မယ်ရှင်။ စနေနေ့ ညနေ ဆိုရင် ကျွန်မက
ဘိုင်စကယ် စီးပြီး ဖန်ဟမ် ဘူတာကို လာလေ့ ရှိပါတယ်။ ချီလတန် ဂရင်းကနေ
ဘူတာကို သွားတဲ့ လမ်းက တော်တော်လေး ခေါင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် တစ်
နေရာ ရောက်ရင် တော်တော်လေးကို လူပြတ်ပါတယ်။ အဲဒီ နေရာက တစ်မိုင်

လောက် ရှိတယ်ရှင်၊ တစ်ဖက်မှာ မြေတွေ ကောလို့ မြေရိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ ချာလင် တန် စားကျက်ကြီး ရှိတယ်၊ တခြား တစ်ဖက်မှာ တောကြီး ရှိတယ်၊ ခေါင်လိုက် တဲ့ နေရာရှင်၊ ဒီလောက် ခေါင်တဲ့ နေရာ ဘယ်မှာမှတောင် ရှိမယ် မထင်ဘူး၊ လမ်းမှာ လှည်းကလေး တစ်စီးတလေ လယ်သမား တစ်ယောက်တလေကိုတောင် မမြင်ရဘူး၊ ကရွတ်ဘာရီ တောင်နား ရောက်မှ လူရိပ် လူယောင်ကလေး တွေ့ရ တော့တယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတော့ ဘူတာကို စက်ဘီးနှင့် လာရင်း နောက်ကို အမှတ်တမဲ့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်မိတယ်ရှင်၊ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်မနှင့် ကိုက်နှစ်ရာလောက် အကွာမှာ လူတစ်ယောက်ရယ် စက်ဘီး စီးပြီး လိုက်လာတယ်၊ လူက အသက် သိပ် မကြီးသေးဘူး၊ လူလတ်ပိုင်းထဲကပဲ၊ မုတ် ဆိတ် ခပ်မည်းမည်း ခပ်တိုတိုနှင့်၊ ဖန်ဟမ်နား ရောက်တော့ ကျွန်မ ပြန်ကြည့် လိုက်တယ်၊ နောက်က ပါမလာတော့ဘူးရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း မေ့မေ့ပျောက် ပျောက်ပဲ နေလိုက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စုံထောက်ကြီးရေ၊ တနင်္လာနေ့ ကျွန်မ မြို့ ကနေ ပြန်လာတော့ အဲဒီနားမှာပဲ အဲဒီလူကို တွေ့ပြန်ပါရောရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ် လောက် အံ့ဩနေမလဲ ဆိုတာ စုံထောက်ကြီး တွေးကြည့်ပါတော့၊ နောက် စနေ နှင့် နောက် တနင်္လာနေ့ကျတော့လည်း သူ့ကို အရင်လိုပဲ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ထပ်တွေ့ပြန်တော့ ကျွန်မ ပိုပြီး အံ့ဩ လာတယ်ရှင်၊ သူက ကျွန်မနှင့် ခပ်လှမ်း လှမ်းကပဲ လိုက်လာတယ်၊ ကျွန်မကို ဘာမှတော့ အနှောင့်အယှက် မပေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုချည်း တွေ့တွေ့နေရတော့ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေတာပေါ့ရှင်၊ စိတ်ထဲမှာလည်း တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့၊ ဒါနှင့် ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မက မစွတာ ကာရုဿာကို ဖွင့်ပြောတော့ သူလည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားသွားပုံပဲ၊ သူက မြင်း တစ်ကောင်နှင့် အမိုး ပက်လက် ရထားကလေး တစ်စင်း မှာထား တယ်တဲ့၊ နောက်ကျရင် ဒီလောက် ခေါင်တဲ့ လမ်းကို တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲတဲ့၊ အဖော်ကလေး ဘာလေး ပါမှ ကောင်းမယ်တဲ့။

‘မြင်းနှင့် ရထား မှာထားတာ အခု အပတ် ရောက်ဖို့ပဲ၊ ဒါ ပေ မဲ့ အကြောင်း မညီညွတ်တော့ ရောက်မလာပြန်ဘူးရှင်၊ ဒါနှင့် ကျွန်မလည်း ဘူတာ ကို ဘိုင်စကယ်နှင့် လာပြန်တာပေါ့လေ၊ အဲဒါ ခုမနက်မှာရှင်၊ ချာလင်တန် စားကျက်ကြီးနား ရောက်တော့ ကျွန်မလည်း ဘေးဘီကို အကဲခတ်ရတာပေါ့ ရှင်၊ ကျွန်မ ထင်တဲ့ အတိုင်းပါပဲရှင်၊ အဲဒီ စားကျက်နားကိုလည်း ရောက်ရော အရင် နှစ်ပတ်တုန်းကလိုပဲ ဒီလူ ပေါ်လာပြန်တယ်ရှင်၊ သူက ကျွန်မနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လိုက်လာတော့ သူ့ မျက်နှာကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး၊ ဒါပေမဲ့

‘ကျွန်မ
ဘိုင်စကယ်ကို အရှိန်
လျှော့လိုက်တယ်’

ဒီလူဟာ ကျွန်မ မြင်ဖူးတဲ့ လူထဲက မဟုတ်တာကတော့ သေချာတယ်။ လူက အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး အဝတ် ဦးထုပ်ကလေးကို ဆောင်းလို့၊ သူ့ မျက်နှာမှာ ကျွန်မ သဲသဲကွဲကွဲ မြင်ရတာကတော့ မုတ်ဆိတ်မွေး ခပ်မည်းမည်း ရှိတယ် ဆိုတာလောက်ကိုပဲ မြင်ရတယ်ရှင့်။ ကျွန်မ သိပ်တော့ မကြောက်တော့ ပါဘူး။ သိချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒါနှင့် ဒီလူ ဘယ်သူလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငါ့နောက်ကို လိုက်နေရတာလဲ ဆိုတာကို စုံစမ်းမယ် ဆိုပြီး ကျွန်မ ဘိုင်စကယ်ကို အရှိန် လျှော့လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူကလည်း သူ့ ဘိုင်စကယ်ကို အရှိန် လျှော့လိုက် တယ်ရှင့်။ ကျွန်မက ရပ်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူကလည်း လိုက်ရပ်တယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်မ သူ့ကို ချောင်းကြည့်မယ် ဆိုပြီး ရှေ့နားက လမ်းချိုးကလေးလည်း ရောက်